

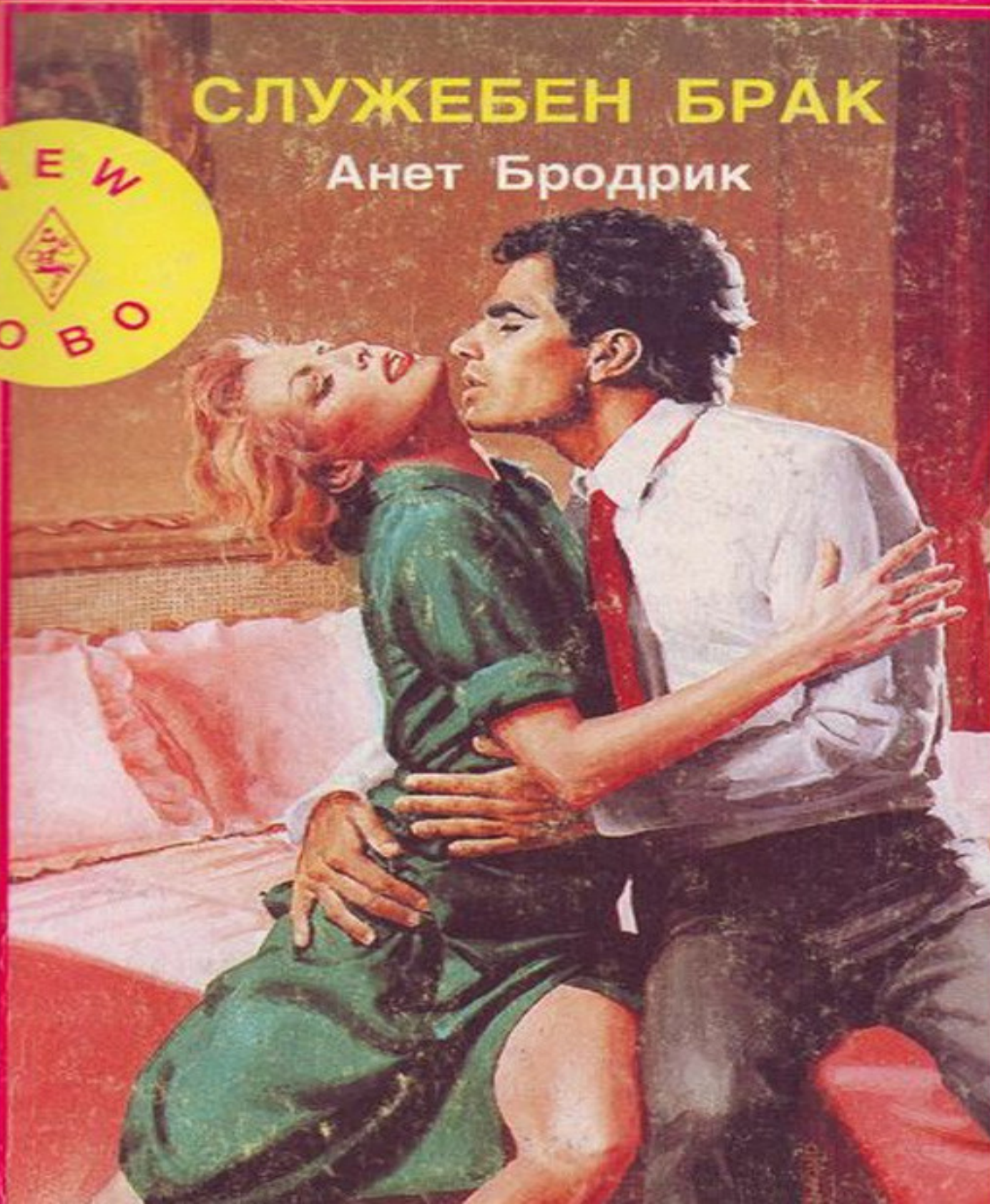
HARLEQUIN™

Страст™

6
11'92

СЛУЖЕБЕН БРАК

Анет Бродрик

АНЕТ БРОДРИК СЛУЖЕБЕН БРАК

Превод: Пламен Стефанов

chitanka.info

Агентът Джордан Трент не иска да вземе Лорън Макензи в рискованата операция. Но се налага и, което е още по-лошо, те трябва да се преструват на женени. Нещата се усложняват — двамата започват да приемат брака си на сериозно...

ПЪРВА ГЛАВА

Докато вървеше по дългия коридор към кабинета на Малори, Джордан Трент наблюдаваше със зловеща насмешка как няколко служители се разпръснаха пред него като пъдпъдъци при появата на ловджийско куче. Този път Малори бе прекалил. Джордан смяташе да му каже какво точно мисли за него и неговите проклети спешни случаи. Бе уморен до смърт от непрекъснатото напрежение в работата. Имаше нужда от цялата си почивка. Това Малори изглежда не го разбираше.

Как можа да му скрои този номер! Някой трябваше да плати за това.

Когато стигна до кабинета, леко забави крачка. Сграбчи дръжката на вратата без табелка и влезе, без да почука. С безизразно лице Джеймс Малори вдигна поглед от книгата.

Джордан друго не бе и очаквал. Доколкото знаеше, Малори никога не издаваше мислите си, а чувства не притежаваше.

Без да чака покана, Джордан се отпусна върху красиво тапицирания стол пред надрасканото бюро и каза със заплашителен тон:

— Дано да е нещо важно!

Малори се облегна на стола и посрещна неумолимия му поглед.

— Е, как прекара отпуската си, Джей Ди?

— И още питаш! Какво толкова важно е станало, по дяволите, че не може да почака още една седмица?

Няколко минути Малори мълчаливо изучаваше по-младия мъж.

— Имах чувството, че малко почивка ще ти дойде добре. — Той сви рамене. — Е, не мога да претендирам винаги да съм прав, нали?

— Няма нужда да се заяждаш, Малори. Защо пусна в ход тежката артилерия?

Малори леко повдигна вежди.

— Артилерията ли?

— Знаеш много добре какво имам предвид! Казал си на местната полиция, че съм обявен за издирване в Щатите!

— Така е — отвърна кротко Малори.

— Допълнил си, че съм много опасен.

— Така е.

— И правителството ме търси... „Така е“! — изимитира го той.

— По дяволите, Малори! Определено трябва да промениш чувството си за хумор.

— Искаш да кажеш, че съм развалил репутацията ти на... ъъ, как се казваше островът, където беше?

— Няма значение. Изведнъж станах персона нон грата и бях помолен да напусна. Незабавно.

— Ти не обръщаше внимание на съобщенията ми — сви рамене Малори.

— А защо не? Това бе първата ми почивка от пет години. Пет години, Малори! Много добре знам, че не съм единственият, който работи за теб. Защо точно аз?

— За този случай ми трябва твоите способности.

— Кой по-точно? Изключителното ми умение да оцелявам?

— Точно така. И невероятната способност винаги да постигаш поставената цел. Страхувам се, че в този случай ще ни е необходимо именно това.

— Трогнат съм. Наистина! От колко време работя за теб? Осемдесет години! И повярвай ми, това е първият комплимент, който съм чул да направя на мен или на някой друг. Би ли го повторил? Искам да го запиша като малък спомен, който да ми напомня за теб, ако случайно някога те забравя.

Малори се облегна на стола и сложи крака върху бюрото. Погледна го за миг и сви устни.

— Разбира се — отбеляза той сухо, — намираш начин да пренебрегнеш всички процедурни въпроси, налагани от горе надолу. От време на време това предизвиква нещо като фурор.

— Уволни ме тогава — предложи Джордан.

— Много си нетърпелив — тихо отбеляза Малори.

— Прав си! Стар съм за този начин на живот. Повтарям ти го от две години.

— Да, наистина. Но всъщност и двамата знаем, че нямаш това предвид. Обичаш да живееш опасно, да оцеляваш благодарение на инстинктите и разума си. — Млъкна и запали цигара. — Признай си, Джей Ди — каза той и издиша облак дим, — ще се отегчиш, ако живееш по друг начин.

Джордан с досада се опита да разсее дима.

— Благодаря, доктор Малори! Колко ви дължа за тази професионална консултация?

Малори си позволи да се усмихне.

— Безплатна е. Просто едно от допълнителните предимства тук.

— Много добре. Имаш ли представа колко ми струваха самолетните билети, за да избягам далече от теб? Чак на другия край на света! И въпреки това се оказа, че не е достатъчно далеч!

— Ще ти възстановим парите.

Спокойният му тон накара Джордан да го огледа мълчаливо.

— Случаят наистина трябва да е специален — каза той накрая.
— Не си спомням някога да си проявявал особена щедрост.

С неумолимо изражение Малори издържа погледа му.

— Наистина ми трябваш за тази мисия.

— Която е?

— Говори ли ти нещо името Тревър Монро?

— Разбира се. Той е сенатор от Вирджиния.

— И оглавява Сенатската комисия по разузнаване.

— Отново ли ни разследват? — шеговито попита Джордан.

— Не. За този случай имаме разрешение да действаме както намерим за добре.

— Страх ме е дори да попитам... — отвърна бавно Джордан. Никога досега не бе чувал Малори да говори така. За каквото и да ставаше дума, бе наистина сериозно.

— Съпругата на сенатора е имала проблеми със здравето. Той решил да я заведе на преглед при един специалист във Виена. По очевидни причини малко хора са знаели за това пътуване. Сенаторът е в деликатно отношение с правителството.

— И какво иска той? Надзор? Охрана? Трябва ли да се представям за брат на съпругата му?

— Много жалко, че не се сетихме за това по-рано, защото преди два дни Френсис Монро е изчезнала на път за клиниката.

Джордан веднага разбра последствията: задържането на член от семейството на правителствен служител автоматично го правеше зависим.

— Имате ли някаква представа кой го е направил?

— Никаква. Досега пазихме мълчание, а и никой не е поел отговорността.

— Откъде е изтекла информацията?

Малори разбра, че Джордан вече е преглътнал гнева от принудителното си връщане. Явно правителството се бе сблъскало със сериозен проблем, който би довел до катастрофални последици, ако не се разреши по подходящ начин.

— Работим по въпроса. Междувременно е обявено общонационално издирване на госпожа Монро.

— Каква е моята задача?

— Предполагаме, че е отведена зад Желязната завеса, в Чехословакия или Унгария. Познаваш тази част на света по-добре от всеки друг. Имаш агенти там и разчитаме на теб да я измъкнеш.

— Никога не си искал много, Малори! — каза Джордан с явно раздражение.

Поклати глава, опъна крака и ги кръстоса.

— Знам, че предпочиташ да работиш сам... — започна Малори.

— Държа да работя сам — прекъсна го Джордан, като изучаваше с интерес лъскавите си обувки.

— Да. Но този път ще сте двама.

Джордан леко се изправи.

— Не правя изключения, Малори!

— Разбирам те, Джей Ди. Особено след случилото се в Истанбул миналата година.

— Така нареченият ми партньор едва не ме уби.

— Злополучен инцидент.

— Ако беше успял, щеше да е трагичен, поне за мен.

— Този път лоялността не трябва да те притеснява. Сега можеш да разчиташ на помощника си. Ще бъде на твое разположение.

— Благодаря, но не ме интересува. — Джордан продължаваше да следи с очи шефа си, като се опитваше да вникне в начина му на мислене.

След инцидента в Истанбул Джордан подаде оставка. Без дори да я погледне, Малори я изхвърли в кошчето за боклук.

Тогава Джордан научи много за работата си в агенцията. Това бе доживотен ангажимент. За съжаление, статистиката сочеше, че с такава работа не му остава много време да се тревожи за това.

— Защо да не взема полета за Виена довечера и да видим какво мога да направя? Ако се нуждая от подкрепление, повярвай ми, веднага ще се свържа с теб.

— Не е толкова просто.

— Не съм казал, че ще е просто. Но ако искаш да се свържа с агентите си, трябва да съм сам.

— Точно така, тя няма...

— Тя!? За какво говориш, Малори? Тя? Нямаме жени оперативни работници.

— Лорън не е точно оперативен работник, но е в един от нашите отдели.

Джордан започна да се разхожда напред-назад между прозореца и бюрото.

— Ти да не си полудял? Очакваш да взема със себе си аматьор?

— Лорън е в отдела по криптография. Тя е много умно момиче — добър математик, когото назначихме веднага, след като завърши колежа. Освен това е полиглот.

Джордан сложи ръце на кръста си, спря и погледна Малори.

— Не ме интересува дали може да стои върху главата си или да участва в Олимпийските игри — аз не я искам!

— Нямах друг избор. Сенаторът настоява там да има жена. Смята, че съпругата му ще се нуждае от тази допълнителна подкрепа.

Джордан пак започна да се разхожда.

— Не мога да повярвам. Просто не мога да повярвам. Искаш да извърша чудо, поставяш огромна пречка и заявяваш, че нямам друг избор.

Малори не погледна Джордан. Вместо това се наведе и натисна един бутон на телефона си. Когато чу глас, каза:

— Моля, повикайте госпожица Макензи. — Свали крака от бюрото и сложи ръцете си върху него.

— Защо една неопитна жена ще иска да се замеси в такава ситуация? Нямаме понятие какво ни очаква там. Нека първо проверя...

— Няма време — каза твърдо Малори. — Вие с Лорън имате резервация за вечерния полет. В паспорта ѝ пише, че ти е съпруга.

Джордан помисли, че или не дочува, или не разбира. Не бе сигурен кой удар ще му е по-лесно да понесе.

— Моя съпруга — почти шепнешком повтори той.

— Така ще има по-малко усложнения — кимна Малори.

Джордан отиде до прозореца и повдигна щората. Обичайният пейзаж го убеди, че сетивата му все още са наред. Погледна през рамо.

— Нищо не знам за съпругите или какво значи да имаш такава. Изобщо не виждам как присъствието на една непозната, представяща се за моя съпруга, ще направи нещата по-лесни.

— Като прекарвате заедно времето си, освен когато се срещаш с агентите си. Тогава Лорън ще е типична американска съпруга, която обича да пазарува, докато мъжът ѝ се занимава с бизнес.

— Защо изкарваш нещата толкова разумни, когато ми е ясно, че целият план е една лудост?

На вратата се почука. Без да му отговори, Малори леко повиши глас:

— Влез!

От мястото си до прозореца Джордан видя как една млада жена отвори вратата и влезе в стаята. Реши, че всичко е някаква шега. Тя приличаше на карикатура на стара мома — умна, съсредоточена и изцяло отдадена на работата си. Вече никой не се обличаше така.

Естествено, Джордан не разбираше много от прически или мода, но тя изглежда не се интересуваше и от двете. Бе облечена с костюм, който напълно скриваше фигурата ѝ. Не можеше да се разбере дали е слаба или е в последните месеци на бременността си. Косата ѝ бе прибрана напосоки към тила в хлабава плитка. Няколко кичура се бяха измъкнали и падаха върху ушите и врата ѝ.

Очилата с рогови рамки и ниските обувки напомняха на Джордан за „Мериан библиотекарката“ — героиня от една пиеса, която бе гледал в колежа.

Чувството за хумор на Малори винаги бе било малко странно, но този път бе прекалил.

Джордан видя как тя отиде до бюрото, без дори да погледне към прозореца. Каза с добре обработен глас:

— Искали сте да ме видите?

— Да, Лорън. Моля, седни. — Той посочи един от столовете. — Запознай се с Джордан Трент. Както вече ти обясних, това е човекът, с когото ще работиш.

Жената бавно извърна глава и го погледна. Изражението ѝ не се промени.

— Приятно ми е — промърмори тя и кимна с глава. След това седна, кръстоса крака и отново погледна Малори.

Джордан никога не се бе чувствал толкова излишен. Стана му неприятно. Тя определено не бе впечатлена от мъжа, който трябваше да играе важна роля в живота ѝ през следващите дни.

Той друго и не очакваше. Никога не бе бил обект на тайни женски фантазии. Всеки ден се виждаше в огледалото и знаеше, че грубите черти, суровото изражение и височината му бяха по-скоро отблъскващи, а не привлекателни.

— След като се срещнахте — каза любезно Малори, — нека разгледаме заедно плана.

Джордан с нежелание се върна до стола си и се настани в непосредствена близост до Лорън Макензи.

Тя го погледна и се усмихна колебливо. Ако не бе толкова близо, щеше да пропусне усмивката ѝ. Озари го внезапна мисъл. Тя е срамежлива! Дали затова носеше това маскировъчно облекло, или го бе облякла в негова чест? Независимо от причината, определено му показва това, което искаше.

— Така... — започна Малори и погледна в папката пред себе си. — Лорън отговаря точно на описанието на госпожа Монро. След като свършим, ще променят прическата ѝ и ще изсветлят косата ѝ. Така ще заприлича още повече на нея.

— Защо? — попита Джордан, осенен от внезапно подозрение.

— Защото, ако успеете да намерите госпожа Монро в Унгария или Чехословакия, тя ще може да напусне страната, като използва паспорта на Лорън.

— Само правиш предположения, нали Малори? — запита Джордан. — Дори нямаме понятие къде и в какво състояние ще намерим госпожа Монро. — Погледна Лорън. — Защо се съгласявате доброволно да изпаднете в потенциална опасност?

Почти ужасена, Лорън погледна избухливия мъж. Той нямаше нищо общо с човека, когото си бе представяла, когато Малори обсъди

положението с нея. Тя рядко виждаше неговите подчинени, но предполагаше, че като тайни агенти те трябва да са безлични и при необходимост да се сливат с околните. Бе сигурна, че този човек не можеше да остане незабелязан.

Беше висок над метър и осемдесет, имаше черни проницателни очи. От светлината къдравата му коса блестеше като гарваново крило. Високите скули и здравата челюст допълваха картината на човек, с който никой не би желал да си има работа. Определено не беше неин тип.

Но личните ѝ предпочитания нямаха нищо общо с положението.

— Казаха ми, че се нуждаят от човек като мен. Имах желание да помогна — обясни тихо тя.

— Не сте знаели в какво се забърквате — поклати глава Джордан.

— Вероятно. Трябва да ми обясните всичко, когато тръгнем.

Сарказъм ли долавяше в гласа ѝ? Разгледа я по-подробно. Без да мигнат, спокойните ѝ сиви очи посрещнаха погледа му.

— Нужно ли е да носите тези очила? — попита внезапно Джордан. Зарадва се, като видя, че тя не бе подготвена за забележката, но веднага след това се засрами от постъпката си.

— Само когато работя с документи, господин Трент. Всъщност, повечето от работата ми е такава.

— Е, при това пътуване няма да се налага. Това ще ви разтовари — отвърна той и плъзна поглед по нея.

Лорън усети обхваналия я гняв и отново пожела да не бе наследила темперамента, толкова обичаен за червенкосите. Заяждането му бе ненавременно и неподходящо. Какво си въобразява, че се е съгласила заради възможността да прекара времето си като негова съпруга? Свали очилата, потърси калъфката им в чантата, прибра ги и го погледна.

— Така по-добре ли е? — попита тя.

За миг Джордан не намери думи. Сега видя колко са красиви очите ѝ. Бяха големи и добре разположени, обградени с тъмни мигли, които им придаваха загадъчна дълбочина. Без да мигнат, тези очи продължаваха да го наблюдават. Той се закашля и кимна с глава.

— О, да! Просто се чудех! Мислех... — Остави думите да заглъхнат. Кое го бе накарало да смята, че тази жена е срамежлива? От

погледа ѝ и леко зачервените бузи Джордан разбра, че не е сред предпочитаните от нея хора.

— Някакви въпроси, Джей Ди? — попита Малори.

— Нямам въпроси. Но имам няколко възражения. — Той обърна стола си, за да вижда Лорън по-добре. — Нямам нищо лично против вас и определено не се опитвам да ви дискриминирам заради пола. Просто се притеснявам да взема някой, който не е специално обучен. Прекалено опасно е. Нямам нужда от допълнителни ядове. — Обърна се към Малори: — Не можеш ли по някакъв начин да разубедиш сенатора и да видим как ще се справя сам?

— Не.

Моменталният отговор и неумолимият тон сложиха край на този въпрос.

— Нещо друго? — попита Малори след няколко минути мълчание.

Джордан се гордееше със способността си да се измъква от затруднения. Сега обаче не виждаше такава възможност.

— Нямам представа как да се правя на съпруг — промърмори той ядосано.

Изражението на Лорън не се промени, само стисна долната си устна, за да не се усмихне.

— Страхувам се, че нямаме време за курс по семейните въпроси — засмя се Малори.

— Не е смешно!

— Не е. Дори е много сериозно. Цялото това начинание. Но знам, че ще се справиш. Иначе нямаше да настоявам точно за теб. — Малори стана и ясно показа, че смята въпроса за приключен. — Прави това, което винаги си правил най-добре, Джей Ди. Импровизирай!

ВТОРА ГЛАВА

„Импровизирай! По дяволите!“ — мислеше Джордан и приготвяше багажа си за пътуването. Трябваше да откаже. Цялата тази идея бе просто смешна. Малори какво си въобразяваше? Опитваше се да ги сватоса? Или търсеше подходящ съпруг за малката си шифровачка?

Е, това със сигурност нямаше да е Джордан Трент. Той винаги е бил саможив. Този начин на живот го задоволяваше напълно. В едно бе прав Малори — Джордан харесваше това, което прави. Обичаше да не знае къде ще бъде следващата седмица. Предпочиташе предизвикателствата и опасностите на сегашния си живот пред монотонността на една работа от девет до пет, къща в предградията, жена и деца.

Защо тогава бе ядосан? Мисията щеше да е трудна, но вече се бе сетил за няколко души, които можеха да осветлят мистериозното изчезване на госпожа Монро.

Джордан бе принуден да си признае какво всъщност го тормози. Той не се отнасяше добре към хората. Винаги се държеше така. Никога не бе живял дълго с друг човек — мъж или жена. Начинът му на живот бе определен още в детството.

Когато беше на осем години, майка му почина от пневмония. Болната му баба се бе свързала с баща му, Морган Трент, и му бе съобщила за съществуването на Джордан.

За негова чест, Морган Трент пристигна веднага в малкия южно калифорнийски град, където бе роден и живееше Джордан. Въпросът относно бащинството никога не бе повдиган. Тогава Джордан не разбра защо се появи този човек, събра вещите му и го отдели от всичко и всички, които познаваше.

Морган обясни, че му е баща, но за Джордан това не означаваше нищо. Осем години се бе справял без него. За какво му беше сега? Днес, от висотата на своите тридесет и пет години, Джордан можеше

да погледне назад и да оцени по-добре онова, което се опита да направи за него баща му.

Не беше лесно дете. Като единствен син, той бе пораснал, научен да се занимава сам, без да има нужда от други хора. Майка му работеше много и я виждаше за кратко време. Баба му се грижеше за него, но не се интересуваеше точно къде и за колко време излиза.

Така че Джордан не хареса внезапните ограничения, наложени от баща му и новата му мащеха. Не хареса техните правила, голямата къща, както и това, че всичко в живота им бе твърде официално. Никога не забеляза някакво чувство или другарство между тях. В този дом нямаше спонтанност, а само превзети усилия.

Джордан избяга с удоволствие, като отиде в пансион. Но и там продължи да бъде самотен. До завършването на колежа бе станал идеален човек за вербуване от агенцията.

Можеше лесно да изчезва, за седмици, без да привлича внимание, защото не бе обвързан. Избираше винаги приятелки, които не се интересуваха от работата му и не желяеха да го притежават. Свикна с определен вид жени, затова не знаеше нищо за такива като Лорън Макензи.

Погледна часовника си. Трябваше да я вземе след час. От Ню Йорк щяха да хванат самолета, да прекарат нощта във въздуха и във Франкфурт да направят връзка с полета за Виена.

Чувстваше се странно да пътува така открито с пътнически самолети. Досега бе използвал само военните полети.

Джордан провери билетите, които му даде Малори. Щяха да пътуват в първа класа. Интересен човек. Джордан искаше да знае какво точно си бе наумил Малори.

Лорън Макензи стоеше пред огледалото в банята и се опитваше да свикне с новия си образ. Тъмно кестенявата ѝ коса бе станала червеникаво руса. Трябваше да свикне. Нямаше да е правдоподобно, ако се изненадваше всеки път, когато се видеше в някое огледало.

Не само цветът бе различен. Лорън никога не се бе замисляла за прическата си. Имаше гъста буйна коса, която винаги носеше сресана назад. А сега бе твърде къса, за да се прибере. Вместо това бе пусната и се подвиваше около ушите.

Колко различна я правеше новата прическа! Може би си заслужаваше да се оставиш в ръцете на професионалисти.

Жената, която ѝ показва как да се гримира, я поздрави за блестящата ѝ кожа. Тъй като имаше същия тен като майка си и сестрите си, го смяташе за нещо нормално. Знаеше, че не може да почернее на слънце. Вместо това изгаряше и се белеше. Така че Лорън седеше сама къщи и четеше, докато връстничките ѝ се събираха около басейна или се учеха да отговарят остроумно на плажа.

Е, господин Трент също нямаше вид на особено опитен в общуването, ако днешната им среща можеше да бъде показателна.

По дяволите! Не можеше да продължава да се обръща към съпруга си с „господин Трент“. Но не ѝ харесваше Джей Ди, както го наричаше Малори. Това ѝ напомняше за търговец, лапнал пура. Бе видяла името му в паспорта: Джордан Даниъл Трент. Дали някой го наричаше Джордан? Даниъл? Дан? Джорди? Тя потръпна при мисълта за реакцията му, ако някой използваше това умалително.

Погледна часовника и бързо довърши грима си. Върна се в спалнята и отвори куфара на леглото. Не можеше да свикне с броя на нещата, които ѝ бяха осигурили. Жената, отговаряща за подготовката на пътуването ѝ обясни, че двамата с Джордан трябва да приличат на типичните американски туристи, които могат да си позволят пътуване до Европа.

Лорън вдигна малката купчинка от сатен и дантела, представляваща живописната нощница, която трябваше да носи. Разбира се, не пред него! Никой не бе споменавал, че трябва да се правят на съпрузи и в хотелските стаи. А ако имаше само една стая?

Обърна се и припряно затършува из едно от чекмеджетата. За всеки случай щеше да вземе и една от собствените си нощници. Всъщност тя приличаше повече на тениска. Беше подарък от сестра ѝ и бе избеляла, но щампата върху нея все още се забелязваше. Една позната фигура от комиксите седеше на леглото си и говореше по телефона: „Извинете, че ще закъснея за работа тази сутрин. Косата ми не иска да стане“. Мег бе решила, че Лорън се нуждае от малко хумор. „Никога повече, отколкото в този момент“ — помисли тя и се опита да не се паникьосва.

Някой звънна и Лорън подскочи от изненада, толкова за нервите от стомана, реши тя. Предстоеше ѝ най-голямото приключение през

живота ѝ, бе решена да не се плаши от неизвестността. Никога не беше пътувала зад океана; прекарваше отпуските си със семейството.

Какво ли ще помислят майка ѝ и баща ѝ, ако разберат, че ще пътува с мъж и ще се представя за негова съпруга? Кого искаше да заблуди? Знаеше точно какво ще помислят. И кой ли не би го помислил? Почти чуваше как Мег и Еми ѝ се подиграват за „богатия“ ѝ опит с мъжете.

Отново се позвъни и Лорън се втурна към вратата. След като се увери, че това бе господин Трент — ох, тоест Джордан, — тя бързо свали веригата и отвори вратата.

Дрехите му се различаваха напълно от онези, с които бе сутринта в службата. Сребристо сивият костюм подчертаваше загорялата му кожа, черните очи и коса. Ако преди изглеждаше внушително, сега имаше направо заплашителен вид.

Лорън се отдръпна и махна неопределено.

— Влезте — каза тя, доволна от нормалния си глас.

Джордан влезе, така че Лорън да затвори вратата, но не откъсваше очи от нея.

— Какво са ви направили? — попита и леко притвори очи.

Сега пък какво искаше? Нямаше защо да демонстрира антипатията си още в самото начало.

— Господин Малори ви каза, че ще ме направят като Франсис Монро.

— Тя така ли се облича? — с нотка на подозрение попита той.

Лорън погледна роклята, която бе избрала за пътуването си. Казаха ѝ, че не се мачка, пере се на ръка и изсъхва бързо. Тя вдигна очи.

— Какво лошо има в начина, по който съм облечена? — запитва със заплашителен тон.

Джордан твърде късно разбра, че тя бърка реакцията му. Тъмнозелената рокля подчертаваше фигурата на жена без никакви физически недостатъци. Дори обратно. Вероятно би предизвикала малък фурор на плажа, ако линията на роклята отговаряше на тялото, върху което бе облечена.

— Нищо! Абсолютно нищо! Просто съм изненадан, това е всичко. Предполагам, че госпожа Монро е по-възрастна. Тази рокля не изглежда... Искам да кажа... — По дяволите! Затъваше все повече.

— Мисля, че госпожа Монро е на около тридесет и пет.

— А вие на колко години сте?

— Не виждам какво значение има възрастта ми. На двадесет и пет съм.

— О, когато ви видях за първи път, помислих, че сте... — Ако имаш някакви инстинкти за самосъхранение, няма да довършиш това изречение, Трент, каза си той.

— Помислихте, че съм... — с нескрит интерес запитва тя.

— Ъъъ... Е, от това, което Малори ми бе казал, аз просто предполагах, че сте... по-възрастна.

— Разбирам. — Тя тръгна към спалнята да си вземе куфара, но спря на вратата и го погледна. — Какво значение има това?

— Никакво — бързо я увери той, — абсолютно никакво.

Джордан я наблюдаваше, докато тя изчезна в другата стая. Добре, че тръгнаха. Едва се бе сдържал да не я обиди преди дори да са напуснали града. — Или поне той смяташе, че ще се чувства обидена. Какво ли мислеше за себе си една жена с вида на Лорън Макензи? И каква е целта на онзи маскарад в офиса? Като се замисли, разбра как привлекателността ѝ би разбивала мъжете, с които работи. Разбира се, него изобщо не го засягаше.

Тя се появи с куфара си.

— Това ли е целият ви багаж?

— Казаха ми да пътувам с възможно най-малко багаж.

— Аха.

— Защо?

— Не знам. Просто смятах, че жените имат много багаж. Поне тези, които съм виждал, винаги пътуват с около десетина чанти.

Лорън се приближи и сложи куфара в краката му.

— Мисля, че още сега трябва да си изясним нещо, господин Трент. Не желая да ме сравнявате с останалите жени в живота ви. Аз също ще се въздържам да правя каквито и да било сравнения между вас и мъжете, които случайно познавам.

Хладният тон и високомерното ѝ държане го вбесиха. Той просто се опитваше да завърже разговор, за да стопи леда.

— Не ме наричай господин Трент, Лорън. Знам, че всичко това е ново за теб, но ще съм благодарен, ако ми дадеш шанс да изпълним задачата си, без да ни издаваш още при първата възможност.

— Добре — кимна тя. — Как да те наричам?

Той я погледна изненадано. Тя дори не си спомняше името му. Сви рамене.

— Приятелите ми ме наричат Джордан.

— Приятелите ти? Радвам се да узная, че имаш такива. Останах с впечатлението, че си вълк единак.

— Така е. Но обратно на това, което мислиш, все пак през годините съм имал някои приятели.

Гласовете им бяха станали по-остри и режещи. В усилието си да имитира усмивка, Лорън се озъби.

— Е, срещат се всякакви вкусове, нали? — каза тя. — Няма ли да тръгваме? Ще изпуснем самолета.

Джордан взе куфара и се насочи към вратата. След като се убеди, че е заключила добре, Лорън го последва.

„Поне няма защо да се притеснявам, че нещо може да я заплашва при това пътуване — реши Джордан в асансьора. — Може би ще я убия собственоръчно, преди всичко да е свършило“.

Лорън осъзна, че двамата с Джордан почти не си бяха проговорили от тръгването им до момента, когато няколко часа по-късно самолетът им излетя от Ню Йорк.

Не може така, опечалено си помисли тя. Стюардесите сигурно бяха решили, че те двамата са се скарали още преди началото на почивката си.

Погледна Джордан с крайчеца на окото си. Той бе свалил сакото, разхлабил, вратовръзката и изглеждаше погълнат от вестник даден му от стюардесата. Тя погледна невиждащо в списанието, което държеше. Не трябваше ли да си говорят, да правят планове, да се опознават?

Лорън се прокашля и тихо каза:

— Не смяташ ли, че ще е от полза да се запознаем с миналото на всеки от нас? Може да попаднем в ситуация, при която ще имаме нужда от това.

Джордан леко извърна към нея непроницаемите си черни очи. Тя имаше право — трябваше да се сети за това. Не можеше да разбере емоционална си реакции спрямо тази жена. Явно разумът бе изместен от чувствата. Това можеше да погуби и двамата.

— Защо не започнеш ти? — предложи той.

Доста разстроена от очевидното му нежелание да започне пръв, Лорън каза:

— Родена съм в Пенсилвания и там прекарах първите двадесет и една години от живота си. Родителите ми и сега живеят в Ридинг. Имам две сестри. Аз съм средната. — Спря и се замисли как да обобщи по-важното от живота си. — Много съм привързана към семейството си. Опитваме се да бъдем заедно винаги, когато е възможно. По-голямата ми сестра е омъжена, а по-малката е в колеж.

— Как се казват? — попита Джордан, изненадан от желанието си да научи повече за нея.

Лорън повдигна леко вежди.

— Мег... Маргарет е по-голямата. Но не отговаря на нищо друго, освен Мег. А по-малката е Еми.

— Приличат ли на теб?

— По външност или по характер? — Тя сви леко рамене, когато не получи отговор. — Предполагам, че по малко и от двете. Изглежда сме наследили шотландския характер на татко и червения оттенък на косата му.

— Всички ли са математически гении?

Лорън забеляза, че се опитва да открие сарказъм във въпроса. Искреният интерес, който почувства, я учуди. Вниманието ѝ бе привлечено от някакво движение отзад. Погледна точно навреме, за да види усмихнатата стюардеса. Може би тя бе забелязала предишното им мълчание и беше решила, че сега нещата се оправят. Вероятно наистина се оправяха.

— Всички имаме склонност към цифрите, Мег я използва в музиката си. Свири доста добре на няколко инструмента. — Замисли се за момент. — За Еми не знам. Тя е мечтател, който винаги витае из облаците.

— А ти си логична и практична — каза той с лека усмивка, която Лорън намери за много мила. Придаваше му някаква уязвимост, която Лорън не би помислила, че се крие зад каменната фасада.

— Опитвам се, но понякога темпераментът ми ме проваля. — Докосна несъзнателно ръката му. — Извинявай за предишните забележки. Обикновено не се държа така с хората, които срещам за първи път. Но ти някак си успя да ме ядосаш.

Усмивката му се разшири.

— След като говорим за извинения, аз също ти дължа няколко. Нямахте защо върху теб да изкарвам яда си заради тази мисия.

Известно време стояха мълчаливо и се гледаха.

— Ще ти кажа направо — отбеляза Лорън. — Чувствах, че все едно съм ти натрапена.

— И с право. Така е. Но вече трябва да съм свикнал с това. Системата, в която работим, определено не е демократична. Каквото каже Малори, това става.

— Но въпреки това се опита да промениш мнението му.

— Така е, защото понякога съм успявал да го убедя, че моят план е по-добър.

Лорън сложи списанието в скута си и светлината се отрази от ръката ѝ. Джордан се протегна и я хвана. На пръста ѝ, непосредствено до халката блестеше страхотен брилянт.

— Тези неща откъде са? — тихо попита той.

— О, мили! — усмихна се Лорън. — Как можеш да забравиш, че ми ги подари в най-щастливия ден живота ми?! — Тя примигна и му отпрати толкова превзета усмивка, че той започна да се смее. Промяната в него стъписа Лорън. Суровият мъж бе изчезнал. Добре оформената му уста привлече вниманието ѝ. Белите зъби контрастираха на загорялото лице. Очите му блестяха и Лорън откри колко привлекателни бяха тъмните очи. Бе очаровани.

— А сега кажи нещо за себе си — каза тя с усмивка. — Сестри? Братя? Къде си израснал?

Внезапната промяна на изражението му я озадачи. За част от секундата той отново се превърна в хладния и отдалечен мъж, когото вече познаваше.

Джордан изрецитира:

— Роден съм в Калифорния. На осем години ме преместиха в Чикаго и прекарах дълги години по пансион в Нова Англия.

— Аха. — Тя се поколеба. — Живи ли са родителите ти?

— Само баща ми. Майка ми почина, когато бях дете.

— Аха — повтори тя, без да знае как да продължи. Гласът му не издаваше никакво чувство. — Значи си единствено дете?

Той кимна.

Лорън усети хлад и леко потрепери.

— Студено ли ти е? — попита той, пресегна се и спря студения въздух.

— Благодаря — отвърна тихо тя.

— Искаш ли възглавница и одеяло? Чака ни дълга нощ. И аз ще поспя. Струва ми се, че вече четиридесет и осем часа съм във въздуха.

— Джордан даде знак на стюардесата, която веднага им осигури исканите неща.

— Джордан? — попита Лорън, след като се настаниха удобно.

— Ммм?

— От колко време сме женени?

Той обърна глава и я погледна в очите, отдалечени само на няколко сантиметра от неговите.

— Не знам. Ти от колко би искала?

— Може би три години? Това би ни дало време да свикнем един с друг, нали?

— Нямам представа. Предполагам, че три години е напълно достатъчно.

— Деца имаме ли?

— Не! — отвърна твърдо той.

— Защо, ти не искаш ли?

— Защо задаваш всички тези смешни въпроси? Отношението ми към децата е без значение!

— Не съвсем. Досега би трябвало да сме уточнили тези неща.

— Започвам да разбирам защо си толкова добър шифровач — въздъхна той. — Трябва да знаеш всичко, нали?

— Невинаги. Но обичам предизвикателството на загадките.

— Е, сега можеш да заспиваш. Веднага след като приключим с тази мисия, ще изчезна от живота ти така бързо, както се появих. Не съм загадка, която ще трябва да решаваш.

Докато нагласяше възглавницата си, Лорън мислеше върху думите на Джордан. Несъмнено бе прав. Нямахше да са заедно достатъчно дълго време, за да се опитва да разбере що за човек е той. Но усещаше, че ще иска да открие причините, създали Джордан. Колкото повече разговаряше с него, толкова повече защитни слоеве откриваше.

Тя затвори очи и въздъхна. По някаква причина, която не бе в състояние да определи, искаше отново види смеещия се мъж от преди

малко. Усети, че отново я обзема любопитство и няма да откъхне,
докато не разреши загадката „Джордан Трент“.

ТРЕТА ГЛАВА

Пристигнаха във Франкфурт навреме и успяха да закусят преди полета за Виена.

Лорън изобщо нямаше чувството, че е спала. Но май беше. В противен случай едва ли щеше да се събуди от сутрешната светлина и да намери главата си, облегната върху гърдите на Джордан, а ръцете му обвити здраво около нея.

Какво се бе случило?

Щом помръдна, той веднага отвори очи. Не бе виждала толкова добри рефлексии. Извини се, че го е събудила и отиде в тоалетната. Видът ѝ я разочарова. Среса се, гримира се и реши, че може да се върне.

Джордан се оттегли без коментар. Лорън въздъхна облекчено. Нуждаеше се от няколко минути спокойствие. Погледна часовника си и разбра, че скоро ще се приземят. Играта наистина започваше. Предстоеше да минат през митницата.

Когато вече седяха в ресторанта на летището, се бе поуспокоила.

— Как си? — попита Джордан и отпи от втората си чаша кафе.

— Много по-добре от преди. Не знам защо бях толкова нервна. Митницата не беше толкова страшна.

— Не, тук не. Всяка страна си има особености. В Унгария или Чехословакия ще видиш напълно различно посрещане.

— Ти наистина ли смяташ, че ще отидем там?

— Искрено се надявам да не се наложи, но нищо не мога да кажа, докато не се срещна с някои хора. — Той замълча и се огледа. — Това ме подсеща... — добави тихо Джордан. — Отсега нататък, дори да мислиш, че сме сами, не говори за това, което правим, разбра ли? — Тя кимна. — Просто помни, че сме женени и отиваме на почивка. Опитай да се вживееш в ролята.

— Нямам нищо против почивката. Малко съм притеснена от женитбата.

Той присви устни.

— О, така ли? Досега добре успяваше да го скриеш!

— Да, но сега, когато приближава времето да сме в една и съща стая...

— Знам. Но това не може да се предотврати. Малори беше прав. Трябва да сме възможно най-близо един до друг. Ще те напускам за малко, но иначе през следващите няколко дни ще сме съквартиранти.

Лорън усети как при последната забележка погледът му се плъзна по гърдите ѝ и почувства, че се изчервява. Проклет да е! И без това положението беше доста неудобно.

— Надявам се поне да спим в отделни легла — опита се да запази официалния тон тя.

— Защо? Да не би да дърпаш завивките?

Тя го погледна и не отговори. Очите му леко се присвиха.

— Не ми казвай, че досега не си спала с мъж.

Лорън почувства, че лицето ѝ пламва от неудобство.

Джордан се плесна по челото и простена:

— Не, Малори! Не можеш да ми скроиш това!

Свали ръката си и погледна Лорън.

— Защо си се съгласила да се представяш за моя съпруга, след като очевидно нямаш никакъв опит?

Тя вдигна очи.

— Ако ми бяха казали, че ще ми трябва опит в леглото, никога не бих се съгласила. Казаха ми, че се нуждаят от помощта ми, защото приличам на госпожа Монро. Никога не е ставало въпрос за това как трябва да се държим ние с теб.

— Разбирам — каза той, развеселен от възмущението ѝ.

— Сигурна съм, че ако ти трябва жена, ще си я намериш другаде — отбеляза тя с моминска гордост.

— Да, така е. Но ще съм много зает през следващите няколко дни, за да се посветя на това. — Джордан сви рамене с престолено равнодушие. — Ще направя всичко възможно да обуздавам животинските си страсти. — Вече не можеше да скрива усмивката си. — За отбелязване е, че ще ми е трудно, защото сладката ти невинност ще ме измъчва.

Като чу думите си, Джордан осъзна, че не се шегува. Не че имаше някакво намерение да я люби, та той дори не я харесваше и, въпреки широко разпространеното мнение за хората с неговата

професия, не бе привърженик на случайните контакти. А и определено нямаше никакво намерение да започва връзка с двадесет и пет годишна девственица.

— Предполагам, че се забавлявате, като ме обиждате, господин... — Той внезапно вдигна ръка и тя се поправи: — Джордан. Изобщо не ме впечатляват недодяланите ти забележки.

Руменината ѝ противоречеше на думите, но той реши да не го коментира. И без това бе прекалил. Не можеше да разбере защо му харесва да се заяжда с нея. Вероятно защото тя се хващаше много лесно.

Изведнъж се засрами. Пред него стоеше жена, която бе извън обичайната си среда и въпреки това се справяше много добре със ситуацията. Голяма смелост е била необходима, за да се съгласи да тръгне на пътешествие с един непознат, който не полагаше никакво усилие да улесни положението.

Но нямаше да се извинява. Не той ѝ бе възложил тази задача. Ако тя не можеше да отказва, това си беше неин проблем.

За миг си представи как ще изглеждат в леглото. Имаше чувството, че ако се опита да направи нещо, Лорън определено ще знае как да го отблъсне.

Забеляза, че е приключила с храненето и каза:

— Готова ли си?

— Да — рязко отвърна тя.

Той стана с въздишка и протегна ръка.

— Майка ми така и не успя да ме научи на добри обноски, но съжалявам, ако закачките ми са те обидили.

Лорън го погледна, стана и постави ръката си в неговата.

— Би трябвало да съм свикнала с иронията. Всички в семейството ми постоянно се шегуват. — Тя внимателно отдръпна ръката си. — Просто не те познавам достатъчно добре, за да знам как да приемам думите ти. Но ще се науча.

Платиха сметката мълчаливо. Когато тръгнаха към вратата, Джордан каза:

— Не се бой, няма да те притеснявам. Никога не бих се възползвал от положението.

За момент Лорън остана с наведена глава, после вдигна очи и го погледна хладно.

— Благодаря ти, Джордан. Оценявам това твое обещание. Бих желала и ти да приемеш моето — продължи тя сериозно. — Аз също ще възпирам страстите си. Така че и ти няма за какво да се безпокоиш.

Слисан от думите ѝ, Джордан тръсна глава и се разсмя с пълен глас. Няколко души се обърнаха. Прегърна я за миг и я притисна към себе. Протегна ръка.

— Точно това ме безпокоеше. Радвам се, че ще съм в безопасност. Дай да си стиснем ръцете по този случай.

Лорън още веднъж откри в него мъжа, който бе забелязала и по-рано. Чудеше се как да го накара да бъде по-често такъв. Намираще го за особено привлекателен.

Когато стигнаха до хотела, тя вече не се интересуваше с кого ще дели леглото. Искаше само да намери място, където да отпусне тяло за няколко часа. Последната пълноценна почивка бе само смътен спомен.

Не бе спала много от момента, когато се съгласи на това пътуване. На няколко пъти решаваше да се откаже от задачата. Само силното чувство за отговорност и съзнанието, че ще помогне я караха да продължи.

Сега бе много уморена, за да мисли, за каквото и да е. Позволи на Джордан да я води. Когато стигнаха в стаята, вече не виждаше почти нищо.

— Изглежда имаш късмет. Тази вечер няма да се наложи да се биеш за завивката.

Лорън погледна към двете успоредни легла. Чантата се изплъзна от ръката ѝ, но тя не се опита да я спре.

Джордан отиде до нея и я хвана за брадичката.

— Много ли си уморена?

Лорън с мъка задържаше очите си отворени, но отбеляза, че Джордан изглежда свеж и готов за излизане.

— Не се безпокой. Почини си малко. Аз и без това трябва да изляза.

Без да каже дума, тя се отпусна на леглото.

— Не искаш ли първо да си облечеш нещо по-удобно? — усмихна се той, седна до нея на леглото и събу обувките ѝ. — Хайде, ще ти помогна. Ще си починеш по-добре, ако...

Лорън отвори очи и блъсна ръката му от колана си.

— Какво правиш?

— Помагам на съпругата си да се чувства по-удобно. Наистина, мила, много си странна, когато си уморена.

Наистина бе много уморена, за да възразява. Освен това той беше прав. Повдигна се и започна да разкопчава роклята си. След това спря.

— Трябва ли да се грижа за развлеченията ти, докато сме тук? — пожела да узнае тя.

Джордан се усмихна и стана.

— Съжалявам, засега не. Трябва да тръгвам. Ще закъснея за срещата.

— Каква... — започна Лорън, но той внезапно се наведе и я целуна силно. Не можа да реагира от изненада. Погледна го учудено. Той прошепна в ухото ѝ:

— Ще трябва да свикнеш с мен. Просто вярвай на това, което ти казвам. Не можем да си позволим никакъв риск. Разбра ли? — Тя кимна и той продължи: — Ще се видим по-късно, мила.

Тя все още гледаше към вратата, когато след няколко секунди Джордан отново я отвори.

— Не вечеряй без мен. Ще се върна веднага, щом мога. — Лорън кимна рязко. — Чудесна си — каза с усмивка той и излезе.

Лорън се измъкна от леглото. Целувката я бе разсънила. Все още се чувстваше ужасно уморена, но реши да вземе един душ, преди да си легне. Върна се в стаята приятно отпусната. Завърза трикотажния си халат, вмъкна се под завивките и заспа, доволна, че ще се сблъска с всичко едва след необходимата почивка.

Събуди я завъртането на ключ в бравата. Сънливо отвори очи. За момент не можа да разбере къде се намира. Тъмната стая изглеждаше напълно непозната. Вратата се отвори и влезе Джордан.

Лорън седна в леглото и запали нощната лампа.

— Здравей — каза той. — Изглежда си успяла да си починеш.

Бе доволен, че гласът му прозвуча нормално. Окъпана в мека светлина, с разчорлени коси и учудени очи, тя изглеждаше много привлекателна. Като я видя, притаи дъх. Блестящата ѝ кожа сякаш го викаше, молеше да я погали. Но той не се поддаде.

— Така изглежда — отвърна притеснено тя. — Колко е часът?

— Време е да похапнем нещо. Харесва ли ти тази идея?

— Много.

Той отвори куфара си и го разбърка.

— Ще взема набързо един душ и ще отидем някъде.

Когато вратата се затвори зад него, Лорън стана от леглото и отиде до гардероба. Облече се като за военни маневри. Бе готова за секунди, гримът и прическата ѝ отнеха малко повече време, но когато той излезе от банята, беше напълно готова.

Джордан си бе избрал обикновени дрехи, съответстващи на ваканционния дух на пътуването им. Пуловерът стоеше много добре върху широките му рамене и гърди. Досега не бе забелязала колко добре е сложен.

Поддържането на добро физическо състояние без съмнение бе част от ежедневието му. Лорън се притесни, че така силно я привлича. Започна да рови из чантата си, защото се страхуваше, че тези мисли са изписани върху лицето ѝ.

— Забравила ли си нещо? — попита той.

— А, не. Проверяха дали съм си взела всичко — обясни тя малко задъхано.

— Готова ли си?

— Да.

Мълчаха, докато стигнаха улицата. Джордан я отведе при една кола, паркирана до тротоара.

— Откъде я взе? — попита изненадано тя.

— Искан да съм по-свободен при придвижването си, затова наех кола. Освен това ни е необходимо място, където да можем да разговаряме.

Докато караше по улиците на Виена, Джордан обясни:

— Може да ти изглежда глупаво, но искам да приемеш, че където и да отидем, разговорите ни се подслушват, дори в стаята.

— Затова ли...

— ... те целунах следобед? — довърши той — Да. Трябва да си наясно със ситуацията.

— Успя ли да получиш някаква информация за госпожа Монро?

— Малко. Това е другата причина, за да наема кола. Утре сутринта отиваме в Бърно.

— Къде се намира?

— В Чехословакия.

— Тя там ли е?

— Вероятността е много голяма. Достатъчна, за да проверим.

— Значи приятелите ти успяха да помогнат?

— Не бих казал приятели, миличка. Някои хора биха продали и майка си за подходяща цена.

— Наистина ли?

— Съжалявам, ако съм те разочаровал относно човешката природа — каза той след няколко минути мълчание.

— Не, не е това. Осъзнах, че дори не съм се замисляла как живеят останалите хора. Приемам за съвсем естествено, че имам работа, дом, приятели. Нищо наистина вълнуващо не се е случило с мен.

— Такива неща има по цял свят, Лорън. Просто професията ми е такава, че се занимавам с друг тип хора, които едва ли си срещала. — Той промърмори нещо под носа си. Тя го погледна и забеляза строгия му профил.

— Какво каза?

— Просто казах, че се надявам да не се налага да ги срещаш. Но не виждам как бих могъл да те предпазя от подобна възможност.

Тя се усмихна.

— Знаеш ли, аз съм зряла жена. Нямам нужда от закрила.

— Не се отказвай, скъпа. Може би ще ти потрябва.

Избраха един празен и тих ресторант. Бе рано за вечеря. Лорън се чувстваше идеално. Можеше да свикне с новото място, без да се притеснява, че всички я наблюдават.

— Свърза ли се с господин Малори? — попита тя по време на десерта.

— Индиректно.

— Знаят ли нещо ново за въпросната госпожа?

— Не.

— Значи никой не знае кой би могъл да е отговорен?

— Имам някои идеи, но в момента не искам да назовавам имена. Нека просто кажем, че колкото по-бързо я открием, толкова по-добре за нея.

Лорън потръпна от сериозния тон и погледна лицето му. Срещу нея седеше човек, който определено не искаше да ѝ бъде враг.

„А любовник?“ — прошепна един тих глас. Мисълта я шокира. Тя не мислеше в подобен контекст за мъжете. Няколкото, с които се бе сприятелила, обикновено бяха романтично свързани с някоя друга. В това отношение наистина не знаеше нищо за мъжете. Бащите не се брояха. Усмихна се на мисълта си.

— Ще се радвам да разбера за какво мислиш — каза меко Джордан, като забеляза промяната на изражението ѝ. — Бузите ѝ пламнаха и той се усмихна: — Сигурно е много интересно.

— Съмнявам се — каза тя, като се опитваше да не заеква. — Мислех за родителите си. Ще ми бъде много трудно да не им кажа за идването си в Европа.

— А няма да бъде лесно и да им обясниш, нали?

— Да. Господин Малори ме предупреди да казвам на всички, че заминавам на специализация в Калифорния.

— Предполагам, че е имал право. Едно от неговите правила е да знаеш какво да кажеш. Така шансът за провал е по-малък.

— Да, той ми обясни. Разбирам причините — каза тя и огледа печално луксозния ресторант.

— Е, сигурно ще дойдеш пак някой друг път.

— Едва ли.

— Настоявай да прекараш медения си месец във Виена — каза закачливо той.

Тя видя как пламъкът на свещта се отразява в очите му и осъзна, че въпреки не особено благоприятното начало на техните взаимоотношения никога нямаше да може да си мисли за Виена, без да си спомня за Джордан Трент.

Погледна скъпата покривка на масата и несъзнателно посегна към кафето си.

— Лорън?

Тя го погледна, учудена от тона му.

— Съжалявам. Да не би да те засегнах? Изглежда имам склонност да те обиждам, без да разбера.

— Не си ме обидил.

— Но като споменах за меден месец в Европа, ти се засегна.

— Не — поклати глава тя. — Просто си помислих колко невероятна е тази възможност.

— Защо?

Тя сви рамене.

— Аз съм от жените, които цял живот си остават неомъжени.

Той промърмори някаква ругатня.

— Предполагам, че някой идиот е разбил сърцето ти и си решила да не вярваш на друг мъж.

Внезапният ѝ смях го озадачи. За първи път я виждаше така истински развеселена. Намираше я прекрасна. Загадъчна, но прекрасна.

— Не можеш да си представиш колко грешиш — най-накрая успя да каже тя.

— Така ли?

— Погледни ме. Аз не съм такъв тип жена, по който си падат мъжете. Смятам, че си го разбрал.

Джордан изведнъж се сети за първия път, когато видя Лорън — очилата, костюма, ниските обувки, небрежната прическа. Почти потрепери при спомена за нея. Щеше да пропусне красотата на очите ѝ, които му напомняха здрача при зазоряване, или кадифената гладкост на бузата ѝ, която караше ръката му да тръпне от желание да я докосне. А тази фигура? Мъжете слепи ли бяха?

Лорън Макензи бе като скрито съкровище, показано изведнъж на слънце. Блестеше с новост, цялост и жизненост. А щеше ли да забрави някога чувството ѝ за хумор?

— Зависи — каза той внимателно. — Един проникателен мъж би те оценил високо. Ти можеш да предложиш много на щастливеца, спечелил любовта ти.

Изглеждаше искрен, но думите му звучаха странно. Напомняха ѝ за сърдечните разговори, които водеше с баща си.

Точно така. Той се опитваше да бъде мил и да ѝ вдъхне увереност. Тя се учуди. Съчувствието определено не беше от характерните му черти.

— Нямам думи. Направо ми спря дъха. — Тонът ѝ беше закачлив, но очите ѝ издаваха уязвимост.

Неспособен да устои на желанието си, Джордан се протегна и я погали по бузата. Не се бе излъгал. Кожата ѝ напомняше кадифе. Почувства, че реагира на допира до нея и свали ръката си.

— Готова ли си да тръгваме? — попита бързо той и огледа стаята.

Внезапната промяна в настроението му ѝ причини болка. Какво всъщност очакваше? Той се опитваше да покаже съпругеска загриженост. Не трябваше да забравя, че времето, през което щяха да са заедно, бе ограничено. Нещо като служебен брак, който щеше да приключи веднага, щом изпълнят задачата си.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Лорън забеляза, че на връщане към хотела Джордан почти не продума. Вероятно бе уморен, защото не си бе починал като нея.

Когато пристигнаха, той я придружи мълчаливо през фойето, в асансьора и до стаята им. Едва когато стигнаха до вратата, усети промяната в него.

— Какво има? — прошепна тя.

Той ѝ направи знак да застане встрани. Вкара ключа, завъртя бравата и отвори вратата, но не влезе. Нищо не се случи. Запали осветлението и огледа стаята.

— Какво има? — повтори тя, засрамена от треперещия си глас.

— Хваща ме параноя — поклати глава той и посочи към оправените легла. — Явно камериерката е била тук, след като излязохме.

— Как разбра, че е влизал някой? — попита тя и се огледа неспокойно.

— Разбрах — отвърна глухо той. — Слушай, трябва пак да те оставя. Долу ме чака един човек, с който искам да се срещна. — За Лорън нямаше значение дали казаното беше истина. — Ще се справиш ли сама?

— Разбира се.

Той кимна, влезе в банята и я огледа. Върна се в спалнята и провери под леглата и в гардероба.

— Ще се видим по-късно.

Лорън започна да се приготвя за сън. Реши да се отпусне в горещата вана, взе си нощницата в банята и затвори вратата.

Току-що бе видяла Джордан в друга светлина, която я плашеше. Професионалистът в него се показа и тя разбра защо господин Малори бе настоявал точно той да замине в Европа.

След банята Лорън се почувства приятно унесена. Започна да чете, доволна, че си е купила книга на летището в Ню Йорк. Несъзнателно се заслушваше за стъпките му по коридора. Умората

надделя. Затвори книгата, загаси лампата и се сви под завивките. „Ако това е пример за семеен живот, по-добре да продължавам да си живея сама“ — реши сънливо тя.

Събуди се през нощта и разбра, че Джордан се е върнал. Видя широкия му гръб на леглото до нея. Той бе толкова близко! Можеше да се протегне и да го докосне.

Колко странно! Веднага щом усети присъствието му, се почувства сигурна. Размърда се, за да се настани по-удобно и отново заспа.

Джордан разбра, че Лорън се е събудила, но не помръдна. При промяната на дишането ѝ веднага отвори очи. Това бе навик, от който не можеше и не искаше да се отучи. Умението да усеща кога в стаята има друг човек му бе помагало нееднократно. Беше му станало втора природа.

Когато се прибра, Лорън дори не помръдна. Съблече се в банята и осъзна, че ще трябва да спи със слиповете си, Лорън нямаше да се очарова, ако се събуди до голото му тяло.

Получи ценна информация от мъжа, с който се срещна пред хотела. Джордан смяташе, че може да му вярва повече, отколкото на останалите, с които бе работил. Човекът мислеше, че Джордан му е спасил живота.

Джордан имаше неясни спомени за случилото се, но независимо от причините прие помощта на този мъж.

Получи вероятния адрес на госпожа Монро. Не искаше да се замисля за нейното състояние. Нищо не можеше да направи. Първо трябваше да я открие. Долови равномерното дишане на Лорън и се отпусна. Обърна се по гръб и се загледа в тъмния таван. Чувстваше се странно. Лежеше до топла, желана жена и не можеше да я докосне. Смути се от силното желание, което изпитваше. Бързата целувка този следобед го бе изнервила повече, отколкото искаше да си признае. Толкова меки и обещаващи бяха устните ѝ! Доста усилия му бяха необходими, за да се отдели от нея. Вече ѝ бе дал обещание и възнамеряваше да го изпълни. Просто му се искаше да не я намира толкова привлекателна.

Събуди ги трясък на разрушителна експлозия. Лорън изпищя. Джордан скочи на крака с пистолет в ръка и започна да оглежда стаята. След това погледна през прозореца.

Лорън стана от леглото и изтича при него.

— Какво става? — проплака тя.

Трепереше силно. Той несъзнателно постави свободната си ръка около раменете ѝ и я придърпа към почти голото си тяло.

— Някаква експлозия — промърмори спокойно Джордан и продължи да наблюдава хората, които се стичаха от всички посоки. Опита се да различи виковете, но не бяха достатъчно ясни.

Изведнъж Лорън осъзна, че е притисната до един добре сложен мъж. Нощницата ѝ, с дължина до бедрата, я предпазваше от пряк допир с него, но усещаше мъха по краката му.

— Е — каза тя след неуспешния си опит да се освободи от здравата му прегръдка, — аз и не смятах, че е будилникът. — След като разбра, че не бе част от експлозията, Лорън се опита да се успокои, но сърцето ѝ не желаше да го направи, докато бе така интимно прегърнатата от високия мъж. В този миг забеляза другата му ръка.

— Откъде го взе? — попита тя и кимна към пистолета.

— Донесох го със себе си — каза той и продължи да наблюдава улицата.

— Това не е ли незаконно?

— Не съвсем.

— Ти не го декларира.

— Не.

— Тогава е незаконно.

— Само ако те хванат.

— Интересен начин на мислене — забеляза Лорън.

Той не възнамеряваше да я пусне. Тя се опита да изглежда спокойна, но не успя и каза задъхано:

— Ще бъдеш ли така добър да ме пуснеш?

Джордан я погледна, учуден да я види толкова близко до себе си. Осъзна, че и двамата не бяха много облечени. Отдръпна се от нея, сякаш го бе поляла с вряла вода.

— Хей, скъпа — разтвори той ръце, — ти беше тази, която дотича при мен!

— Да, знам. В нищо не те обвинявам. — Лорън замълча. — Наистина се изплаших.

— И аз — призна той, отиде до леглото и вдигна панталоните, които бе оставил там. Сложи пистолета на масата и се облече. Едва след това се обърна и я погледна.

— Не мислех, че хора като теб се страхуват от нещо — каза тя.

— Хората като мене — повтори Джордан — са човешки същества като всички останали. И ние чувстваме болка и кървим, когато ни наранят.

Гледаха се втренчено. Лорън не знаеше какво да каже. Не разбираше дали поради необичайното им събуждане или ранния час, но нещо се бе променило. Беше се появило някакво напрежение, което преди не съществуваше. Не разбираше как и откъде възникна то, но усещаше присъствието му. Все едно чужд човек бе влязъл в стаята. Тя пристъпи към него и постави ръце на голите му гърди.

— Не искам да смяташ, че не те възприемам като човешко същество.

— Така ли?

Лорън поклати глава. Лицето му бе напрегнато и безизразно, но някъде в очите му за миг се появи малка искрица болка, уязвимост, която веднага изчезна. Ако не бе близо до него, изобщо нямаше да я забележи.

Никога досега не бе изпитвала такава силна нужда да помогне на някой. Забрави, че този мъж бе напълно независим човек, който сам води и печели битките си. Представи си едно малко момче, разбрало отрано суровия урок на живота: крайт невинаги е щастлив.

Тя се повдигна на пръсти и постави устни върху неговите. Искеше да му покаже, че го разбира и изобщо не осъжда начина му на живот. Вдигна ръце и ги обви около врата му.

Напълно объркан от неочакваните ѝ действия, Джордан не знаеше как да ѝ отговори. Какво, по дяволите, правеше тя? Вярваше ли, че една целувка може да оправи нещата? Приличаше на малко дете, което смята, че щом майка му го целуне, вече всичко е наред. Но независимо от мотивите ѝ не можеше да остане безразличен към близостта ѝ. Прегърна я и отвърна с настойчивост, която учуди и двамата. Целуваше я и ѝ показваше как да отваря устните си.

Долови леката ѝ въздишка, но бе прекалено погълнат от приятното усещане, за да обърне внимание на изненадата ѝ. Чувството беше прекрасно. Ръцете му се движеха неуморно нагоре и надолу по гърба ѝ, а устните му изучаваха нейните. Когато накрая се отдръпна, за да си поеме въздух, продължи да целува бузите и очите ѝ, меката извивка на врата. Върна се обратно върху устните ѝ. Без да съзнава какво прави, Джордан я вдигна, постави я на леглото си и я последва, без дори за момент да се откъсне от нея.

Лорън никога досега не бе изпитвала такъв прилив на чувства. Тя нямаше представа, че може да реагира така на една целувка. Краката ѝ трепереха. Не знаеше, че мъжките ръце са способни да предизвикат такива усещания. Кожата ѝ се наелектризира от докосването му. Изглежда тялото ѝ разбираше какво става и му отговаряше.

Заинтригувана от играта на здравите мускули под пръстите си, Лорън ги проследи. Намери малка извивка на гърба му, която създаваше примамлива пътечка и пръстите ѝ се спуснаха по нея, докато стигнаха до колана на панталоните му. Нерешително тя продължи движението си към стомаха му. Несъзнателното му трепване при нейното докосване я накара да спре.

— Не спирай — прошепна ухото ѝ той. — Просто съм много, много чувствителен в тази област. — Джордан подкрепи думите си с подобно движение, прокара ръка по бедрото ѝ под късата нощница и достигна до чувствителната област около пъпа.

О, да! Едва сега тя разбра колко чувствителна може да бъде кожата при едно докосване. При това такова леко докосване! Колко странно и колко прекрасно!

С нарастваща решителност Лорън изучаваше гърдите му и се радваше на допира с черния и къдрав като косата му мъх, който ги покриваше. Джордан бе един прекрасен представител на мъжкия пол. Тя не познаваше друг, който дори и малко да прилича на него.

Когато той дръпна нощницата ѝ, тя веднага вдигна ръце, за да може да я свали през главата ѝ. След като хвърли нощницата на пода и свали панталоните, които бе обул, Джордан се обърна към нея и я придърпа към себе си. Очите ѝ бяха затворени, изражението — замечтано. Те лежаха върху смачканите чаршафи. Бедрото му беше между нейните, а ръката му на раменете ѝ. Омайваше се от вида на кожата ѝ с цвят на слонова кост, осветена от слабата утринна светлина.

Внимателно докосна зърното на гърдата ѝ и усети как тя притаи дъх. Боже, толкова бе прекрасна! И той я желаше страшно много.

Джордан се обърна и внимателно описа кръг с език около розовото зърно. Лорън въздъхна, постави ръцете си в косата му и го притегли към себе си. Окуражен, той продължи да се наслаждава на момента, неспособен да предотврати това, което ставаше.

Времето изгуби смисъл, докато те научаваха как да си доставят взаимно удоволствие. На Джордан му бе ясно, че Лорън няма опит. Ясно му бе, че тя желае точно той да ѝ покаже какво е пропуснала през всичките тези години.

Не си задаваше въпроса защо една жена, стояла настрана от другите мъже през цялото време, желае да се отдаде на него. Достатъчно бе, че в момента бяха заедно.

Той не бързаше. Искаше тя да е доволна. Затова бяха все още по бельо, когато внезапно се потропа на вратата.

Като попарени се отделиха един от друг.

— Кой е? — изръмжа Джордан, готов да убие всеки, който ги прекъсва в този момент.

Отговори му мъжки глас със силен акцент.

— Полиция. Бих искал да говоря с вас, господин Трент.

Те се спогледаха. Лорън беше ужасена, а Джордан — много ядосан. Каквото и да искаше полицията, то определено щеше да обърка плановете им за напускане на страната.

— Един момент — каза той, стана и издърпа панталоните си. Отиде до леглото ѝ, наведе се и вдигна падналия през нощта халат.

— Скъпа, хайде да не разбиваме сърцата им рано сутрин.

Огледа се и видя пистолета, който все още лежеше на нощното шкафче. Бързо го сграбчи, стигна до куфара си, премести нещо на дъното и го постави вътре.

Лорън облече халата и погледна към вратата.

След като се представиха, в стаята влязоха двама цивилно облечени мъже.

— Съжалявам, че ви събудихме толкова рано, господин Трент — започна единият, — но не смятахме, че е възможно някой да спи след експлозията.

— Всъщност, ние не спяхме — отвърна Джордан и погледна към леглото си, където личаха следите от използването му. Лорън не

помнеше да е била толкова смутена през целия си живот.

— А, да, разбира се — каза учтиво полицаят. — Много съжалявам, че ви прекъснахме.

— Какъв е проблемът? — попита Джордан, като посочи към столовете и седна на леглото на Лорън.

Тя продължаваше да стои до неговото легло и да мачка колана на халата си.

— Страхувам се, че експлозията е причинила щети по наетата от вас кола.

— Да, разбирам. Каква бе експлозията? Знаете ли?

— Случаят се разследва. Бомба в кола. За щастие убити няма, но околните сгради и автомобили са доста пострадали.

— Тук често ли се случват подобни инциденти?

Мъжът сви рамене.

— Какво значи често? Ако питате мен, веднъж е достатъчно.

— Разбира се. Прав сте. Ние сме от Чикаго и можем да разберем някои от проблемите на полицията.

Полицаят кимна.

— Ако желаете, ще видим какво би могло да се направи по въпроса за друга кола. Смятате ли да останете във Виена или ще продължите пътуването си?

Невинният на пръв поглед въпрос накара Джордан да се усъмни. Той се помъчи да се усмихне.

— Да, смятаме да останем около седмица. Но, разбира се, мислим да обиколим провинцията и да разгледаме Австрия.

— Много съжаляваме, че първата ви нощ тук бе толкова бурна.

— Да се надяваме, че останалата част от престоя ни ще е спокойна — сви рамене Джордан.

Двамата полицаи се изправиха и отидоха към вратата. Джордан ги последва.

— Моля, приежете нашите искрени извинения за щетите по колата и за ненавременното ни появяване — каза полицаят. Очите му се насочиха към Лорън, след което отново погледна Джордан.

Той им отвори вратата и размени още няколко любезности. Когато накрая затвори, чу Лорън да се движи зад него.

Без да каже нито дума, хвана ръката ѝ и я заведе в банята. Пусна водата на чешмата, след това се обърна и я придърпа към себе си.

— Повече от вероятно е в тази стая да има подслушвателни апарати. Не знам дали ни наблюдават поради времето, когато дойдохме или заради експлозията, но местните власти ни провериха. Някой може би подозира защо сме тук. — После тихо добави, че ако е така, няма шанс да успеят с плана си.

— Какво ще правим сега? — попита пребледняла тя.

Джордан искаше да предложи да продължат с това, което правеха, но се въздържа по няколко причини. Първо, настроението бе отминало, сега мислите им бяха заети от възможните опасности. Второ, не бе сигурен, че ще може да се справи с една дори и временна връзка с Лорън Макензи. Никога не бе реагирал на жена по този начин.

Тя го привличаше физически, но освен това се чувстваше загрижен за нея. Възхищаваше се не само на красотата ѝ, но и на нейната интелигентност. Оценяваше разума и способността ѝ веднага да преценява ситуацията.

Лорън не приличаше на жените, с които обикновено поддържаше връзка. Знаеше, че е първият мъж в живота ѝ.

Какво я бе обзело преди малко? Какво очакваше от него? Каквото и да бе, той не можеше да ѝ го предложи. Всеки от тях имаше собствен живот. Нямаха нищо общо. Веднага щом приключеше тази задача, щяха да се разделят завинаги.

От него зависеше да си налага контрол, докато са заедно. Това щеше да затрудни още повече и без това тежката мисия.

Пресегна се и спря водата.

— Искаш ли да закусим? — бодро попита той. Гласът му прозвуча силно в малката баня.

Тя се опита да отвърне на веселия тон с усмивка, но не успя.

— Добре звучи.

Джордан се наведе и целуна върха на нослето ѝ.

— Чудесно — прошепна той и се изправи. — Ако ме извиниш, ще се обръсна и ще слезем долу.

Лорън послушно излезе от банята. Джордан затвори вратата, облегна се върху нея и въздъхна. Какво ставаше с него? Нито една жена не му въздействаше по този начин. Не му харесваше. Изобщо не му харесваше.

ПЕТА ГЛАВА

Объркана, Лорън влезе в спалнята. За кратко време се бяха случили толкова много неща.

Спокойното ѝ съществуване се бе взривило също както бомбата тази сутрин. Тя се отпусна на леглото и се вторачи в стената.

Досега се водеше от разума си. Какво бе станало с нея?

Лорън Макензи бе израснала в среда, в която всички се отнасяха с нея като с различен човек. Лесното за нея бе трудно за останалите. Когато завърши училище, вече бе приела, че макар и момчетата да търсеха приятелството ѝ, особено когато имаха нужда от помощ за домашното, тя не бе типът жена, който привлича мъжете.

Родителите ѝ се опитаха да я разубедят, но по време на годините в колежа тя продължи да натрупва факти, поддържащи теорията ѝ. Когато прие предложението за работа от агенцията, вече бе свикнала с постоянната си самота. След като не можеше да направи нищо по този въпрос, тя просто забрави за него. Носеше удобни, а не модни дрехи и се сприятеляваше не с хората, които можеха да помогнат на кариерата ѝ, а с тези, които ѝ бяха симпатични.

Лорън се изненада, когато господин Малори потърси помощта ѝ. Бе още по-учудена, когато ѝ обясни какво се иска от нея. Трябваше да се представя за нечия съпруга.

Колко смешно! Тя дори не бе ходила на среща. Когато господин Малори ѝ описа Джордан Трент, нереалността на ситуацията се задълбочи. Нямахте да се учуди, ако бе видяла огромна единица на фланелката на Джордан. Малори я бе убедил, че Джордан е най-добрият му агент. На него можеше да се разчита.

Следващият шок дойде от срещата с Джордан Трент и сблъсъка с гнева му по повод нейната роля в операцията. Никога не бе представяна на мъж с такъв характер, който си изкарваше прехраната като таен агент. Докато той не я ядоса, Лорън изпитваше страхопочитание към него.

Не бе очаквала Джордан да притежава чувство за хумор. Уязвимостта, която бе забелязала в очите му, я изненада още повече.

В желанието си да му покаже, че го разбира, Лорън инстинктивно се бе устремила към истинския човек в него. Реакцията му я шокира много повече от избухналата бомба и намесата на полицията. Тя го привличаше! Той бе нежен и внимателен. Неговото докосване ѝ бе показало една неоткрита част от нейната природа. Никога преди не се бе чувствала така. Колко невероятно и съвсем необичайно!

Все едно бяха на маскарад. Когато ѝ призна, че се страхува, Джордан си свали маската. Тя осъзна, че си приличаха повече, отколкото можеше да си представи. Бе намерила своята липсваща половинка.

„Значи така се чувства човек“ — помисли си тя и погледна към възглавницата, която двамата с Джордан бяха използвали преди малко.

Една случка от детството изплува в паметта ѝ. Седеше и наблюдаваше как майка ѝ приготвя различни видове сладки за училищната разпродажба. Малката Лорън попита:

— Колко време ти трябваше, за да разбереш, че обичаш татко?

Хилъри Макензи се усмихна по начина, който винаги означаваше, че мисли за съпруга си.

— Не повече от времето, което му бе необходимо той да разбере чувствата си — отговори тя.

— Как се срещнахте?

— Баща ти работеше с група мъже, които обикаляха фермите и помагаша за прибирането на сеното. Един ден дойдоха да работят във фермата на баща ми.

— Обзалагам се, че е било любов от пръв поглед — въздъхна малката Лорън.

— Не съвсем. Мислех си, че той е най-противният човек, когото познавам. Точно бях станала на шестнадесет години и бях много загрижена за собственото си достойнство. А баща ти непрекъснато ми се подиграваше.

— За татко това е съвсем естествено.

— Да. Той винаги е бил ужасно заядлив. Мислех, че си е поставил задача да направи живота ми ад. През онова лято той се справи отлично с това.

— Кога се промени?

Майка ѝ замълча за миг. Гледаше през прозореца и не виждаше нищо друго, освен спомените си.

— Дори и сега си спомням точния момент, в който разбрах, че обичам Мат Макензи. Слънцето залязваше. Потни и мръсни, мъжете се прибираха от полето. Всички други вървяха напред, а той се движеше сам по пътеката към къщи, огрян от слънцето. Беше като силует. — Майка ѝ се втренчи в купчината тесто пред себе си, като че ли се чудеше откъде се бе появила. — Познах го по походката — продължи тя. — Държеше главата си гордо и самоуверено, толкова сигурен в себе си, както винаги му казвам. Слънцето правеше косата му по-червена от обикновено, почти като ореол. — Хилъри погледна дъщеря си стеснително. — Дори и сега не мога да обясня, но като го видях да идва към мен, разбирам, че го обичам. Независимо от всичко, винаги щях да го обичам.

— Какво се случи после? — попита любопитно Лорън.

— Нищо.

— О, мамо, не говори така. Разбира се, че нещо е случило. Ти си се омъжила за него, нали?

— Не, не през това лято — усмихна се Хилъри.

— Ти разкри ли му чувствата си?

— Не бе необходимо. Предполагам, че бе усетил промяната в мен. Закачките, които преди ме дразнеха, сега само ме забавляваха. Започнах да говоря повече с него и не го избягвах. Разпитвах го, защото се интересувах от него.

— И тогава?

— Лятото свърши и той си отиде обратно, в колежа в Пенсилвания.

— Как се срещнахте отново?

— Писа ми и аз му отговорих. По време на пролетната ваканция дойде в Небраска да ме види и разбрах, че му бях нещо повече от приятел. Все още не знаех как се чувства.

— Той каза ли ти?

— Шегуваш ли се? Мат никога не е бил чак толкова сериозен. Вероятно мъжете трудно изразяват чувствата си с думи.

— Кога ти направи предложение?

— Не ми е правил.

— Мамо! — Лорън добре помнеше шока си.

— Започна да ми пише писма с фрази от рода на „След като се оженим трябва да кръстим първото си дете Маргарет Ан, на името на бабата на майка ми“ или „Надявам се, нямаш нищо против да живеем в Пенсилвания. Намерил съм доста добра работа там, след като се дипломирам“.

— Точно в негов стил — засмя се Лорън.

— Да — кимна Хилъри. — Когато ми писа и ме попита имам ли възражения да се оженим през юни, след като се дипломира, аз му отговорих, че нямам.

— Някога казвал ли ти е, че те обича?

Хилъри се усмихна по особен начин.

— Не трябва да ми казва, миличка. Той го показва непрекъснато.

Лорън наблюдаваше възглавницата на смачканото легло във Виена. Представи си разговора с майка си, все едно се бе състоял току-що.

Как разбираш, че си влюбен?

Тя бе разбрала. Когато видя уязвимата искрица в очите на Джордан, лошите ѝ чувства към него изчезнаха. Разбра, че го обича. Винаги щеше да го обича и съвсем несъзнателно му се отдаде безрезервно. „Какво ли си е помислил за мен?“ — зачуди се тя. Обърна се към гардероба и си избра дрехи. След всички глупави забележки по отношение на единичната стая, тя се нахвърли върху него още при първата възможност.

Знаеше, че той не би отхвърлил направеното предложение. Не можеше да подправи реакцията си спрямо нея. Дори и с нейната неопитност, Лорън разбираше това.

Въпросът беше какво да направи сега. Не можеше да очаква Джордан да се влюби в нея, само защото тя иска. Лорън бе твърде голям реалист, за да си помисли за подобна възможност.

Те нямаха нищо общо. Независимо, че не очакваше някога да се омъжи, Лорън си мечтаеше за едно или две деца, които да обгради с цялата си обич.

Джордан показва ясно какво е отношението му към децата. Неговият начин на живот не бе удобен за тих семеен живот, изпълнен с

детски смях и къщни грижи. Не можеше да си го представи да коси сено, да подстригва живия плет или да се опитва да поправи колело.

Лорън трябваше да се чувства доволна, че ги прекъснаха в този момент, а се чувстваше ограбена. Трябваше да си признае, че дори да не ѝ оставаше нищо друго, освен следващите няколко дни с Джордан Трент, тя ги желаше с учудваща страст.

Логично погледнато, решението ѝ нямаше никакъв смисъл. Но любовта не се поддаваше на логика и разум.

Чу вратата на банята да се отваря и долови аромата на одеколона му. Нямаше да може да усеща тази така позната миризма, без да си спомня за него.

Той излезе и се спря в спалнята. Тя бе все още по халат.

— Извинявай, че се забавих — каза Джордан, като разтриваше бавно брадата си.

Лорън се опита да се усмихне.

— Няма проблеми. Аз ще побързам — каза тя и мина покрай него.

Той я спря, като постави ръка на рамото ѝ.

— Лорън...

— Да?

— За това, което се случи преди малко...

— Да?

По дяволите! Искаше му се да не го наблюдава с този ясен поглед, който проникваше дълбоко в него.

— Съжалявам. Не смятах да се възползвам от...

— Не си — прекъсна го бързо тя. — Доколкото си спомням, аз започнах.

Не беше ядосана! Той не вярваше на ушите си. Всъщност, тя се закачаше! През цялото време Джордан се бореше със съвестта си, а тя се държеше все едно нищо не се бе случило.

— Ами да — отвърна бавно той, като я наблюдаваше внимателно.

— Съжалявам, ако съм те смутила.

— Да си ме смутила! Не, разбира се. Просто положението е малко необичайно. Трябва да помислим за... — Той млъкна и се огледа, защото изведнъж си спомни, че трябва да внимава какво говори. Сви рамене. — Върви! По-късно ще поговорим.

Тя отиде до банята и се обърна да затвори вратата.

— Няма за какво да говорим. Всъщност нищо не се е случило, нали?

Преди да се обърне към куфара си, Джордан видя как вратата се затвори. „О, така ли, госпожице невинна? Само ти така си мислиш“ — промърмори той.

Преди, само въображението му разпалваше пламъците, които бе пробудила в него. Сега вече знаеше точно какво се крие под красивите ѝ рокли.

Не можеше да проумее как една жена като Лорън Макензи бе необвързана. Ако той бе от семейния тип мъже, тя щеше да е първата... Само си губеше времето. Джордан не бе такъв тип. А тя заслужаваше много повече, отколкото той можеше да ѝ предложи.

Джордан намери риза и чорапи, обу обувките си и зачака Лорън да се появи отново.

Наистина приличаха на съпрузи.

Когато слязоха във фойето, хората се блъскаха и говореха възбудено. Кордон униформени полицаи наблюдаваше как един екип почиства смесицата от стъкла и други строителни материали от пространството около входа на хотела.

Джордан заведе Лорън до ресторанта, където им сервираха закуска. Когато келнерът се отдалечи, тя попита:

— Какво ще правим сега?

Преди да ѝ отговори, Джордан се наслади на първата глътка кафе.

— Трябва да намеря друга кола, скъпа, и да започнеш да изпълняваш ролята си в това пътуване.

Тя леко разшири очи. Не бе сигурна какво означаваше това. Независимо дали ѝ се подиграваше или не, бе готова да направи всичко, което можеше.

— Добре — кимна тя.

— Няма ли да ме попиташ какво? — усмихна се той.

— Не е необходимо.

Спокойният ѝ тон почти го изнерви.

— Досега нямах никакви трудности, защото говоря немски — започна той — и имам понятие от почти всички езици в Европа. Но за

повече подробности ще имам нужда от помощта ти веднага, щом влезем в Чехословакия.

— Добре — усмихна се Лорън.

— Знаеш ли славянските езици, които се говорят там?

— Учила съм ги. През последните години не съм практикувала, но съм сигурна, че бързо ще се оправя.

— Добре.

След по-малко от час бяха на път за Бърно.

Джордан задържа стаята във Виена и подхвърли, че ще разглеждат провинцията и вероятно ще останат някъде за един-два дни. Пренаредиха багажа си, за да използват само куфара на Джордан. Лорън бе шокирана от интимността на дрехите им, подредени заедно.

Тя се наслаждаваше на пътуването из спокойната провинция. Джордан сподели с нея част от опита, който бе добил при работата си в Европа. Обясни ѝ какво да очаква зад Желязната завеса, как да се държи и какво да прави при евентуална криза.

— В Бърно ще се свържа с един човек, който ще ни помогне. Ако Френсис Монро е там, той със сигурност ще знае.

С приближаването на границата, ставаха все по-мълчаливи. Не можеха да правят повече репетиции. Сега вече трябваше да покажат на какво са способни.

Лорън осъзна, че ѝ е приятно да се представя за съпруга на Джордан. Обичаше го и известно време връзката им можеше да бъде истинска.

Джордан предпочиташе да бъде сам. Тази мисия имаше много неизвестни.

Малори предложи да запазят истинските си имена и миналото си. Вече много години Джордан се представяше за търговец от Чикаго, Илинойс, затова му беше лесно да влезе в ролята.

Сега заедно със съпругата си прекарваше отпуска си в Европа. Ако случайно някой попиташе, смяташе да каже, че в Чикаго имат приятели с роднини в Бърно. В противен случай те само посещаваха града, известен с промишлеността си. Какво по-хубаво място за посещение на един търговски представител?

Преминаването на границата им отне малко време. Колата и багажът им бяха проверени за минута. Паспортите им бяха внимателно

разгледани, а документите на колата обстойно прочетени. След това им позволиха да продължат пътуването.

— Смятам, че ни помогнаха знанията ти по езика им, както и обяснението, че имаш баба, родена в Пилзен — отбеляза Джордан, след като тръгнаха.

— Вярно е — каза тихо тя.

— Защо не ми каза преди? — погледна я той изненадано.

— Изобщо не съм се сетила.

— Какви други интересни подробности от миналото си ще разкриеш пред своя съпруг? — попита усмихнато той.

— Няма нищо, което да представлява интерес.

Джордан се замисли върху думите ѝ, докато продължаваха пътуването си. Тя грешеше. Всичко, което я засягаше, му беше интересно. Лорън бе такава невероятна смесица от невинност и изтънченост, наивност и разум, че той не знаеше какво може да очаква от нея.

Предателското му подсъзнание го върна към ранните утринни часове и той отново почувства какво означава да я прегръща, гали и целува. Тя бе неопитна, но откликваше веднага. Джордан усети, че по отношение на нея волята му изневерява.

Регистрираха се в един хотел с коренно различна атмосфера от тази във Виена. Посрещнаха ги с подозрение и почти открито презрение.

Когато стигнаха до стаята, Лорън вече не можеше да контролира треперенето си.

Джордан затвори вратата след мъжа, който ги придружи, и се обърна към Лорън. Тя оглеждаше стаята, като че ли се опитваше да открие подслушвателна апаратура. Той се усмихна. Бе толкова смела! Вероятно пътуването ѝ бе дало време да прецени с какво ще се сблъска в една страна зад Желязната завеса.

— Е, мила — каза сърдечно той. — Най-последно пристигнахме. Радваш ли се, че дойдохме?

Лорън го погледна, все едно, че бе полудял.

Той се приближи към нея и я прегърна. Усети колко е скована. С устни ѝ показва думите „отговори ми“.

— О, да, скъпи. Разбира се, че се радвам. Просто съм малко уморена от пътуването.

— Не искаш ли да разгледаш града с мен?

Тя знаеше, че трябва да започнат да търсят колкото е възможно по-бързо. Опита се да се усмихне.

— Звучи примамливо.

Той се усмихна, безгласно изрече думите „добро момиче“, наведе се и я целуна. Смяташе целувката да бъде покровителствена — така, както би я целунал баща, брат или чичо. Но когато тя му отвърна без всякаква задръжка, Джордан забрави чистите си мотиви и множеството разговори, които бе провел със съвестта си, прие предложеното сътрудничество и започна да изучава деликатната уста на Лорън.

Тя посрещна езика му с любовна игра, която бе много предизвикателна. Когато той спря, за да си поеме въздух, и двамата дишаха тежко и се опитваха да се успокоят.

— Опитваш се да ме подлудиш ли? — промърмори той едва чуто.

— И как се справям? — усмихна се тя.

— Търсиш си белята.

— Така ли?

Той долови колебанието в тона ѝ и видя уязвимостта в очите ѝ. Възможно ли беше? Тя си падаше по него? Боже Господи, само това му трябваше! Особено сега, когато бяха в такова рисковано положение. Ясно бе, че между тях ставаше нещо, което трябваше да се разреши. Джордан бе убеден, че няма да е в състояние да се раздели с Лорън и да я забрави.

Но сега не беше време да се занимава с чувствата, които изпитваха един към друг. Притисна я до себе си.

— Не сме изменили цялото това разстояние, за да прекараме времето си в леглото — каза саркастично той за тези, които може би подслушваха. Погали с пръсти бузата ѝ. Наслади се на нейната кадифената мекота и пожела да може да я изучи и обикне цялата — от главата до петите.

Да я обикне? Откъде се взе тази идея? Любовта бе мит и въпреки това Джордан не можеше да определи силното чувство, обзело го след срещата му с Лорън. Никога преди не се бе чувствал така. Искаше да я люби, но беше много по-загрижен за безопасността ѝ. Желаше да я предпази от всяка болка.

— Хайде да тръгваме — каза той и я хвана за ръка.

Прекараха следобеда като типични туристи. Намериха няколко души, които се престашиха да разговарят с тях. Това даде възможност на Лорън да изглади езика си. Джордан наблюдаваше с гордост как нейната дружелюбност печели подозрителните непознати. Доколкото разбираше, тя разговаряше с тях за баба си, споменаваха някои от песните, които бе научена да пее като дете, показваше няколко танцови стъпки и не след дълго вече участваше във весели спорове за различните култури.

След малко търсене успяха да открият и мъжа, който можеше да им помогне. Намериха го в задната стая на един магазин. Щом видя Джордан, той се изправи, приближи се, прегърна го през раменете и го притисна към себе си.

— Радвам се да те видя отново, Джордан — каза на добър английски той.

— И аз също, Стефан — отговори Джордан.

При влизането им бе прегърнал през кръста Лорън, но я пусна при темпераментното посрещане на Стефан. Сега се обърна към нея, хвана я за ръка и я дръпна напред.

— Искам да те запозная със съпругата си, Лорън.

— Но разбира се, приятелю — засмя се Стефан. — Ти би избрал за своя съпруга само една толкова красива жена. Приятно ми е. — Той протегна ръка и тя я хвана внимателно. — О, виждам, че сте доста стеснителна.

Лорън усети, че бузите ѝ пламват и чу как Джордан се засмя.

— Има моменти, в които не е толкова стеснителна — каза усмихнато той.

„Говори почти като съпруг“ — помисли учудено Лорън. Съпружеската му гордост звучеше автентично.

— Седнете, седнете и двамата! — възкликна Стефан. — Длъжен съм да се извиня, че ви посрещам така, но нали разбирате, трябва да внимавам с кого ме виждат.

— Благодаря, че си направи труда да организираш това — отвърна Джордан. — Оценявам го.

— Нямах избор, исках да те видя отново и да разбера, че сте добре. — Той погледна усмихнато към Лорън. — Радвам се, че си толкова щастлив. — С ведро изражение Стефан седна срещу тях. След

това усмивката му се стопи. — Знам, че не си тук само на приятелско посещение.

— Страхувам се, че е така, Стефан. Чул ли си нещо за изчезването на една американка във Виена преди няколко дни?

Няколко минути Стефан мълчаливо наблюдаваше пода. След това вдигна поглед.

— Една красива, висока и стройна жена с червеникава коса?

— Значи си я виждал? — попита нетърпеливо Джордан.

— Не, но чух нещо, което не ми се стори много правдоподобно.

— Какво?

— Върти се някаква история за една жена, която пътувала и се разболяла. Настанена е в клиника извън града, но на никой от служителите не е позволено да се грижи за нея. Тя има собствен лекар и медицинска сестра.

— Може и да е тя — каза замислено Джордан. — Има ли някаква възможност да влезем и да я видим?

— Ние?

— Трябва да взема и Лорън.

— Разбирам. Нищо не мога да кажа, преди да съм проучил. Без съмнение ще бъде трудно, но може би не невъзможно.

— За теб няма невъзможни неща — засмя се Джордан.

— Много си мил, приятелю. Дай ми малко време и ще се свържа с вас.

— Къде ще те видим?

— До утре на обяд ще оставя съобщение тук в магазина. Ще видим какво можем да направим.

Съсредоточеното изражение на Джордан по пътя обратно към хотела накара Лорън да мълчи. Той спря пред един магазин, където продаваха шапки, ръкавици и шалове и каза:

— Почакай тук. Ще се забавя само няколко минути.

Удържа обещанието си. Когато се върна, й подаде един пакет.

— Какво е това?

— Шапка с голяма периферия. Ако отидем в тази клиника, ще трябва да я носиш.

— Ти вече имаш план, нали? — попита тихо тя.

— Още го обмислям, но може би ще проработи. — Не бе запалил колата. Стискаше здраво волана и гледаше надолу по улицата. Лорън

погледна суровия му профил.

— Кажи ми — подтикна го тя.

Той я погледна и въздъхна.

— Боже, не искам да те замесвам в това!

— Много добре знаеш, че вече съм замесена.

— Да.

— Кажи какво имаш предвид.

— Не мога да рискувам да изведа госпожа Монро от клиниката, ако това е тя, без да предизвикам куп бъркотии. В момента, в който изчезне, ще започнат да наблюдават границите.

Лорън кимна и разбра какво му беше трудно да изрече.

— Затова аз ще остана на нейно място — довърши спокойно тя.

— Това е единственото, което измислих досега, но се нуждае от обмисляне.

— Смятам, че е страхотно. Тя може да си тръгне на мое място. Дватама ще напуснете хотела и ще се върнете безпрепятствено обратно. Ако прическата и гримът ми са толкова точни, колкото смяташе господин Малори, няма да има никакъв проблем при преминаването на границата.

— Да, на това разчиташе Малори. Но ти оставаш в ръцете на похитителите на Френсис Монро.

— Знам — каза тихо тя.

— Не съм сигурен, че мога да го направя.

— Нямах избор. В края на краищата нали това беше идеята на моето пътуване?

Джордан отпусна волана и леко сложи юмрук върху него.

— Не ми харесва!

— Аз самата не съм много очарована, но...

— Утре ще говоря със Стефан дали той няма някаква друга идея.

— Може би по-късно ще успее да ми помогне да напусна клиниката.

— Ще се върна веднага, щом изведа госпожа Монро в безопасност.

— Но ти не можеш. Ще застрашиш...

— Мога, естествено. Ако те оставя, по-добре да се върна да те прибера.

— Не можем да минем границата...

— Легално не, но иначе...

— Джордан, сигурна съм, че господин Малори не би желал да рискуваш...

— Изобщо не ме интересува какво желае господин Малори. Той те избра за тази малка драма. Ще трябва да приеме факта, че докато не се върнеш безопасно у дома, тази мисия няма да приключи.

Лорън го наблюдаваше замислено. Естествено, тя се страхуваше. И как иначе? Знаеше, че това, което смята да направи, е много опасно. Веднага щом установят, че е заместила Френсис Монро, най-вероятно щяха да я арестуват като шпионка.

Все още нямаше смисъл да обмисля този аспект на положението. Със сигурност щяха да измислят добър сценарий с най-малък риск за всички участници.

Тя усещаше яда и раздразнението на Джордан, но те бяха различни от онези в кабинета на господин Малори. Бе загрижен, защото се интересуваше от нея. Разбираше го много добре. Мисълта за опасностите, които криеше преминаването на границата с друга жена, я накараха да изтръпне от възможността за провал.

Джордан запали колата и мълчаливо се върнаха в хотела.

ШЕСТА ГЛАВА

Вечеряха в почти празния ресторант на хотела. Нямахме какво да си кажат. Мислите им бяха заети с това, което им предстоеше. Засега спорът бе приключен.

Когато се върнаха в стаята, беше тъмно. Без да каже дума, Лорън бръкна в общия им куфар и установи, че е взела една от копринените си нощници. Сви рамене. Когато си приготвяше багажа, мислеше как ще изглежда на митницата, а не как ще се чувства с тази нощница. Дори не си бе взела халата.

Отиде в банята и напълни ваната. Съблече се и се потопи в топлата вода с въздишка на облекчение.

Какъв ден бе прекарала! Събуди се от експлозия, участва в емоционален катаклизъм, който разруши всичките ѝ представи за мъжете и секса и за участието ѝ в интимности преди брака.

Продължи да изброява наум събитията от деня: пътуването зад Желязната завеса, срещата със Стефан и планът, който можеше и да означава никога да не се върне у дома. „Не мисли по този начин!“ — смъмри се тя. Планът ще успее, защото те щяха да се постараят да успее. В зависимост от приликата си с Френсис Монро, Лорън можеше да продължи маскарада с дни.

И после?

Джордан щеше да се върне и да я вземе.

Тя се усмихна на мисълта си. Знаеше, че той ще ѝ помогне. Имаше му пълно доверие.

Когато излезе от ваната, Лорън бе отпочинала и успокоена. Умората от пътуването беше изчезнала. Облече нощницата, приближи се до огледалото и започна да се реши.

Изведнъж се вцепени. Ръката ѝ замръзна във въздуха. Погледът ѝ бе фиксиран върху образа в огледалото. Тънкият плат прилепваше плътно към тялото. По-добре да беше гола! Дори сянката около пъпа ѝ се забелязваше. Всъщност гърдите ѝ се показваха под дантелата. Така разсъблечена ли очакваха да си легне с Джордан Трент?

Тя се усмихна. Той нямаше никакъв шанс.

Каквото и да се случеше утре, тази нощ беше само нейна и тя възнамеряваше напълно да я сподели с Джордан. Напрежението между тях бе почти видимо от сутринта. Той едва ли се надяваше, че ще легне с нея в това легло и ще заспи! Не и след тази сутрин.

Лорън отвори вратата и излезе от банята.

Само малката лампа до леглото осветяваше стаята. Джордан стоеше в тъмния ъгъл и гледаше през прозореца. Когато тя влезе, той не я погледна и по изражението на лицето му личеше, че не си мисли за много приятни неща.

— Джордан?

Той погледна наоколо и се изпъна. Очите му се заковаха върху нея.

— Извинявай, че толкова се забавих във ваната.

Тя се приближи до него. Меката светлина обливаше гърба ѝ.

Той осъзна, че няма начин да ѝ устои тази вечер. Просто няма начин. Бе много притеснен, безпокоеше се за нея. А тя се появи с нощница, каквато не бе виждал досега. Какво стана с избелялата тениска от снощи?

Той се прокашля.

— Няма проблеми — промърмори, заобиколи я и отиде в другата стая.

Твърдо затвори вратата, но не преди тя да забележи желанието, което гореше в очите му, и начина, по който тялото му реагира на вида ѝ.

Бе научила много за него сутринта. Смяташе да научи още повече, преди да приключи тази нощ.

Когато Джордан излезе от банята след дългия ободряващ душ, в спалнята бе тъмно. Само слабата светлина от двата прозореца му помогна внимателно да се придвижи до леглото.

Защо не си бе взел нещо спане? Когато събираше багажа си, бе твърде ядосан, за да се сети за всички усложнения, които можеше да се появят при пътуването с жена, представяща се за негова съпруга. Следователно можеше да обуе единствено панталоните или джинсите си. И двете не бяха подходящи.

Той допря с крак леглото. Придвижи се внимателно по ръба и бавно се отпусна върху него. Дотук добре. Може би тя вече спеше?

Притаи дъх и се заслуша. След като малко се успокои, долови и лекото ѝ дишане. Какво всъщност очакваше?

Предишната нощ поне леглата бяха отделни. Тази вечер нямаше избор. Трябваше да спят като семейна двойка. Тези, които ги подслушваха, щяха да уловят всеки необичаен звук.

Освен това нямаше дори един удобен стол или пък кресло. Не смяташе да спи на пода.

Джордан леко повдигна завивките, сви се и се увери, че е запазил безопасно разстояние между себе си и центъра на леглото. Щеше да бъде дълга нощ, но се нуждаеше от колкото бе възможно повече сън. Опита да се отпусне и се опъна.

— Джордан, скъпи...

Почти се изправи в леглото. От прилагателното, което бе прибавила, пролича, че тя се досещаше, че ги подслушват.

— Ммм? — отвърна внимателно той. Какво ли целеше тя?

— Не съм те питала. Нали няма да се сърдиш, ако се окаже момиче?

Наелектризирана тишина обхвана стаята. Той обърна глава, но не успя да види друго, освен бледия силует на тялото ѝ.

— Какво? — попита със сподавен глас.

— Бебето — каза тя с тон, който му показваше, че се усмихва. — Зная, че нямаше планове да започваме толкова рано, но след като вече е на път, не съжаляваш, нали? — попита тя с копнеж.

— О, Лорън...

Тя се приближи, прокара крак по глезените му и потърка стъпалото му. Джордан почти изскочи от леглото.

— Какво правиш! — прошепна дрезгаво той.

— О, извинявай, любов моя. Притеснявам ли те? Това легло е доста по-малко от нашето, нали? Но на нас не ни трябва много място, когато сме заедно. — Тя се приближи още и косата ѝ падна върху рамото му. — Надявам се да прилича на теб — добави тя.

— Кой?

— Бебето. Ако е момче, искам да го кръстим като теб. Надявам се косата му да е черна и къдрава като твоята, да има големи черни очи и твоята дяволита усмивка.

— Дяволита... — прекъсна я Джордан, обзет от мисълта за Лорън и собственото му дете. За момент много ясно си го представи,

сякаш то присъстваше в стаята с тях: черната къдрава коса, усмивката. Единствено очите му бяха сиви, като големи езера в ранна утрин.

След това едно малко момиченце се присъедини към бебето. Тя също имаше къдрици, но нейните бяха червени, почти като морков, а очите тъмнокафяви. Протягаше ръце към него и очакваше да я прегърне.

Джордан разтърси глава и примигна няколко пъти. Полудяваше ли? Напрежението ли бе твърде голямо? Той бе прав. Много бе остарял за този начин на живот. Трябваше да го затворят някъде в един спокоен санаториум...

— Или предпочиташ да го кръстим на баща ти?

Без да се замисля, Джордан отговори:

— Не, не искам да го кръщаваме на баща ми. — Гласът му прозвуча грубо в тихата стая и той се опита да скрие реакцията си с думите: — Какво ще кажеш да го кръстим на твоя баща? — Едва след като чу какво каза, Джордан разбра, че се е включил в идиотската ѝ игра.

— Матю Макензи Трент. Хубаво звучи, нали? — каза тя с известна гордост.

Джордан се усмихна. Лорън определено приличаше на майка, която представя сина си пред публика. Той се премести, обърна се на една страна и я почувства цялата, от раменете до пръстите на краката си. Сложи свойски крака си върху нея и леко отпусна ръка върху гърдите ѝ.

— А дъщеря ни? — попита той и започна да хапе ухото ѝ.

Изненадан, че може да говори така заспало, когато сърцето ѝ работеше като локомотив, Джордан се зачуди докъде смята тя да продължи с играта.

— Дъщеря ни ли? — повтори Лорън без дъх.

— Ъхъ — отвърна той. Целуваше я по врата и леко докосна с език пулса в основата на гърлото ѝ. — В случай, че е момиче.

— Не съм сигурна.

— Тя положително ще има твоята коса и големите ти очи, които изглежда изпълват мъжете с всякакви мисли...

— Така ли? Искам да кажа...

— О, да. Ако не бяхме вече женени, определено щях да се вбеся от начина, по който някои мъже те гледаха днес.

— Но аз...

Той я прекъсна, като постави устните си върху нейните. Тя се опита да се отдръпне, но бе здраво хваната от ръката и крака му.

Не възнамеряваше да се дърпа. Просто не очакваше да ѝ отговори така внезапно. Лежеше и си мислеше колко малко могат да говорят в стаята. Бе решила да се пошегува с него. Но той ѝ го върна без усилие.

Интересно, тя си представяше и малкото момче, и момичето. Бяха щастливи деца — весели, изпълнени с любов. Лорън усети такъв прилив на радост, че се обърна към Джордан и силно го прегърна. Може би той я целуна само за да я накара да замълчи, но след като сега се намираще там, където бе искала...

Джордан усети как съпротивата ѝ изчезна, когато се приближи към него. Гърдите ѝ докоснаха неговите и тя повдигна крак, за да обхване неговия между бедрата си.

В този момент всичките му добри намерения го напуснаха. Той определено не бе светец, въпреки че се опита да бъде такъв. А и Лорън изобщо не му помагаше. Ако не я познаваше, би се заклел, че се опитва да го прельсти.

Той се подпря на лакти и погледна към лицето ѝ. С превзета усмивка се прозя и каза:

— Е, скъпа, беше дълъг ден. Нека се опитаме да си починем. Ти трябва да се грижиш за себе си. — В същото време започна да смъква едната презрамка на нощницата ѝ.

Лорън издаде странен звук — нещо между кашлица и въздишка. Джордан продължи да набира нощницата, докато я свали около кръста ѝ.

— Лека нощ — каза той, точно преди да започне да я целува.

Целувките му бяха изпълнени със страст и решителност. Никой от двамата не се съмняваше, че този път ще правят любов и тя няма да го спре.

Съзнаваща необходимостта да не шумят, Лорън бе впечатлена от нежността на Джордан. Докато ръцете му леко свличаха коприната и дантелата надолу по тялото ѝ и събираха нощницата около краката ѝ, устните му продължаваха да я изучават. Той усети, че тя постави юмрук в устата си, за да не издаде някакъв звук.

Дори и да не бе умишлено, тя го предизвика. Сега обратен път нямаше. Преди настъпването на сутринта Лорън Макензи трябваше да опознае интимните отношения между мъж и жена.

Със забележителен успех започна да имитира Джордан. Когато прекара ръката си по корема му, мускулите му се свиха в отговор. Тя напипа слиповете и, следвайки примера му, ги смъкна надолу по здравите бедра.

С много внимателно движение, така че леглото едва се размести, Джордан се търкулна върху Лорън. За момент тя усети тежестта му, след което той се подпря на лакти.

— Много ли тежа? — прошепна почти безгласно в ухото ѝ.

Тя поклати глава.

Той захапа леко долната ѝ устна, а с език проследи горната. Изведнъж навлезе с език в устата ѝ и започна да ѝ показва какво смята да направи с нея. Леките му движения позволяваха да се отдръпне, ако пожелае.

Вместо това Лорън го дръпна по-близо. И двамата трепереха от желание и страст. Лорън никога не си бе представяла, че сливането с друг човек можеше да бъде толкова хубаво, толкова сладко. Тя винаги щеше да бъде благодарна, че бе срещнала Джордан и бе имала възможността да го опознае. Да го накара да ѝ покаже мистериозното изкуство на любовния акт, който сякаш бе чакала цял живот.

Джордан се отпусна бавно и предпазливо, докато тя го погълна напълно. Как бе живял досега, без да опита това вдъхновяващо усещане на сливане с друг човек? Той я задържа до себе си, без да се движи, за да се наслади на очарованието на момента.

Лорън се усмихна в тъмнината и го привлече към себе си. Беше прекрасно. Бе очаквала болка или поне неприятно усещане. Вместо това се изненада от търпението му, от бавните му движения, които даваха на тялото ѝ възможност да се приспособи към него.

Тъй като съзнаваше липсата на уединение, Джордан искаше да ѝ достави удоволствие, без да чувства, че други се забавляват с тяхната любов. Тишината на стаята оставаше ненарушена, с изключение на случайна въздишка или лек шум от чаршафите, които можеха да се приемат за звуци от уморени хора, опитващи се да заспят в ново легло, в непозната страна.

Лорън почувства, че тялото ѝ ще експлодира. Малки пръски светлина и цветове проблясваха в тъмнината. Внезапно един фойерверк избухна около нея и изпълни стаята с щастие, надежда и любов.

Тя зарови глава в гърдите му. Джордан направи още едно силно движение, което го разтърси от главата до пръстите на краката. Лорън усети как раменете му се разтрепераха и той се отпусна безпомощно до нея. Дишаше учестено.

Придърпа я към себе си и я прегърна, сякаш не възнамеряваше никога да я пусне. Тя заспа щастлива.

Някъде посред нощ Лорън се събуди от много приятно усещане. Джордан все още я държеше в прегръдката си и я докосваше леко с ръце и устни.

Любовта съответстваше на сънливото ѝ състояние и тя му отговори несъзнателно, защото знаеше, че времето им изтича след няколко часа.

Следващия път, когато се събуди, той ѝ говореше с нормален глас:

— Ако искаме да разгледаме нещо, време е да ставаме.

Лорън отвори очи и премигна от силната светлина. Успя да види Джордан, който стоеше до леглото. Това, че беше гол, я събуди побързо, отколкото чаша ледена вода, изсипана върху главата ѝ.

Тя въздъхна и издърпа завивките към раменете си.

Едно бе да се любиш страстно с мъж в тъмното. Съвсем друго нещо бе да го видиш в природното му великолепие. Тогава разбра, че той изобщо не бе притеснен от липсата на облекло.

— Помислих, че ще си спестим малко време, ако се изкъпем заедно — каза безгрижно той.

— О, но аз...

Той започна да издърпва чаршафа от нервните ѝ пръсти.

— Хайде, мила. Трябва да побързаме!

Наведе се, хвана я за ръце, изправи я на крака и с усмивка я поведе към банята.

— Как спа, скъпа?

— О! Изглежда не съм...

— Знам. Непознатото легло и всичко останало. Трудно е да си починеш добре, когато пътуваш. Толкова много години съм прекарал

на път, че вече съм свикнал.

Досега Лорън не знаеше, че е способна да се изчерви цялата. Един поглед в огледалото на банята я увери, че това е възможно. Лицето ѝ дори почервения още повече, когато откри, че той не е безразличен към вида ѝ.

Джордан се наведе и я целуна под ухото, след което обви ръце около нея. Стояха и гледаха огледалото. Притеснението ѝ явно го забавляваше.

— Ако мислиш, че ще се извиня за случилото се, ще трябва да те разочаровам — каза тихо той.

Тя поклати глава, но не можа да намери гласа си. Той я дръпна под струята и започна да я насапунисва толкова мило и внимателно, че Лорън забрави за смущението си. Сега можеше да изучи тялото, което само бе докосвала миналата нощ. Нейното собствено тяло изглежда много бързо се бе научило да му отговаря. Или той знаеше какво да направи, за да предизвика бурната ѝ реакция.

Джордан я вдигна и я принуди да обвие крака около кръста му. Тя въздъхна на глас.

— Причинявам ли ти болка? — попита той и леко сбърчи вежди.

Тя поклати глава.

— Можеш спокойно да говориш. Водата е пусната.

Лорън бе твърде объркана, за да каже нещо.

— Няма ли да те заболи гърбът? — успя да попита накрая.

Той я целуна — една дълга, упояваща целувка, която изтри въпроса от съзнанието ѝ. Когато накрая той вдигна глава, тя се чувстваше толкова слаба, че едва се държеше за него.

— Ще ме масажираш ли, ако ме заболи гърбът? — попита закачливо Джордан. — Ако е така, може би си заслужава.

Тя не можеше да се съсредоточи върху закачките му. Изви гърба си, издаде лек вик и почувства, че се разтопява.

Джордан направи едно конвулсивно движение и я прегърна толкова здраво, че ѝ бе трудно да диша. След това бавно я пусна на земята.

— Ох! — успя да каже той, когато успокои дишането си.

— Какво значи това?

— Ох! Ти си страхотна!

Тя се усмихна, защото се почувства много доволна от себе си. Джордан се държеше така, сякаш тя знаеше какво прави.

Лорън излезе весело изпод душа, но установи, че колената ѝ треперят неудържимо и едва стои на краката си.

— Не съм сигурна, че идеята бе добра — каза дрезгаво тя.

Джордан изскочи изпод душа, прегърна я и попита:

— Какво става? Заболя те, нали? По дяволите!

— Просто нямах представа — поклати глава тя. — Откъде да знам... — Погледна в огледалото и видя загриженото му изражение. — Добре съм, наистина — добави, като успя да успокои колената си. — Не исках да те изплаша.

— О, Лорън — промълви той и зарови лице в косата ѝ. — Не бих искал никога да те нараня.

— Знам — отговори меко Лорън. Ако се окажеше наранена от тази връзка, можеше да обвинява единствено себе си. Тя взе решението и не съжаляваше. Сега трябваше да продължат с това, заради което бяха дошли.

Пресегна се за кърпата и каза:

— Не трябва ли да спреш водата, преди някой да дойде да провери дали не е спукано нещо в тази стая?

Джордан кимна, без да каже нищо. Той просто я пусна, обърна се към душа и спря водата.

— Е, какъв е планът за днес? — попита спокойно тя.

Той я последва в спалнята и започнаха да се обличат. Колкото и да се опитваше, Лорън не можеше да откъсне очи от него.

— Спомняш ли си малкия антикварен магазин, който открихме вчера? — попита той и тя разбра, че говори за мястото, където срещнаха Стефан.

— О, да...

— Продължавам да си мисля за шаха, който видях там. Каква ръчна изработка! Това ще е страхотен подарък за баща ти, не смяташ ли?

— Разбира се — усмихна се тя. „Ако баща ми разбира нещо от шах, това е то“. — Радвам се, че си се сетил за него.

Той се приближи и намести колана на роклята ѝ, след което ръката му се плъзна по кръста ѝ.

— О, аз винаги се сецам за твоето семейство. А ти сети ли се да изпратиш картички на Мег и Еми?

Лорън го погледна и улови шегата в погледа му.

— Е, смятах, че предпочиташ да им ги изпратим от Франция. Знаеш какви са сестрите ми.

Веждите му се събраха и тя му отправи една много невинна усмивка.

Джордан погледна часовника си.

— Мисля, че трябва да тръгваме. Малко се поухахме тази сутрин.

— Голяма работа! Нали сме на почивка. — Тя взе чантата си и шапката, която ѝ бе купил предишния ден.

— Радвам се, че ми напомни. Непрекъснато се опитвам да спазвам някакъв график.

Когато стигнаха в малкия магазин, Стефан бе оставил съобщение. Трябваше да го чакат в три часа до добре познатия знак на града. Джордан предложи да обядват, защото не се знаеше кога пак ще им се удаде такава възможност.

Наблюдаваше я през цялото време.

— Какво има? Изцапала ли съм се?

Изражението му стана по-настойтелно.

— Не. Просто ме изненада, това е всичко — каза накрая той и хапна от недокоснатото си ястие.

— Може би не си разбрал колко ще съм агресивна — опита да се пошегува тя, но по погледа му разбра, че той не се хваща.

— Бих желал да знам защо — продума замислено Джордан, като че ли повтори нееднократно задаван въпрос.

— Защо ли? — с колебание попита тя.

— Защо аз? Защо сега? Защо толкова дълго време си чакала, за да вземеш това решение?

— Ти какво искаш да кажеш, че трябваше да седна и да пресметна всичко, преди да се любим?

— Искам да кажа — повтори спокойно той, — че се държа съвсем необичайно, знаеш това.

— Ти явно не ме познаваш толкова добре.

— Знам, че съм първият мъж в живота ти.

— Значи неопитността ми пролича? А пък аз си мислех, че съм се представила много добре.

— Изобщо не ме заблуждаваш, Лорън. От всичко, което научих за теб, знам, че си силна, независима жена, която не прави нищо импулсивно.

— Шегуваш ли се? Та това пътуване е един импулс. Какво ще кажеш, ако съм била отегчена от предишния си начин на живот и съм искала да го променя?

— Защо избра точно мен?

Тя не можеше да продължи с шеговитите забележки, не можеше да изрече: „Защото ти бе на разположение“. Опита се да спечели време и отпи глътка от чашата пред нея. Вдигна леко брадичка и срещна настойчивия му поглед.

— Вероятно съм се влюбила в теб.

Видя как той подскочи, сякаш го бе ударила и разбра, че не би трябвало да се изненадва. Какво всъщност бе очаквала?

— Знаеш, че това няма бъдеще — каза тихо той.

— Знам.

— Начинът ми на живот...

— Познат ми е начинът ти на живот. Моля те, не ми чети лекции!

— Възползвах се от ситуацията, след като ти обещах...

— Защо си приписваш всичко? Аз също успях да се възползвам няколко пъти, нали?

Той поклати глава, ядосан от хода на разговора. Тя нямаше ли да приеме нещо на сериозно?

Разбира се, че не го обичаше. Каква шега! Дори не го харесваше. И кой можеше да я упреква, като се имаше пред вид как се държа с нея в началото. Но между тях съществуваше нещо, от което прехвърчаха искри всеки път, когато бяха близко един до друг. Дори и след като се бяха любили съвсем скоро, Джордан усети, че отново я желае. Какво в нея му въздействаше така? Погледна часовника си и каза:

— Трябва да тръгваме.

Даде знак на келнера и плати. Хвана ръката на Лорън и излязоха от ресторанта заедно, с онова особено излъчване на влюбените, което се забелязваше от всички наоколо.

СЕДМА ГЛАВА

Обиколиха парка два пъти. Приличаха на хора, които се наслаждаваха на гледката. Джордан я закачаше, шепнеше в ухото ѝ, караше я да се изчервява, като междувременно се оглеждаше за Стефан. Но не можа да го види.

Един леко накуцващ възрастен мъж им кимна, когато минаха покрай него. Едва след няколко секунди Джордан си спомни кога за последен път бе виждал този човек. Засмя се.

— Защо се смееш?

— Спомних си, че Стефан обича да се маскира.

— Къде е той? — огледа се тя.

— Няма значение. Хайде да седнем на някоя пейка. Сигурен съм, че ще дойде.

След около петнадесет минути до тях седна същият възрастен господин. Отново им кимна. Джордан продължи да гледа Лорън и да ѝ говори, но думите му бяха отправени към Стефан.

— Можеше да ме предупредиш, че това ще е маскарад.

— Не се сърди — промърмори мъжът, сякаш говореше на себе си. — Смятах, че ще познаеш облеклото.

— Някакви новини?

— Да. Информацията ни е точна.

— Можем ли да влезем там?

Възрастният човек бръкна в джоба си и извади малко пакетче с ядки. Той хвърли няколко фъстъка на земята и видя как една катеричка дотича от близкото дърво, грабна ги и избяга на безопасно разстояние.

— Малко ще е рисковано, но може.

— Как?

Джордан се усмихваше и си играеше с една къдрица пред ухото на Лорън, но очите му наблюдаваха човека до нея.

— Уредих към пет часа медицинската сестра да се срещне с приятеля си за няколко минути. Това са часовете за посещение. Вие двамата ще се смесите с посетителите, докато влезете. Начертал съм

ви карта, която е във вестника до мен. Щом влезете в клиниката, минете в другото крило. Стаята ѝ е отбелязана. Не се бавете.

— В какво състояние е тя?

— Нищо не можах да ми кажат по този въпрос.

— Ако оставя Лорън на нейно място, докато изведа жената от страната, можеш ли да ѝ осигуриш закрила?

— Колкото е необходимо.

Джордан осъзна, че не си бе поел въздух до отговора на Стефан. Дори и така, планът пак можеше да не успее. Но ако стигнеха до госпожа Монро, щяха да имат повече информация, която да им помогне да вземат правилното решение.

— Ще те видим ли в клиниката?

— Не, въпреки че ще съм там — каза Стефан на бягащата катеричка.

Джордан се наведе и целуна Лорън.

— В пет часа ще бъдем там — каза той, когато се отдръпна от нея. Взе вестника и спокойно го пъхна под мишница. Хвана я за ръка и се изправи. Приличаше на нетърпелив влюбен, който търси усамотено място.

Никой от тях не погледна възрастния човек, който продължаваше да седи и да хвърля фъстъци на катеричките.

Джордан се зарадва, когато видя хората, които влизаха и излизаха от клиниката. Така можеше лесно да се смесят с тълпата. За всеки случай накара Лорън да си сложи купената шапка. Тя напълно закриваше лицето ѝ.

Влязоха и продължиха по коридора до мястото, където той завиваше. Откриха стълбите, качиха се два етажа и тръгнаха по друг коридор. Джордан се молеше планът на Стефан да е още в действие и бутна вратата на треста и първа стая. Тя се отвори. Надникна вътре. Пердетата бяха пуснати и бе тъмно, но смътно забеляза жената на единственото легло.

Дръпна Лорън за ръката, влязоха вътре и затвори вратата. Тихо отиде до леглото и каза:

— Госпожа Монро?

Жената се обърна към него.

— Вие ли сте Френсис Монро?

— Да — опита се да каже тя, но ѝ бе трудно да говори. — А вие кой сте? — успя да прошепне с треперещ глас.

Джордан хвана ръката ѝ върху завивката.

— Вашият съпруг ме изпрати да ви изведе оттук.

— Тревър? — Гласът ѝ стана по-силен и тя се опита да седне. — Тревър е тук? Слава Богу! Този кошмар свърши.

— Шшт, нямаме много време и се нуждаем от помощта ви!

— Добре. Само кажете — кимна тя.

— Можете ли да ходите?

— Не съм сигурна. Държаха ме упоена. Изглежда съм загубила представа за времето. Дните се изнизваха неусетно. — Гласът ѝ стана по-сигурен. — Разбира се, че мога да ходя. Ще направя всичко, което трябва.

Джордан потупа ръката ѝ и се обърна към Лорън.

— Бързо! Свали роклята и шапката! — След това обясни на госпожа Монро: — За няколко часа Лорън ще остане на вашето място. Това ми е необходимо, за да ви изведе от страната.

— А ако я видят и разберат...

— Не, докато стаята е тъмна. Ако се опитат да светнат, тя може да протестира. — Той говореше и на Лорън, и на госпожа Монро.

Лорън разбра, че бе настъпил часът на истината. Независимо от страха, трябваше да изпълни задачата си. Да върнат безпрепятствено госпожа Монро бе всичко, на което разчитаха. Тя се съблече и остана само по сутиен и бикини. Погледна Джордан въпросително.

— Госпожо Монро, ще се обърна, докато съблечете нощницата и облечете тези дрехи — каза внимателно той.

Френсис кимна. Той забеляза, че ѝ беше трудно да се облече сама, защото ръцете ѝ трепереха. За щастие Лорън се приближи и започна да ѝ помага.

Когато Френсис стана, Лорън със задоволство установи, че височината и фигурите им бяха еднакви. Слава Богу! Тя не виждаше цвета на косата на Френсис, но дължината съвпадаше с нейната.

— Какви са очите ви? — попита Лорън.

— Сини. Защо? — отвърна озадачена жената.

— Моите са сиви. Става.

— Какво искате да кажете?

— Ще използвате моя паспорт, за да излезете от страната.

— А вие как ще се махнете? — попита Френсис, стресната от бързината, с която се развиваха нещата.

— След няколко часа ще сме при съпруга ви, госпожо Монро — обади се Джордан от ъгъла на стаята. — След това ще се върна за Лорън.

Лорън бързо навлече нощницата на Френсис и се вмъкна в леглото. Френсис сложи шапката на Лорън на главата си.

— Сега може да се обърнете — каза тя и попита: — Как се казвате?

— Джордан. Джордан Трент. Голям почитател съм на съпруга ви. Той не заслужава всичко това.

— Знам — кимна тя. — Безпокоях се за него. Нямаше начин да се свържем.

— Как се отнасяха с вас?

— Добре. Видях само трима души. Двамата мъже, които спряха колата във Виена, и жената, която стои тук с мен. Откъде знаехте, че е излязла?

— Надявахме се. Хайде, трябва да тръгваме. — Той се обърна към Лорън. Тя лежеше на леглото в същата поза, в която намериха Френсис Монро. Наведе се и силно я целуна.

— Не се безпокой. Ще се върна скоро.

— Знам — каза тя.

Джордан отвори леко вратата и надникна навън.

— Готова ли сте? — попита той и погледна Френсис.

Тя кимна и го последва.

Лорън лежеше в стаята и се опитваше да диша дълбоко. Трябваше да запази спокойствие. Стефан бе някъде наблизо. Той щеше да я пази. А не след дълго Джордан щеше да се върне и да я вземе.

Трябваше да вярва в това. Не искаше да мисли за хилядите възможности, които можеха да променят плановете им.

Когато стигнаха до първия етаж, Френсис трепереше толкова силно, че едва се държеше на краката си.

— Съжалявам — изпъшка тя, — но от дни съм на легло. Не мислех, че съм толкова слаба.

Джордан обви ръка около кръста ѝ.

— Засега се справяме добре. Преструвайте се, че сте сломена от мъка. Дръжте главата си наведена и бавно ще се придвижим до колата.

— А след това?

— Ще се върнем в хотела, ще вземем багажа си и ще се махаме оттук.

Погледна загрижено към наведената глава на Френсис и кимна на хората, които минаха покрай тях.

— Справяте се много добре — промълви той. — Не се изненадвайте, ако ви наричам Лорън.

— Тя е много смела.

— Да.

— Какъв късмет, че можахме да сменим дрехите си — каза тя задъхано, — но ми е малко трудно да задържам обувките.

— А ако ви бяха малки? — усмихна се той.

По-скоро усети, отколкото чу лекия ѝ смях:

— Така е, наистина.

С този разговор излязоха навън. Поеха си дълбоко въздух.

— Нямах представа къде съм.

— Не помните ли да сте идвали тук?

— Беше тъмно. Бях много изплашена. Страхувах се, че ще се опитат да наранят Тревър чрез мен.

Изключителна жена, каза си Джордан. Колко ли жени на нейно място щяха да се загрижат за съпрузите си?

Лорън със сигурност, ако попаднеше в подобно положение. Той не знаеше как му хрумна тази мисъл, но беше убеден във верността ѝ. Приликата между двете жени бе не само повърхностна.

По пътя за хотела Френсис задряма. Когато я събуди при пристигането им, тя се извини:

— Изглежда не мога да стоя будна.

— Не се тревожете. Справяте се много добре. — Той ѝ помогна да излезе от колата. Веднага я заведе в стаята. Щом влязоха, ѝ каза:

— Защо не полегнеш, скъпа? Да видим дали ще ти помогне.

Тя го погледна озадачено. Той постави пръст на устните си, свали ѝ шапката и посочи към леглото.

Като огледа стаята, Френсис кимна и легна.

Джордан вдигна телефона и звънна на рецепцията.

— Обажда се Джордан Трент. Страхувам се, че съпругата ми е изяла нещо, което не ѝ понася. Тя иска да се върнем във Виена още тази вечер, вместо да продължим обиколката си. Ще ви бъде благодарен, ако веднага ни пригответе сметката. — Той изслуша обяснението им. — Да, разбирам. Не. Няма никакъв проблем. Сигурен съм, че не е нещо сериозно. Да. Прекарахме много приятно.

Веднага щом затвори, Джордан отиде в банята и бързо събра тоалетните им принадлежности.

Когато се върна в стаята, Френсис отново бе затворила очи. От светлината на прозореца видя колко красива жена бе тя. Роклята изглеждаше като направена точно за нея. Бледата ѝ кожа и златисточервеникавата коса бяха също като на Лорън, но тя не му въздействаше по същия начин.

Колко странно! Двете жени бяха толкова еднакви, че спокойно можеха да минат за сестри, но едната го влудяваше само с присъствието си, а другата изобщо не го вълнуваше.

Какво ставаше между хората? Никоя друга жена не му въздействаше така, както Лорън. Нищо не разбираше.

В този момент нямаше време да търси отговор. Събра нещата в куфара им и го затвори. Отиде до леглото.

— Лорън?

При звука на гласа му Френсис отвори широко очи.

— О! Пак съм заспала.

— Няма нищо. — Помогна ѝ да стане от леглото, вдигна куфара и я придружи по стълбите.

Не след дълго вече пътуваха към австрийската граница.

— Не мога да повярвам. Успяхте да се справите с всичко — каза Френсис след няколко километра.

— Такава ми е работата — усмихна се той.

— Какво работите? Спасявате отвлечени жертви?

— Между другото.

— Къде е Тревър? Ще бъде ли във Виена?

— Ще ви заведе в Американската военна база. Смяташе да чака там, докато ви намерят.

— Не се ли е връщал вкъщи?

Джордан я погледна с ъгъла на окото си.

— Вие как смятате?

— Като знам какъв е, се изненадвам, че не е тръгнал сам да ме търси — усмихна се тя.

— Сигурен съм, че е имал желание, но никой не искаше да рискува. Всъщност може би похитителите ви са се надявали точно на това.

— Какво искате да кажете?

— Е, успях да си обясня някои неща. Намерихме ви без никакъв проблем. Изглежда е трябвало да бъдете открита.

— Значи смятате, че ако бях поискала, щяха да ме пуснат?

— О, не. Единствената причина всичко да е наред досега е, че са убедени, че все още сте там. — Надявам се, допълни той на ум.

— Колко остава до границата?

— Не много. — Той ѝ обясни процедурата на границата и предложи тя да си сложи шапката и да се помъчи да изглежда спокойна.

— Ако се отпусна още малко, ще падна от седалката — каза усмихнато тя. — Главата ми се върти. Чувствам се като след пиянска вечер.

— Кога за последен път ви дадох нещо?

— Не си спомням. Нямах представа за времето.

— По някакво разписание ли беше или когато сметнеха за необходимо?

— Не съм сигурна. Опитвах се да съм отзивчива и да мълча. Не исках да им давам повод за използване на сила.

Много умна жена, помисли Джордан.

Преминаването на границата им отне известно време. Колата и багажът им бяха внимателно прегледани, паспортите проучени, но им позволиха да минат.

Няколко километра пътуваха мълчаливо, преди Джордан да усети тихия плач на Френсис Монро. Той отби встрани и спря.

Тя го погледна и избърса очи.

— Съжалявам — изплака, като се опитваше да си поеме въздух. — Знам, че се държа хлапашки... но бях толкова изплашена и после... когато разбрах, че сме успели... че наистина сме на свобода, аз... — Започна отново да плаче.

— Госпожо Монро, разрешавам ви да ритате, викате и плачете. Бяхте много смела досега и реакцията ви е не само нормална, но и

лечебна.

Той бръкна в джоба си, извади чиста носна кърпа и ѝ я подаде. След това отново пое по шосето.

Всички следи от напрежение и плач по лицето на Френсис Монро бяха изчезнали, когато пристигнаха при съпруга ѝ в Американската военна база. Тя изглеждаше спокойна и се владееше напълно. Упоителното влияние на лекарствата също бе изчезнало. Джордан почти се развесели, като видя оживената ѝ стъпка по коридора към стаята, предоставена на сенатора Монро.

Джордан се разчувства от погледа на Тревър Монро, когато видя съпругата си. Сенаторът скочи на крака и се втурна към нея.

— Френ! О, Боже! Не мога да повярвам! Ти наистина си тук! — Той я вдигна, завъртя я и я постави отново на крака. — Добре ли си, мила? Боже Господи, бях полудял! Не знаех... Само ако бях с теб...

Тя го прегърна и се засмя на несвързаните му думи.

— Добре съм, много добре. Всъщност, пред последните няколко дни си починах много добре. Отнасяха се с мен като с принцеса. — Тя се усмихна на невярващия му поглед. — Наистина — постави ръка на сърцето си. — Бих ли те излъгала?

— Да, разбира се! Особено ако смяташ, че ще се измъкнеш — заяви той категорично. За първи път погледна към Джордан, като че ли едва сега забелязваше, че Френсис не е сама.

— Вие ли сте Трент? — попита сенаторът и се приближи с протегнатата ръка.

— Да — отвърна Джордан и пое предложената ръка.

— Малори каза, че ще се справите — кимна Тревър Монро. — Добре, че не ме подведе! — Той разтърси ръката на Джордан. — Ще настоявам да ви повишат. Вие го заслужавате.

— Всъщност, един непрекъсван отпуск ще бъде добър жест от ваша страна.

Тревър се усмихна и напрежението от последните няколко дни изчезна от лицето му.

— Точно така. Малори спомена, че най-добрият му човек е в отпуск. Сигурно е моя вината, защото аз настоявах за най-добрия.

— Радвам се, че можах да помогна — сви рамене Джордан.

Сенаторът се обърна и отново отиде при жена си.

— Трябва да те заведем в болница, за да сме сигурни, че всичко е наред. Има няколко души, които искат да говорят с теб за случилото се.

— Мисля, че се нарича „докладване“, нали? — попита тя с невинно изражение, неспособна да сдържи усмивката си.

— Имаме нужда и от вас, Трент. Трябва да им покажем, че няма да им се размине.

— Съжалявам — отговори Трент без никаква искреност в гласа си. — Може би друг път. Имам още малко работа, преди тази задача да е напълно приключена.

— Какво имате предвид? — поиска да знае сенаторът.

— Той остави съпругата си, скъпи, за да ме преведе през границата.

— Съпругата си!

— Лорън Макензи — каза Джордан. — Тя е жената, която пожела да заеме мястото на съпругата ви, ако е необходимо. Този план се оказва най-добрият.

— Не знаех, че сте женени...

— По паспорт. А както знаете, наказуемо е да се фалшифицира каквато и да е информация в паспортите.

— Да, така е — промърмори сенаторът.

— Трябва да се върна при нея тази вечер.

Тревър Монро погледна часовника си.

— Тъй като и без това е късно, по-добре си починете, преди да се върнете.

— Знам, но не мога да губя време. Сигурен съм, че една дълга отпуска ще излекува всичките ми проблеми за няколко дни — каза той и излезе от стаята.

Чу смеха на сенатора и се зарадва, че поне един човек бе доволен от успехите им досега.

Преследваше го терзаещо чувство, че трябва да се върне при Лорън по най-бързия начин.

ОСМА ГЛАВА

Докато лежеше в тъмната стая, Лорън загуби представа за времето. Опита се да запази ума си бистър. Нямаше от какво да се страхува. Стефан бе наблизил. Тя му вярваше, защото Джордан му вярваше. Причини за паника нямаше. Всичко вървеше точно по план.

Когато вратата се отвори, тя се помъчи да държи очите си затворени, а главата — извърната. Дишаше бавно и чакаше.

Стаята се изпълни със светлина и тя разбра, че нощната лампа е запалена. Сложи ръка на лицето си и каза:

— Светлината е много силна.

Една жена ѝ отговори на чешки, че трябва да свикне, защото новодошлият не смята да стои на тъмно.

Тонът на непознатата бе мил и Лорън разбра, че сестрата бе свикнала задържаната пациентка да не я разбира. Езиковите познания вероятно щяха да ѝ помогнат, ако планът се объркаше.

Когато очите ѝ се пригледиха към светлината, погледна изпод ръката си към седящата наблизил жена. Приличаше на борец. Нищо чудно, че госпожа Монро не се бе опитала да избяга.

Лорън не бе сигурна какво трябва да направи, когато махне ръката си. Отблизо имаше малка прилика с жената на сенатора. А след това?

По-добре да не мисли така.

„О, Джордан, надявам се, че си успял да я изведеш оттук. Страхотен екип сме, не мислиш ли?“

Разбира се, че не мисли. Освен случката, разиграла се в леглото, тя бе сигурна, че Джордан Трент нямаше особена полза от нея.

Чудеше се кога ли той ще се сети, че не бяха използвали средство против забременяване.

Лорън се бе сетила още тогава, но се надяваше да забременее. Бе наясно с хилядите причини, поради които Джордан никога нямаше да бъде постоянна част от живота ѝ. Знаеше, че няма друг избор, освен да

приеме, че времето им е ограничено. Едно дете би ѝ помогнало да облекчи загубата си.

Щеше да има част от него през следващите години. Някой, когото да обича и гледа, когато Джордан си отиде.

От начина, по който бе възпитана, Лорън знаеше, че семейството ѝ ще бъде ужасено. Не можеше да ги обвинява. Представяше си тъжното изражение в очите на баща си. Може би щеше да успее да ги накара да разберат.

Изкарваше достатъчно пари да се грижи за детето. Другите самотни родители се справяха. И тя щеше да успее.

На вратата се почука. Лорън подскочи от нарушаването на тишината в стаята.

— Кой е? — провикна се сестрата на родния си език.

— Антон — отговори един мъжки глас.

Тя му каза да влезе. Състоя се тих разговор до вратата. Лорън наостри уши да разбере какво говореха. Бяха споменати няколко имена и места. Тя ги запомни и продължи да слуша.

Изглежда имаше промяна на плановете. Смятаха да я преместят още сутринта. Боже Господи! Ами ако Джордан не успее да я намери, когато се върне?

„Без паника! — напомни си тя и си повтори няколко пъти: — Стефан е тук. Всичко е под контрол. Само трябва да лежа тихо, да се преструвам на упоена и да чакам.“

Лорън не обичаше да чака. Не бе осъзнала колко трудно ще ѝ бъде да лежи толкова близко до похитителите на Френсис и да очаква да бъде разкрита. Този начин на мислене щеше да я доведе до истерия и тя се опита да мисли за Джордан и предишната вечер. Това пък щеше да повиши кръвното ѝ до опасни граници. Трябваше да мисли за нещо успокояващо звука на бълбукация ручей, на тихия бриз през дървета...

Лорън заспа.

Джордан не се върна в Чехословакия по нормален начин. Той бе доволен, че агентите му по границата си бяха на мястото и изкарваха пари от контрабанда на хора и стоки.

Дори и собствената му майка не би го познала, когато напусна малката хижа, скрита дълбоко в планината близо до границата с Чехословакия.

Приличаше на общ работник с мръсни дрехи. Носеше шапка, нахлупена ниско над очите. Мъжът, който го откара до града, му даде инструкции.

— Трябва да се върнеш до полунощ. В противен случай не гарантирам, че мога да те превода.

— Ще направя, каквото мога, Франц. Ще бъда с една жена.

— Уф! Защо си губиш времето и си създаваш неприятности заради една жена? По-лесно е да си намериш друга.

— Интересна философия — засмя се Джордан. — Съжалявам, но не я споделям.

— Всички жени са еднакви.

— Знаеш ли, Франц, трябва да си призная, че доскоро и аз мислех така. Но открих, че съм грешил.

— Ами! На тях не може да се довериш.

— Е, аз бих й поверил живота си.

— Явно. Рискуваш собствения си живот за нея.

— Тя направи същото за мен.

— Но съм сигурен, че по други причини.

— Какво искаш да кажеш?

— Жените са потайни същества. Те никога не казват това, което мислят, и не мислят това, което казват.

Джордан разбра, че няма да промени философията на Франц. Защо да опитва?

Това, което го учудваше, бе колко се е променил собственият му начин на мислене след срещата с Лорън.

Преди говореше идиотски и прикачваше на половината човешка раса глупави имена. Колко лесно бе да се подиграваш на другите и да се чувстваш по-велик. Поклати глава. Толкова ли беше самодоволен? Вероятно приличаше на Франц. Трябваше да помисли върху това.

Джордан затвори за миг очи. Те изгаряха от липсата на сън. Разсъмваше се, а до Бърно му оставаха още няколко часа. Трябваше да се свърже със Стефан. Дано да е успял да изведе Лорън от стаята преди някой да е открил размяната! Опасяваше се, че нямаше да е толкова просто.

Един груб глас събуди Лорън.

— Ето ти храната! Яж! — Думите бяха на английски, но с такъв акцент, че трудно се разбираха. Едва когато видя подноса, тя разбра

какво ѝ казаха.

С наведена глава се опря на възглавницата и взе вилицата.

Когато погледна нагоре, с облекчение забеляза, че жената вече се бе обърнала с гръб и се занимаваше с плетката си.

Лорън не можеше да повярва, че все още не са я разкрили. Вероятно никой не очакваше размяна. Планът се оказа удачен. Да се изведе госпожа Монро, без да се замени с някой друг, моментално би направило впечатление. Колкото по-дълго останеше неоткрита, толкова по-голям бе шансът на Джордан да изведе безпрепятствено Френсис Монро.

Лорън се чудеше докога ще продължи това.

Тя хапна колкото можеше, обърна се и се престори на заспала. Надяваше се да не я безпокоят повече през тази нощ.

Когато светлината угасна, Лорън вече бе изгубила представа за времето. Усети, че сестрата се съблича. В стаята нямаше второ легло и тя предположи, че жената ще спи на креслото.

Похитителите ѝ бяха обсъждали нейното преместване. Дали Джордан нямаше да закъснее?

Около десет часа сутринта Джордан стигна до Бърно. Добре се справи. Франц го бе оставил в един склад близо до границата. Там се качи на камион със стока за Бърно.

Франц даде на мъжа някакви пари, като му обясни, че Джордан е твърде глупав, за да разбере какво му се говори. Джордан се зарадва, че разбра казаното. Поне шофьорът не очакваше да се води разговор.

Веднага щом слезе, се запъти към антикварния магазин да търси Стефан. Когато отиде там, научи, че от предишния ден никой не го бе виждал.

Това не му хареса. Той тръгна да търси обичайните си агенти, за да открие къде се намира Стефан. Не искаше да провали всичко, като се покаже в клиниката, облечен по този начин. Никой не очакваше така да се посещават пациенти.

Една ръка притисна устата на Лорън толкова силно, че тя едва успяваше да диша. Опита да се съпротивлява, но някой хвана ръцете ѝ.

Стаята бе напълно тъмна. Тя се почувства като в дълбока пещера без изход. Имаше ужасното чувство, че ще се задуши, без повече да види дневна светлина.

Нещо се размърда до ухото ѝ и един глас прошепна:

— Стефан.

Тя разбра и се успокои. Две здрави ръце я вдигнаха без усилие от леглото и тя обви ръце около врата на Стефан. Той изглежда виждаше в тъмното, защото безшумно мина през стаята и отвори вратата.

Коридорът бе слабо осветен и тя погледна към мъжа, който я носеше. Слава Богу, беше Стефан! Той се усмихна. Вървеше надолу към същите стълби, които тя и Джордан бяха използвали по-рано. Този път я пренесе до сутерена.

— Аз мога да вървя — успя да прошепне тя, докато той слизаше по стълбите.

— Не ти донесох обувки — отвърна тихо той. — Ще се забавим, ако ходиш боса!

Когато Стефан отвори вратата на сутерена, тя примигна от внезапната силна светлина. Скри глава в рамото му и зачака. Той тръгна бързо по коридора и стигна до изхода.

Навън беше още тъмно.

— Колко е часът? — попита тя.

— Съмва се.

— Имаш ли новини от Джордан?

— Не, но това не е необичайно. Той ще се обади веднага щом може.

— Къде ме водиш?

— В провинцията. Там ще си в безопасност.

Лорън се зачуди дали някога ще се почувства в безопасност.

С часове караха през гъста гора. Дори и да ги следеше някой, със сигурност щеше да се загуби.

Слънцето грееше от няколко часа, когато Стефан спря пред една малка вила.

— Къде сме? — попита Лорън и се огледа.

Стефан изглеждаше доволен.

— Това е моят дом, госпожо Трент — каза с усмивка той. — Ела! Ще те запозная с моята Ана. След това трябва да се върна обратно в Бърно и да посрещна Джордан.

— Той знае ли къде живееш?

— Не. И двамата с Джордан сме се задомили след последния път, когато работихме заедно. Хубаво е, че сега и жените ни имат възможността да се запознаят.

Лорън не виждаше смисъл да изяснява ситуацията. Тя предполагаше, че след като Джордан я бе представил за своя съпруга, нямаше защо да го злепоставя.

Когато Стефан заобиколи колата и я вдигна Лорън осъзна как бе облечена. Тънката памучна нощница падаше върху колената ѝ по неописуем начин и още бе боса. Как Стефан щеше да обясни това на съпругата си?

Не трябваше да се притеснява. Младата жена, която ги посрещна на вратата, бе изпълнена със загриженост. Суетеше се, за да накара Лорън да се чувства по-удобно и добре дошла.

Стефан накара Ана да намери някакви дрехи за Лорън. Обясни ѝ, че ще се върне веднага щом може заедно със съпруга ѝ.

Двете жени кимнаха и той тръгна.

Веднага щом Ана откри, че Лорън знае езика ѝ започна да разговаря с нея щастливо. Показваше ѝ поли и блузи и я караше да пробва обувките ѝ. Много скоро Лорън почувства, че има нова приятелка.

Когато Стефан го откри, Джордан вече смяташе, че е минала цяла вечност.

— Къде беше? — попита той при появата на Стефан.

Джордан се бе върнал в антикварния магазин и чакаше в задната стая, убеден, че рано или късно Стефан ще го потърси.

— Отведох съпругата ти на безопасно място — отговори той кротко.

Джордан седна и погледна приятеля си.

— Тя как е?

— Много е добре.

— Разкриха ли я?

— Не. На косъм беше, приятелю. Смятаха да я преместят тази сутрин.

— Къде? — попита Джордан и се изправи с нова енергия.

Стефан предаде информацията, получена от Лорън.

— Това е единственото, което сме открили за похитителите. — Той огледа стаята. — Може ли да ме заведеш при нея.

— Чаках само да поискаш — засмя се Стефан. — Може пък да си се уморил от тази твоя съпруга, а? И да не бързаш да я видиш отново.

— Много смешно! Хайде да вървим! — каза той и се запъти към вратата.

— Не! Не заедно! Върни се в парка и ме чакай там! — Стефан описа колата, която караше. — Ще те взема веднага щом се убедя, че не ни следят.

— Прав си, разбира се. Ставам разсеян.

— Не. Ти си един влюбен мъж. Познавам симптомите, тъй като и аз самият страдам от тях.

— Ти?! За какво говориш?

— Оставих твоята красива съпруга при моята прекрасна Ана. Те ще ни одумват, ако не се върнем скоро. — Той потупа Джордан по гърба. — Сега върви! Аз ще те откроя.

Джордан отиде в парка и осъзна, че през последните двадесет и четири часа не бе ял нищо. Сега, след като разбра, че Лорън е в безопасност, се успокои и огладня.

Не искаше никога да се чувства както през последните няколко часа. Не си спомняше някога да е бил толкова притеснен.

Винаги, когато изпаднаше в опасно положение, правеше всичко възможно да се измъкне. Ако не бе достатъчно добър, сам понасяше последствията.

Тази мисия бе различна. Досега не бе имал такова чувство за отговорност. „Ако нещо се е случило на Лорън? — попита един вътрешен глас. — Тогава какво?“ Може би от глад го прониза такава болка. Той познаваше агенти, които не се бяха върнали. А и Лорън знаеше с какво се заема, нали?

Ами ако я беше загубил? Тогава какво? Джордан осъзна, че целият му живот щеше да се промени.

Лорън бе специална. Тя бе негова. Тя му се отдаде, а той ѝ даде себе си. Вече не беше самотен. За първи път, откакто бе загубил майка си, Джордан си призна, че има нужда от друг човек — от един много близък човек.

Той видя колата на Стефан да се приближава. Започна да върви, като че ли се готвеше да прекоси улицата. В последния момент се отклони и скочи в колата.

— Е? — попита той.

— Доколкото забелязах, не те следят.

— А теб?

— Кой, мен ли? — попита с невинна усмивка Стефан. — Кой би искал да ме следи?

— Предполагам, всеки, който има поне малко ум в главата.

— О, точно там е работата, приятелю. Те ме намират за безобиден старец, за който не заслужава да си губят времето.

— Ха! Значи нищо не знаят!

Те се усмихнаха и продължиха в мълчание. Когато Стефан излезе на пътя извън града, Джордан вече спеше.

Лорън чу шума на приближаващата се кола и надникна през прозореца. Беше Стефан и водеше някой със себе си. Тя изтича нетърпеливо до вратата, отвори я, но се спря внезапно. Мъжът, който излезе от колата, бе брадясал и дрехите му изглеждаха така, сякаш ги бе носил седмици без почистване. Орфаната шапка, дръпната ниско над очите, му придаваше вид на разбойник, който изкарва прехраната си като обира неподозиращи минавачи по тъмните улици.

Стефан каза нещо, засмя се и посочи Лорън.

Мъжът с него вдигна поглед и се усмихна. Лорън можеше да познае тази усмивка навсякъде, независимо от маскировката.

— Джордан! — извика щастливо тя и се затича към него.

Той я срещна по средата, прегърна я и я притисна към себе си. Боже, тя се чувстваше толкова добре в неговата прегръдка.

— Добре ли си? — попита той с прегракнал глас.

— Добре съм, разбира се. Ти не си се съмнявал, нали? — каза тя и го погледна, като обви ръце около врата му.

Лорън се беше променила. Нямахше безпокойство или напрежение в погледа ѝ. Излъчваше само щастие. Дали заради него? Джордан се почувства покорен от тази мисъл. Беше ли възможно да означава толкова много за нея?

— О, Лорън — промърмори той и я придърпа към себе си с целувка.

Не знаеше колко време са стояли пред малката вила. Не искаше да я пусне. Накрая излезе Стефан и го потупа по гърба.

— Влез вътре, приятелю. Може би ще искаш да хапнеш нещо. Аз лично умирам от глад.

Джордан неохотно свали ръцете си от Лорън и двамата заедно влязоха в къщата.

Стефан гордо представи Ана. Жените показаха дрехите, които Лорън си бе избрала за пътуването. Мъжете се съгласиха, че както е облечена, може да мине за съпруга на Джордан.

— Кога тръгваме? — попита Лорън, като свършиха с яденето. Тя погледна първо Джордан, след това Стефан.

Стефан забеляза дълбоките следи от умора по лицето на приятеля си и отговори вместо него:

— Мисля, че тази нощ ще сте в безопасност тук. Утре ще ви помогна да стигнете до границата.

— Но Франц ми каза да се върна тази вечер.

— Какво е още една нощ, приятелю? Франц е стара баба и се тревожи за всичко. Той обича да нарежда. Така се чувства много важен.

След като се бе нахранил и отпуснал, Джордан почувства, че може да заспи на стола.

— Може би си прав. Всъщност съм като пребит. Ако не възразяваш, ще останем тук и ще тръгнем утре.

Ана се изправи и каза:

— Вече съм приготвила стаята за гости. Ела, Лорън. Ще ти намеря някаква нощница.

Лорън погледна несигурно към Джордан. Нямаше ли да им каже истината? Той я погледна, видя обезпокоеното ѝ лице, но не разбра причината.

— Какво е станало? — попита той. — Ти не искаш ли да останем?

— Не е това... — започна тя, лицето ѝ пламна и Джордан изведнъж си спомни. Той така бе свикнал да мисли за нея като за собствена съпруга, че вече го приемаше за реалност.

След като се бе стигнало дотук, нямаше смисъл да дава обяснения точно сега. Той ѝ се усмихна успокояващо.

— Обещавам да не дърпам завивките и ще направя всичко възможно да ти е топло.

Смехът на Стефан накара Лорън да се изчерви още повече и тя се обърна, за да последва Ана.

— Лорън? — каза меко Джордан.

Тя се обърна и го погледна.

— Само се шегувам.

— Знам.

— Сигурно даже няма да разбереш, че съм там. Толкова съм уморен, че не съм сигурен дали ще стигна до спалнята.

Тя се усмихна и погледна Стефан.

— Звучи ми като извинение. Смяташ ли, че се опитва да се измъкне от съпружеските си задължения?

— Точно така, Лорън. Точно така — кимна Стефан.

Джордан бавно се изправи и опъна ръце високо над главата си. Леко намигна на Стефан.

— Казах, че съм уморен, Лорън, а не мъртъв — отвърна той и тръгна към нея заплашително.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Лорън се обърна и тръгна по коридора. Смехът на мъжете кънтеше в ушите ѝ. Тя почти се блъсна в Ана, която излизаше от спалнята.

— О, извинявай — каза Ана.

— Не си виновна. Опитвах се да избягам от техните подигравки.

— Ах, този Стефан. Той много обича да се шегува.

— О, Джордан също. Нищо чудно, че са толкова добри приятели.

— Много се радвам, че се запознах с Джордан Трент. Стефан често говори за него. Казва, че веднъж Джордан е спасил живота му. Никога няма да го забрави. Никога.

— Да, познато ми е това чувство.

Ана погледна към дрехата в ръцете си и я подаде на Лорън.

— Вземи. С това ще ти е топло през нощта.

Лорън не посмя да погледне Ана, защото си спомни думите на Джордан как ще се погрижи да ѝ е топло.

— Благодаря. — Тя взе нощницата и импулсивно прегърна другата жена. — Толкова си мила — промълви и сълзи изпълниха очите ѝ.

— Много е лесно човек да бъде мил с теб, Лорън толкова се радвам, че се запознахме — погали я Ана по бузата.

— Аз също — усмихна се Лорън и влезе в спалнята.

Тя сгъна внимателно дрехите, които бе взела за следващия ден. Посягаше към нощницата, когато вратата се отвори и чу гласа на Джордан.

— Няма нужда да обличаш това заради мен.

От някакъв придобит навик за благоприличие Лорън вдигна нощницата към себе си и се обърна да го погледне.

Той се бе обръснал и изкъпал и беше само по слиповете, които носеше преди.

— Толкова се радвам, че се справи — каза тя. Сърцето ѝ бе изпълнено с благодарност, че отново са заедно.

Той бавно се приближи и внимателно дръпна нощницата от ръцете ѝ.

— Приятно ми е, че се радваш. Не бих те упрекнал, ако ми бе пожелала всякакви неприятности.

— Не говори така, Джордан, Никога не си направил нещо, което да не съм го искала.

Той леко прекара ръката си по бузата ѝ, надолу по шията между гърдите.

— Дори и сега?

— Особено сега — отвърна тя с лека усмивка.

— Ти си ненаситна, скъпа — каза щастливо той.

— А ти си изморен — промълви Лорън с разбиращ поглед. Тъмните сенки под очите му се забелязваха повече, когато бе близко до него.

— Не чак толкова, любима — прошепна той, вдигна я и я постави на леглото. След това се протегна и загаси лампата.

Рано на следващата сутрин ги събуди чукане на вратата.

— Ей, вие двамата. Ако смятате да дойдете с мен в Бърно, по-добре побързайте. Тръгвам след десет минути.

Лорън стана и ужасена откри, че са се успали. Погледна към Джордан. Той не бе помръднал от положението, в което лежеше — по корем, с възглавница, покриваща наполовина главата му.

— Джордан?

— Ммм?

— Чу ли Стефан? Той каза...

С ръце все още под възглавницата, Джордан промърмори:

— Разбира се, че го чух. Не е възможно някой да продължи да спи след това.

— О! Ами ти не помръдна и си помислих...

— Не помръднах, защото съм убеден, че тялото ми ще се разпадне на парчета, само ако реша да си повдигна пръста.

Тя се наведе към него загрижено.

— О, Джордан, какво е станало? Да не си се наранил? Снощи изглеждаше...

— Снощи май съм се правил на тийнейджър, който иска да се изфука — промърмори той, изпъшка и бавно се обърна.

Лорън се засмя, когато разбра, че Джордан е добре.

А той определено бе добре и през изминалата нощ го показва доста убедително. Да се любят в усамотена спалня с дебели стени бе нов и приятен опит за нея. Лорън имаше усещането, че може да се люби с Джордан навсякъде, по всяко време и при всякакви условия.

— Трябва да ставаме.

— Знам — каза той и продължи да лежи по гръб с разперени ръце и затворени очи. Тъмните сенки под очите му бяха изчезнали заедно с чертите на напрежение. „Какво може да направи за човек една хубава почивка“ — реши тя с усмивка.

Знанията на Лорън се бяха обогатили доста предишната вечер. Едно от нещата, които научи, бе, че Джордан имаше определена област около слабините, където бе много чувствителен. Случайно открита, тази област даваше на Лорън усещане за власт над мъжа, който лежеше толкова спокойно до нея.

Тя изпробва новата си теория, наведе се и го докосна с език по долната част на корема. За учудващо кратко време Джордан скочи на крака и я погледна възмутено.

— Не е честно!

Тя скочи от леглото и бързо започна да облича дрехите, които бе сгънала грижливо предишната вечер.

— Не можем да изпуснем пътуването, нали, Джордан? — попита тя с леко вдигнати вежди.

Той заобиколи леглото и я сграбчи.

— Аз също знам някои твои много чувствителни места — каза той заплашително.

— Зная — кимна тя.

— Но никога няма да падна толкова низко и да се възползвам от такива интимни познания.

— Аз също.

— Да-да!

Не можеше да не си върне за дръзката ѝ усмивка. Той се засмя и я прегърна. Целуна я сърдечно и каза:

— Само почакай. Аз ще се оправя.

Тя си obu обувките и отвори вратата, колкото да излезе. След това подаде глава и каза:

— Чакам с нетърпение.

Стефан изчака да изпият набързо малко кафе. Те намазаха няколко филии за закуска, взеха ги със себе си и тръгнаха.

Мъжете седяха отпред и разискваха как най-бързо да стигнат от Бърно до границата. Лорън ги слушаше с половин ухо. Денят бе толкова хубав. Трудно бе да си представиш, че нещо лошо може да се случи в ден като този.

Тя беше влюбена и за нея всичко бе наред. Изучаваше гърба на Джордан, докато той, неподозиращ погледа ѝ, разговаряше със Стефан. Харесваше формата на ушите му и начина, по който косата му бе завита по врата. Как можа да си помисли, че този мъж изглежда груб и заплашителен!

Е, може би бе заплашителен. Но не за нея. Тя обичаше да вижда как се променя изражението му, когато я погледне. Не беше забелязала да гледа някой друг по този начин. Чудеше се дали той осъзнава колко различно се отнася с нея.

Правенето на любов ли го промени така? Дали всички мъже автоматично се отнасяха по различен начин с жените, с които спяха? Тя искаше да знае повече за мъжете и за начина им на мислене. Такива неща трудно се обсъждаха с родителите.

Всъщност, съществуваше възможност Джордан да се е влюбил в нея, нали? Нежността му към нея, загрижеността, вниманието, неспособността да е близо до нея, без да иска да я докосне по бузата. Всички тези неща означаваха, че я смята за много специален човек в живота си.

Но това означаваше ли, че ще го види отново, след като се върнат в Щатите? Независимо че работеха в една и съща агенция, те нямаха причини да се срещнат преди. Сега вече се познаваха. Вероятно на път за офиса си той ще спре да я види, ще я покани на вечеря и тогава... „Какво тогава? За какво всъщност са всички тези мечти? — помисли си нетърпеливо тя. — Смяташ ли, че този мъж наистина ще промени целия си начин на живот, само за да те направи част от него? Но това не ми пречи да мечтая, нали? Разбира се, че може да мечтаеш, докато мечтите ти не се сблъскат с реалността.“

В такъв случай тя щеше да си създаде собствена реалност.

Лорън затвори очи и си представи едно малко момиче с червеникаво руса коса и големи кафяви очи и едно момченце с къдрава черна коса и сиви очи.

Когато стигнаха в предградията на Бърно, мъжете бяха решили, че Лорън и Джордан трябва да изчакат до следобед, преди да продължат. Й без това нямаше да имат възможност да прекосят границата до късно вечерта, а в Бърно съществуваха повече възможности за прикритие.

Междувременно Стефан щеше да се опита да научи какво се е случило в клиниката, след като са разбрали, че госпожа Монро е изчезнала.

Денят мина, докато чакаха в един склад в промишлената област. Джордан не искаше да рискува да бъде забелязан от някой, който ги е видял в предишната им роля на туристи.

Бяха уредили пътуването с друг шофьор на камион, който Стефан познаваше. Мъжът се бе съгласил да спечели малко допълнителни пари за семейството си.

Лорън откри, че Джордан вече не е толкова потаен. Той изглежда имаше достатъчно желание да отговаря на въпросите й и успя да се поуспокои, като сподели травмата от загубата на майка си и попадането в съвсем необичайна среда.

Тя от своя страна разказа много спомени от ранното си детство, дори как са се запознали родителите й.

— Мисля, че ще ти харесат моите родители — каза по едно време тя.

— О, въпросът е дали аз ще им харесам.

— Защо да не им харесаш? — разпали се Лорън.

— Не знам. Като им обясня как си изкарвам прехраната...

— Ти си търговски представител от Чикаго.

— Така ли ще им кажеш?

— Разбира се. Така казваш на всички, нали?

— Ами да.

— Не смята ли и баща ти така?

— Да.

— Добре тогава — каза тя, сякаш нещата бяха уредени.

Вероятно наистина бяха уредени.

Шофьорът носеше сандвичи и им съобщи, че трябва да тръгва, за да се прибере вкъщи навреме.

Не се затрудниха да се приготвят за тръгване, защото пътуваха без багаж. Лорън погледна с носталгия към порутеното здание. Там

Джордан и разкри някои от най-интимните си чувства. Тя усещаше, че той никога досега не бе правил това.

Почти като да откриеш, че мъжът, когото обичаш, е девствен. Тя се усмихна на причудливата си мисъл.

Когато стигнаха до отбивката за бараката на Франц, бе тъмно. Джордан плати на шофьора и останаха да наблюдават как мъжът се обърна и се върна там, откъдето бе дошъл.

— Сега накъде? — попита тя и се огледа.

— Страхувам се, че това е първата от многото дълги разходки. Надявам се да се справиш.

— Не се безпокой за мен. Аз съм добре.

— Радвам се да го чуя. Сега мога да отдам енергията си на по-належащи проблеми.

Малко по-късно бе благодарна, че Джордан е в добро настроение, защото Франц определено не беше.

— Цяла нощ те чаках. Нали ти казах, че трябва да се върнеш снощи?

— Да, спомена — каза учтиво Джордан. — Аз се опитах, но бе невъзможно. Ето, сега сме тук.

— И какво очакваш да направя с вас?

— Да ни помогнеш да преминем границата.

— Нали? Това щеше да бъде лесна задача снощи. Пазачът, който бе на смяна, поглеждаше на другата страна винаги, когато имаше хора, които искаха да минат бързо през границата.

— Разбирам — каза бавно Джордан.

— Ще мине цяла седмица, преди пак да е на смяна.

— Не можем да чакаме толкова дълго.

— Това е ясно. Ще е много опасно за всички.

— Трябва да опитаме шанса си.

— И да ви убият?

— Повярвай ми, ще направя всичко възможно, за да избегна тази възможност.

Франц поклати глава и стана от масата.

— Всички американци са луди — промърмори той със злокобен глас и отиде към печката.

— Какво ще правим? — попита тихо Лорън.

— Съгласен съм със Стефан относно Франц. Той обича да се прави на пророк. Границата тук се наблюдава по схема, защото и от двете страни няма градове. Един човек наблюдава големи участъци. Просто ще стоим и ще чакаме шанса си.

Тя кимна. Колкото по-бързо напуснеха къщата на този неприятен мъж, толкова по-добре. Той почти не ѝ говореше, пренебрегваше я като някакво животно, което Джордан бе довел със себе си и Франц не бе сигурен, че го иска в дома си.

Изчакаха няколко часа и последваха Франц в гората зад неговата барака. Лорън бе доволна, че той знаеше къде отива. Нямаше пътека, която да следват, а растителността бе гъста и на някои места непроходима.

Сигурно бяха извървели километри, когато Франц вдигна ръка и им направи знак да запазят тишина. Лорън счете жеста за ненужно драматичен, защото часове наред никой не бе продумвал.

Със знаци той им показва поста на часовия и успоредно опънатата бодлива тел. На лунната светлина оградената земя изглеждаше пуста и неземна. Нямаше дървета или шубраци, които да се използват за прикритие. Щяха да се виждат напълно от момента, в който напуснеха гората, докато успееш да преминат през огражденията. Дърветата започваха едва след втората ограда.

Лорън наблюдаваше как Джордан му отговори. Двамата мъже се здрависаха и Франц се върна в посоката, откъдето бе дошъл.

Джордан се обърна и клекна до нея при дървото.

— Добре, любов моя, сега сме сами и...

С това непривично обръщение той просто отвлече вниманието ѝ от всичко, което искаше да каже. Лорън се опита да се съсредоточи върху тихите му инструкции.

— Опитай се да си починеш. Аз ще наблюдавам, за да разбера графика на този часовий. Когато начинът му на действие ми стане ясен, ще минем покрай него веднага щом тръгне в другата посока. Разбра ли?

Тя кимна.

Джордан я погледна в очите и потъна в дълбочина им. Мракът на гората не отслабваше техния блясък. Той прекара ръка по шията ѝ и няколко минути масажира напрегнатите мускули по врата и рамената. Въздишката ѝ бе почти безшумна.

Той се наведе и я целуна.

— Поспи малко. Чака ни дълъг път. Но поне ще е на австрийска земя.

Лорън мислеше, че е невъзможно да заспи в средата на гората, но се опъна върху меките бодлички. Следващото нещо, което усети, бе как Джордан я буташе по рамото, а ръката му леко покриваше устата ѝ. Когато отвори очи, той се наведе и прошепна в ухото ѝ:

— Трябва да преминем след няколко минути. Ще се върне всеки момент. Веднага щом се обърне, тръгваме.

— Ами ако реши да се обърне?

— Моли се да не реши. Всяка секунда е ценна. Ясно ли е?

Тя кимна с глава. Нямаха друг избор.

Лорън видя как пазачът се приближава към тях. Лунната светлина бе толкова силна, че той приличаше на светло движещо се петно. Контрастът между светлината и сенките на гората им даваше отлично прикритие. Те изчакаха, докато се отдалечи на няколко метра.

Той се обърна и бавно започна своя път към караулката. Изглеждаше само на няколко метра, когато Джордан промълви в ухото ѝ:

— Сега!

Хвана я за ръка и хукнаха да бягат. Лорън не се бе движила толкова бързо през целия си живот. Краката ѝ изобщо не докосваха земята. След това той я бутна на земята и бързо заработи със секачките за тел.

Помогна ѝ да се провере, след това я последва. Отново хвана ръката ѝ и се втурнаха в силно осветена част между оградите. Лорън очакваше да чуе вик, но всичко бе зловещо тихо на лунната светлина. Релефът изглеждаше нереален; все едно бяха заобиколени от декор в някое театрално представление.

Още веднъж повториха предишната процедура: тя лежеше мирно, а той използваше секачките.

След това адът се разтвори. Чу се вик, последван от много други. Започнаха да лаят кучета, включи се сирена и светлина от прожектори ги прикова на земята.

— По дяволите! — възкликна Джордан. Още бясно работеше със секачките. Повдигна оградата, мушна я отдолу и викна:

— Бягай! Скрый се при дърветата! Аз идвам след теб.

Тя направи това, което ѝ каза. Беше почти в безопасност до дърветата, когато чу изстрели на автомати. Обърна се и видя Джордан да тича към нея. Той ѝ крещеше да продължава. След това като на филм го видя да се препъва и да пада отпуснато на земята.

Не помръдваше.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Джордан! — изпищя Лорън и, забравила за изстрелите, изтича при него. — Джордан! — извика отново, като бършеше бясно сълзите си, за да може да го види.

Прожекторите угаснаха, сирените спряха воя си. Настъпи тишина. Лорън се огледа и разбра, че са успели. Бяха в Австрия. Но Джордан...

Тя трябваше да види къде е ранен. Трябваше да го заведе в болница. Бе само ранен, щеше да се оправи. Трябваше да се оправи!

Той лежеше на една страна и главата му бе закрыта. Тя опипа гърба му и ръката ѝ се напълни с кръв.

— О, Джордан — проплака тя.

Той изпъшка — това бе най-сладкият звук, който бе чувала през живота си.

— Джордан?

— Бягай, Лорън, трябва да бягаш — промърмори той.

— Не, скъпи. Не трябва да бягаме. Успяхме. В безопасност сме.

„О, Господи, моля те, нека се оправи!“ — прошепна тя.

— Остави ме, Лорън. Намери някоя къща и им обясни. Все някой ще те приеме.

— Прав си, по дяволите! Те ще ме приемат, но аз няма да те оставя, Джордан Трент. Идваш с мен дори и да се наложи да те нося.

— Колко смешно! — промърмори той. — Досега не съм те чувал да ругаеш.

— Не съм имала повод за това. — Тя се изправи на колене. — Помогни ми, скъпи, моля те. Опитай, се да станеш.

Не знаеше колко време ѝ бе отнело да го изправи на крака. Лорън толкова се страхуваше, че той ще изгуби съзнание. И какво щеше да прави тогава?

Не искаше да мисли за това.

Бавно започна да го води през дърветата, като се чудеше накъде да тръгне и колко време той ще може да се движи. Нуждаеше се от

цялата си сила, за да го държи прав.

— Не се мъчи, Лорън — успя да каже той. — Аз ще се справя. Много съм упорит, за да се откажа сега.

— Колко си самонадеян! Хайде, покажи ми всичко, на което си способен. Демонстрирай ми тази твоя непреклонна воля, нежеланието да се предадеш. Хайде!

Сълзи се стичаха по лицето ѝ. Тя продължи да го води стъпка след стъпка.

Когато забеляза светлината между дърветата, помисли, че халюцинира. Можеше ли да има къща толкова близо до границата? След това осъзна, че светлината се движи.

— Помощ! — извика тя. — Моля ви, помогнете ни!

Викът в отговор бе най-хубавото нещо, което бе чувала. Трима мъже се приближиха към тях внимателно.

— Мъжът ми е ранен. Ние сме американци. Ще ми помогнете ли да го заведа в болница?

Думите ѝ, изречени на немски език, ги успокоиха. Двама от мъжете пристъпиха напред, точно навреме, за да хванат Джордан, когато падаше.

Джордан сънуваше невероятни неща. Двамата с Лорън бяха на брега на островите Сантяго в Южните морета. Топлият бриз галеше приятно горещата му кожа. От време на време той и Лорън изтичваха до водата в лагуната, защитена от големите океански вълни с един коралов риф.

Хладната вода отне чувството на горещина и той се събуди. Видя очите на Лорън, красивите ѝ сиви очи, които го гледаха загрижено.

— Колко са хубави очите ти — прошепна Джордан и усети, че устата му е много суха и едва говори.

— Шшт, мили, не говори — каза разтревожено Лорън.

— Толкова съм жаден — се опита да каже той, но не успя.

Лорън разбра и сложи няколко бучки лед в устата му.

— Водата е прекрасна, нали? — попита той.

— Щом казваш. Моля те, опитай се да си починеш. Всичко ще се оправи.

Разбира се, че ще се оправи! Има прекрасна съпруга и две вълшебни деца. Наистина ли? Разбира се!

— Матю Макензи Трент — изрецитира Джордан с ясен, стегнат глас.

„О, мили Боже, нека да се оправи! Той халюцинира или нещо такова. Нека умът му се оправи. Има толкова висока температура. Моля те, грижи се за него!“

Джордан се успокои и потъна в сън, а Лорън седна на стола, от който бдеше през последните три дни.

Намираха се в американска база някъде в Германия. Тя се обади на Малори и той задейства мощните си връзки. Час след като Джордан постъпи в местната болница, Малори се появи и сам пое преместването му.

Операха го, за да извадят куршума от гърба му. Докторът каза, че по чудо не са засегнати нито важни органи, нито гръбначния стълб.

Малори вече бе говорил с Френсис и Тревър Монро и бе много доволен от начина, по който Джордан бе уредил нещата.

— Той ще се справи — я увери Малори сутринта. — Този мъж е ужасен инат, за да умре.

— Знам — каза Лорън.

— Готова ли си да се върнеш у дома?

— Сега ли?

— Когато си готова. Твоята задача е официално приключена. Свърши изключителна работа, Лорън.

— Благодаря, сър.

— Сега, относно завръщането ти...

— Ами Джордан?

— Какво Джордан?

— Кога ще може да се върне?

— Хирургът ще реши.

— Ако нямате нищо против, ще почакам да се приберем заедно. — Тя се помъчи да намери точните думи. — Разбирате ли, започнахме мисията заедно. Смятам, че трябва заедно да я приключим.

— Разбирам — каза замислено Малори. — Много професионално от твоя страна. От начина, по който той се държа в началото, имах чувството, че с нетърпение очакваш да се отървеш от него.

— О, не, сър. Джордан и аз станахме приятели.

— приятели, а? — Няколко минути Малори я наблюдаваше мълчаливо. — Един мъж не може да има твърде много приятели, нали?

— Мисля, че ще можем да се върнем не по-късно от следващата седмица, сър! Ако нямате нищо против — усмихна се тя.

— Нямам — отвърна сухо той.

Лорън погледна спящия мъж. Бе открила, че той се успокоява, когато му говори.

Тази нощ Джордан за първи път говори много. За жалост думите му нямаша никакъв смисъл. Защо каза „Матю Макензи Трент“ с такава забележима гордост? Дали не смяташе, че са пак в Бърно и си говорят глупости, за да развличат тези, които ги подслушват?

— Бягай, Лорън! За Бога, бягай!

Внезапният му вик я стресна и тя бързо се изправи. Сестрите на етажа също го чува и дотичаха в стаята.

— Мисля, че преживява отново момента, в който го раниха — прошепна им тя. Междувременно продължи да гали ръката му, защото бе открила, че и това го успокоява.

— След като сме тук, да проверим превръзките. — Възможно най-внимателно те го завъртяха на една страна и провериха дали има кръвене.

— Добре зараства — каза усмихнатото лекуващата сестра. — Може да се радвате, госпожо Трент.

— О, да! Аз съм... Много се радвам — успя да промълви Лорън.

Още една седмица мина, преди хирургът да уреди Джордан да бъде върнат с военен транспорт обратно в Щатите. Лорън не знаеше точно какви връзки е задействал Малори, но й уреди да пътува заедно с Джордан.

— Къде сме? — попита със слаб глас Джордан.

— В болницата Уолтър Рид — усмихнато отвърна Лорън.

— Как стигнах дотук?

— Бе превозен от Германия.

— Германия? Нали трябваше да сме в Австрия.

Лорън се усмихна на раздражителния му тон. Това показваше, че той започва да се чувства по-добре.

— Бяхме в Австрия. След това те откараха в Германия, където извадиха куршума от гърба ти. После бе пренесен тук.

— О! — Той помълча няколко минути. Накрая попита: — Ти какво правиш тук?

— Пазя сестрите от теб — обясни с усмивка тя.

— Какво значи това?

— Че понякога можеш да бъдеш много лош.

— Не ми казваш нищо ново.

Тя го погледна мълчаливо и меко допълни:

— Понякога можеш да си много мил.

— О, така ли? Кой го казва?

— Аз.

— Какво разбираш ти?

— Радвам се, че се чувстваш по-добре.

Той разтърка ръката ѝ.

— Аз също. Започнах да се уморявам непрекъснато да се унасям и да се събуждам. Въпреки че сънувах много приятни неща.

— Така ли? Мога ли да попитам какви?

— Е, тъй като присъстваше и ти, предполагам, че имаш право да знаеш.

Тя усети как бузите ѝ пламнаха от шегата му.

— Аз и ти бяхме на островите Сантяго.

— Те къде се намират?

— Това са островите, където се опитвах да прекарам един дълъг отпуск, но Малори настоя да се върна обратно на работа.

— Щом се почувстваш по-добре, сигурна съм, че можеш пак да отидеш там.

— Вероятно ще направя точно това. Ще продължа с риболова, четенето, спането... — Той прекъсна изреждането. — Това е смешно, нали? Досега само спя. Те ме държат толкова упоен.

— Спокойствието помага на тялото ти по-бързо да се възстанови.

— Лорън?

— Да?

— Не съм ти благодарил, че ми спаси живота.

— Не ставай глупав. Не съм те спасявала от нищо.

— Смътно си спомням за лекция относно мъжката ми самонадеяност.

— Спомняш си, че съм казала това?

— С дни звучеше в ушите ми.

— Бях много изплашена. Мислех, че ще умреш.

— И аз също.

Той не се шегуваше.

— Благодаря, че рискува живота си и се върна да ме вземеш — каза тя.

— Това е част от задълженията ми.

— Така ли?

— Не можех да те оставя там просто така, знаеш това.

— Предполагам.

Джордан хвана ръката ѝ и прокара пръсти по нея.

— Ти си една много особена жена.

— Не съвсем.

— Никога няма да те забравя — каза меко той.

„Но смяташ да се опиташ“ — осъзна Лорън веднага. Опита се да запази спокойствие и каза:

— Аз също никога няма да те забравя.

— Убеден съм. Винаги ще ти напомням за най-лошия кошмар в живота ти.

— Не — каза тя и поклати глава.

— Не мога да си представя защо стоиш в тази болница толкова много. Винаги, щом се събудя, и ти си тук — усмихна се той.

„А ти не желаеш да бъда, но не искаш да нараниш чувствата ми, като ми кажеш да си тръгна“ — помисли си тя.

— Просто исках да съм сигурна, че ще се оправиш, това е всичко. Всъщност господин Малори ме очаква да се върна на работа колкото се може по-бързо.

— Сигурно — промърмори Джордан.

Лорън разбра, че ако не излезе от стаята, ще се разплаче. Какво бе очаквала, неговата безгранична благодарност? Предложение за брак ли, за Бога?

— Искаш ли да ти донеса нещо? — попита ведро тя.

Джордан погледна прекрасното ѝ лице. Как бе могъл да живее без нея досега? Едва издържаше да стане на крака. Толкова много неща трябваше да ѝ каже, толкова планове трябваше да направят.

В края на краищата, той не ставаше по-млад. Трябваше да започнат със семейството, за което бяха говорили. Джордан се усмихна при тази мисъл.

— Благодаря, но не се сещам за нищо — каза той.

Искаше да е достатъчно силен, за да я прегърне и целуне. По дяволите! Бе слаб като тридневен котенце и също толкова безполезен.

— Е, тогава ако не възразяваш, мисля да си тръгна. — Тя посочи звънеца до леглото. — Ако ти трябва сестра, просто натисни този бутон.

— Добре. Благодаря.

Той я видя как се насочи към вратата.

— Лорън?

— Да?

— Няма ли да получа поне една целувка за довиждане?

Тя затвори очи за миг. Застави се да ги отвори.

— Разбира се. — Отиде при него, наведе се и леко долепи устните си до неговите.

Дъхът ѝ бе свеж като пролетта. Той докосна една къдрица пред ухото ѝ.

— Ще се видим по-късно — каза той.

Тя кимна, неспособна да каже нито дума. Джордан видя как Лорън излезе от стаята и зачака да се върне.

Тя не се върна.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джордан бързаше по коридора към офиса на Малори. Отново забеляза как служителите се разпръсват пред него. Поклати глава. Някои неща се променят, а други си остават винаги същите.

Отвори вратата на кабинета и нахлу вътре. Малори говореше по телефона.

Джордан седна внимателно. Докторът побесня, когато той настоя да напусне. Вече три седмици стоеше в тази проклета болница. Какво, по дяволите, чакаха още?

Малори повдигна леко вежди, за да му покаже, че е забелязал присъствието му, но иначе не му обърна внимание. Джордан искаше да махне с вълшебна пръчка и Малори да изчезне. Огледа се и забеляза, че нищо не се е променило от деня, когато преди два месеца бе влязъл в тази стая и целият му живот се бе обърнал наопаки и разбил на пода.

Не знаеше как да събере парчетата, защото едно жизненоважно парче липсваше. Лорън. Малори затвори телефона и попита:

— Защо си напуснал болницата?

— Омръзнаха ми сестрите.

— Едва ли повече, отколкото ти на тях. Разбрах, че е трябвало да дават компенсации на сестрите, отговарящи за твоята стая.

— Много смешно. Къде е тя?

Малори огледа стаята, сякаш очакваше изведнъж някой да се материализира.

— Кой?

— Не се занасяй, Малори. Какво си направил с Лорън Макензи?

Малори се облегна и сложи крака върху бюрото. Бавно си запали цигара.

— Тя си взе отпуск.

— По дяволите, Малори! — каза Джордан и се наведе напред. — Знам, че си е взела отпуск, въпреки че трябваше да изляза от болницата и да проведе малко разследване, за да получа тази информация. Напуснала е и апартамента си. Така че, къде е?

Малори погледна другия мъж. Видя бледото му лице и напрегнатото му изражение. Последното изпитание му се бе отразило. Ръцете на Джордан леко трепереха, но гласът му бе твърд. Разбира се, той доста го бе упражнявал с викане по сестрите.

— Вероятно се е върнала в Пенсилвания.

— Вероятно? Ти не знаеш ли?

— Не водя график за всички служители в тази сграда, Джей Ди.

— Откога? Знаеш всеки мой ход, някой път дори преди да съм го направил. Да не би телепатичните ти способности да са ти изневерили?

— Защо ти е Лорън? Мисията приключи.

— Трябва да довършим нещо.

Малори се облегна на ръката си.

— Не ми е известно нищо такова.

— Не може всичко да знаеш. В крайна сметка, всички сме смъртни.

— Какво ще довършвате?

— Не е твоя работа, Малори, но всъщност кога те е възпирало това?

Джордан бавно се изправи и отиде до прозореца. Лятото бе дошло, но той не бе забелязал. Всъщност няколко неща се бяха случили, без да забележи: на първо място бе загубил сърцето си.

— Трябва да намеря Лорън, за да се оженим.

— Аха! — възкликна Малори. — Значи Лорън се е съгласила да се омъжи за теб.

— Не съм казал такова нещо. Но ще го направи, само да я открия.

Малори не се опита да скрие усмивката си, защото Джордан стоеше с гръб към него.

— Никога не ти е липсвало самочувствие — каза той.

— Ти така си мислиш.

— Значи ти и Лорън ще се жените. Как ще се отрази това върху работата ти?

Джордан погледна през рамо.

— Ти как смяташ?

— Смятам, че е време да научиш как изглежда света зад това бюро — каза тихо Малори.

Джордан рязко се обърна.

— За какво говориш?

— Чаках подходящия момент да ти прехвърля тази работа. Ти имаш най-добрата, или поне най-непочтената мисъл тук. Ако ти замисляш акциите, нашите многоуважавани врагове никога няма да знаят какво да очакват.

— Сериозно ли говориш?

— Съвсем сериозно.

Джордан огледа отново стаята.

— А ти какво ще правиш?

— О, няма да съм далеч. Повишават ме, с голяма благодарност към теб и начина, по който изпълни последната задача. Благодарение на теб похвалиха целия отдел.

— Просто имахме късмет. Никой не позна госпожа Монро и не забеляза размяната, преди да измъкнем Лорън.

— Казаха ли ти кой е виновен за отвличането?

— Не.

— Една група от бъдещи спасители на човечеството е решила да направи промени в западния свят. Френсис Монро е само първата от планираните заложници. Подготвяли са подобно отвличане в Москва.

— Москва! Искаш да кажеш комунистически заложник?

— Да. Между другото, едва не са отвлекли съпругата на Президента.

— Боже Господи! Те са полудели!

— Опитват се да предотвратят световна война. Само дето използват много странен начин.

Джордан поклати глава. Замисли се какво би направил, ако някой вземе Лорън за заложник. Беше готов на всичко, за да я запази в безопасност и...

В края на краищата идеята им не бе толкова налудничава. Беше доволен, че успя да спре развитието ѝ.

— Не променяй темата, Малори. Искам да знам къде е тя.

— Досиетата на служителите са поверителни, Джей Ди. Знаеш това.

Джордан избълва куп ругатни по адрес на Малори. Много образно му обясни какво точно би направил с неговата поверителност.

— Защо ли една разумна жена би пожелала да се омъжи за теб, Джей Ди? — попита той и поклати разочаровано глава.

Малори зададе въпроса, който преследваше Джордан от седмици, от момента, в който разбра, че Лорън няма да се върне в болницата.

Какво бе направил той, за да ѝ покаже какви чувства изпитва? Да ѝ покаже, че тя е най-важният човек за него? Че едва ли ще успее да се справи, ако тя не е част от живота му?

Мисълта, че може да не я види никога вече, го плашеше така, както нищо досега.

— Искам да поговоря с нея — каза накрая той.

Малори сви рамене, бръкна в чекмеджето на бюрото си и извади едно тефтерче. Откъсна горния лист и го подаде на Джордан.

— Държал си го през цялото време! — повиши глас Джордан. — И не си смятал да ми го дадеш!

— Всъщност, чаках да ме помолиш учтиво, да кажеш „Моля“, или поне „Благодаря“. — Той остави цигарата си в един препълнен пепелник. — За съжаление, и това, че си влюбен, не те е променило особено.

Джордан мълчаливо изгледа по-възрастния мъж.

— Ти кога разбра? — попита той.

— В момента, в който я срещна.

— Сигурно си полудял. Аз дори не я харесах.

— Имаше много дим, за да не се разгори огън рано или късно. Беше само въпрос на време.

Джордан погледна шефа си подозрително.

— Значи ти си го планирал?

— Кой, аз ли? Не, по дяволите! Просто имах нужда от някой за този пост и знаех, че ще трябва наистина да се откажеш от работата навън, за да приемеш.

— И Лорън трябваше да помогне, да подслади тортата?

Малори си позволи една лека усмивка.

— Приличам ли ти на сводник?

— Приличаш ми на най-непочтения човек, когото познавам. Интересно е, че харесваш точно тази черта у мен.

— Е, трябва да притежаваш такава черта, за да я разпознаеш. — Той свали крака от бюрото и се изправи. Погледна листчето хартия и

каза: — Получи това, за което бе дошъл, така че защо не ме оставиш да си върша работата?

Джордан сгъна листчето, като карта на безценно съкровище. Излизаше от вратата, когато чу Малори да го вика. Подаде обратно глава.

— Да?

— Имаш на разположение два месеца. Полицията на островите Сантяго установи, че са разбрали погрешно моето съобщение. Търсили са те от правителството, защото си много ценен. Сигурен съм, че ще се отнасят с голямо уважение към теб, ако решиш да се върнеш.

— Благодаря — усмихна се Джордан.

Малори посегна към кутията с цигари.

— Това е най-малкото, което можеш да направя — промърмори той.

Джордан затвори вратата и тръгна по коридора, като си подсвиркваше. Няколко души спряха и го погледнаха. Никога не бяха виждали Джордан Трент в толкова добро настроение.

Джордан видя табелата на улицата. Името съвпаднаше с написаното на така грижливо пазеното листче. На ъгъла зави. Къщите бяха строени в друг век. Бяха отделени от улицата с дървета, засенчващи широка поляна. Повечето от домовете имаха веранди със столове и люлки, които сякаш канеха някой да се отпусне в тях.

Това бе улицата, където Лорън бе отраснала. Приличаше на декорите на филмово студио. Очакваше всеки момент от някоя къща да се покаже Джеймс Стюарт, да махне за сбогом на Дона Рид и да потупа ловджийското куче по главата.

Джордан усещаше дружелюбността на хората. Тя липсваше в Чикаго, където той бе отрасъл. Като следеше номерата, той забеляза нейния три къщи по-надолу.

Сърцето му туптеше силно в гърдите и затрудняваше дишането. Усещаше потта, избила по челото му. Това бе смешно. Когато работеше, оставаше по-спокоен.

Джордан осъзна, че не знае какво да каже на Лорън. Ами ако тя не желае да го види? Ако се крие от него? Защо иначе ще поиска отпуск?

Какво търсеше той в Ридинг, Пенсилвания?

Отговорът бе прост: беше страхливец.

„Къде отиде проклетата смелост, на която толкова разчиташ?“ — запита се той, но не намери отговор.

Спря пред къщата и я огледа. Състоеше се от два етажа, а ниско долу един прозорец издаваше голямо мазе. Приятно оцветени капаци украсяваха прозорците. Около входната пътека цъфтяха рози. Всеки момент очакваше да види Джуди Гарланд да седи на люлката и да пее: „Посрещни ме в Свети Луис“.

Той се побъркваше. Напрежението през последните няколко седмици му дойде много. Извади ключовете от стартера, бавно излезе от колата и се запъти към къщата.

Гаражът бе отзад. Нямаше представа дали в къщата има някой. В момента това не го интересуваше. Вероятно един телефонен разговор щеше да бъде по-практичен да уговори кога да се срещнат. Потисна колебанието си и продължи.

Досега бе живял с надеждата да убеди Лорън, че няма да сбърка, ако се омъжи за него. Сега трябваше да се сблъска с реалността.

Не бе съвсем сигурен, че ще се справи.

Качи се на верандата, отиде до вратата и позвъни. Дървената врата бе отворена, следователно имаше някой. Съвсем ясно чу стъпки, които се приближаваха към него. Заради силната светлина навън, вътре в къщата не се виждаше нищо.

Един мъж се появи на вратата. Изглеждаше в началото на петдесетте — висок и в добра форма. Косата му бе пясъчно червена със сив оттенък покрай ушите му.

— Здравейте — каза сърдечно мъжът. — С какво мога да ви помогна?

— Тъъ, да. — Джордан замълча и добави. — Моля ви, аз, тъъ... Търся Лорън Макензи и ми казаха, че мога да я намеря на този адрес.

Мъжът излезе на верандата. В ръката си държеше вестник. Сърдечността незабелязано се бе изпарила от лицето му. Той разгледа Джордан от главата до върха на добре лъснатите му обувки. Джордан видя как устните на мъжа се свиха, като че ли бе стиснал здраво зъбите си.

— Вие трябва да сте Джордан Трент — каза той с остър глас.

Толкова за впечатлението върху роднините.

Е, какво, по дяволите! Джордан се усмихна и подаде ръка.

— А вие трябва да сте Матю Макензи, човекът, на който ще бъде кръстен първият ми син.

Мат погледна протегнатата ръка. Видя силата ѝ, неумолимостта на лицето и очите, които бяха видели твърде много лоши неща по този свят. Бавно премести вестника си в другата ръка и пое протегнатата ръка:

— В такъв случай, по-добре влезте.

Мат отвори вратата. Джордан влезе и се почувства така, сякаш нечий очи пробиваха дупки в гърба му.

Домът излъчваше любов, щастие и гостоприемство до такава степен, че Джордан можеше да се протегне и да ги докосне. Значи затова Лорън бе толкова сърдечна.

Джордан спря в средата на широкия коридор и се огледа.

— Лорън тук ли е?

— Не.

Кратката дума го свари неподготвен и той потрепери.

— Заповядайте, седнете — каза Мат и посочи гостната.

Джордан седна срещу стола, заемайки преди от бащата на Лорън. Близо до него лежаха очила и висока чаша чай с лед.

— Искате ли нещо за пиене? — попита учтиво Мат, като забеляза погледа на Джордан. Този мъж определено нищо не пропускаше.

— Не, благодаря. — Джордан изчака Мат да седне. — Откъде разбрахте кой съм? — попита безцеремонно той.

Мат наклони глава и продължи да разглежда Джордан, като че ли бе микроскопичен екземпляр поставен под лупа.

— Лорън спомена, че е срещнала мъж с вашето описание в Калифорния преди няколко седмици.

— Разбирам. — Джордан огледа стаята и се опита да избегне настойчивия поглед. Застави се да погледне мъжа срещу него и попита: — Какво още е казала за мен?

— Много малко.

— Но от него решихте, че не ме харесвате — заключи Джордан.

— Не зная какво точно мисля за вас. Само знам, че откакто Лорън се е върнала вкъщи, е станала друг човек. Нещо я е променило. От начина, по който говори и променя изражението си винаги, когато

споменава името ви, имам силното усещане, че вие сте виновен за промяната.

Джордан би желал да приеме информацията за обнадяваща, но тя за жалост бе много двусмислена.

— Господин Макензи, наистина бих желал да видя дъщеря ви — каза с дрезгав глас Джордан.

— Защо?

— Искам да се ожена за нея — заяви направо той.

— Защо? — запита още веднъж Мат.

— Защо ли? — повтори Джордан, озадачен. Отговорът бе ясен. — Защото не мога дори и да си помисля за бъдещ живот, който да не е свързан с нея. — Това беше най-искреният отговор, който можеше да даде.

Лицето на Мат омекна за момент.

— Изглежда знаете как да отговорите. Лорън знае ли за вашите чувства?

— Нямам представа. Затова съм тук. Опитах се да се свържа с нея в службата ѝ, но ми казаха...

— Да. Тя си взе отпуск.

— Нещо случило ли се е? Да не би да е болна?

Той долови звуци от задната част на къщата и се огледа. Женски гласове водеха оживен разговор и се приближаваха по коридора. Джордан се изправи, защото позна единия от гласовете. Би го познал навсякъде, независимо от езика, на който говори.

Лорън и една жена, изглежда майка ѝ, се появиха на вратата с форма на арка. Лорън каза:

— Във фурната намерихме любимия ти десерт, татко. Можеш да забравиш за килограмите си тази вечер и...

Погледът ѝ се спря върху мъжа, който стоеше и я наблюдаваше; мъжът, когото не очакваше да види никога вече. Лорън погледна учудено, като че ли пред нея ненадейно се е изправил някакъв дух.

— Лорън... — започна баща ѝ.

— Джордан! — прошепна тя и припадна.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

С две големи крачки Джордан се озова до нея, хвана я и я положи на дивана, преди някой от родителите ѝ да е успял да помръдне.

„Необикновено бързи рефлексии“ — реши Мат.

Каквато и реакция да очакваше, Джордан не смяташе, че Лорън ще припадне в краката му. Тя бе твърде силен човек. Не можеше появата на Джордан така да я шокира. Освен ако нещо не бе наред.

— Какво ѝ е? — изрази гласно мисълта си той. От мястото си до дивана той погледна втрещените лица на родителите ѝ.

— Припадна — започна баща ѝ. — Напоследък често ѝ се случва. Страхувам се, че в това отношение прилича на майка си.

— Ще донесе вода — каза Хилъри и излезе.

Джордан погледна по-възрастния мъж.

— Каква е причината? Ходила ли е при доктор?

— Да. Лорън отиде на лекар в началото на тази седмица по наше настояване. Той обясни, че е бременна, но очаква да се оправи след около седем месеца.

— Лорън е бременна — повтори Джордан с глух глас.

Нищо чудно, че Матю Макензи се отнесе с него като със заподозрян в изнасилване. Какво ли им е казала Лорън?

Почувства нейното движение.

— Лорън? Добре ли си, скъпа? Удари ли си главата при падането? — попита той и нежно отмести косата от челото ѝ.

— Помислих, че халюцинирам — бавно отвърна тя.

Той хвана и леко стисна ръката ѝ.

— О, истински съм.

— Как ти е гърбът? Каза ли докторът...

— Докторът каза много неща, но какво разбира той? Ти защо си тръгна?

Тя продължи да разглежда познатите черти на любимото лице.

— Ти нямаше вече нужда от мен и аз...

— Винаги имам нужда от теб, скъпа. Мислех, че го знаеш.

Очите ѝ се отместиха към баща ѝ, който замислено наблюдаваше сцената. Майка ѝ влезе забързано в стаята.

— О, Лорън, така ни изплаши. Това е едно от всичките глупави неща, които са наследили дъщерите ми — да припадам всеки път, когато съм...

— Мамо! Тъъ... Запознай се с Джордан Трент.

Джордан не пусна ръката на Лорън. Кимна с глава и се усмихна на притеснената жена.

— О! — възкликна Хилъри, — значи, вие сте Джордан!

— Мамо! Не трябва ли да приготвиш вечерята? Татко сигурно умира от глад.

Хилъри се усмихна на вълнението на дъщеря си. Не ѝ бе трудно да забележи, че нищо не би могло да отдели този млад мъж от Лорън. Какъвто и да бе проблемът между тях, очевидно не беше липсата на любов.

Тя бе разпознала симптомите веднага щом Лорън се върна вкъщи, много преди някой друг от семейството да се досети за неочакваната бременност. Лорън беше влюбена. В това нямаше съмнение. Но не искаше да говори за него и Хилъри предположи, че сигурно са се скарали.

Тя се наведе и потупа дъщеря си по бузата.

— Разбира се, мила. Започвам веднага. — Погледна Джордан, замени един многозначителен поглед с Мат и каза: — Предполагам ще останете тук с нас, нали, Джордан? Няма смисъл да търсите стая при положение, че разполагаме с такава голяма къща.

Лорън се понадигна:

— Мамо, нямаме представа защо е дошъл Джордан. Защо смяташ, че той иска да остане...

— Очарован съм да приема гостоприемството ви, госпожо Макензи — прекъсна я Джордан. — Надявах се да мога да поговоря с Лорън.

— Сигурен съм, че имаш нужда от помощ в кухнята — обърна се Мат към Хилъри и внимателно я избута към вратата. — Ще се опознаем с Джордан на вечеря.

След като двамата излязоха, стаята сякаш се изпълни с неизказани думи и чувства. Джордан разгледа бледата кожа на Лорън.

Тя не се пазеше. Ако ѝ се случеше нещо, той не знаеше как ще го понесе.

Без да каже нито дума, я придърпа до себе си. Нямаше нищо сексуално в тази прегръдка. Просто имаше нужда да бъде близо до нея. Боже, толкова му липсваше!

— Какво търсиш тук? — успя да попита тя.

— Дойдох да те намеря.

— Защо?

След като се запозна с Мат Макензи, Джордан вече знаеше откъде Лорън се е научила да говори така.

— Защото е трудно един брак да съществува от разстояние.

— Това приключи.

— Не и според правителството.

— Но Малори каза...

— Независимо какво иска да си мислим, Малори не контролира цялото правителство.

— Знам, но...

— Паспортът ти ясно показва, че си моя съпруга.

— Да, знам, но Малори каза, че няма проблеми да...

— Да се фалшифицират документи? Не го е срам Малори, така да те подведе. Знаеш ли, извършила си сериозно престъпление.

Тя го погледна внимателно.

— Защо не използваш множествоно число? Нелегалното напускане на една страна също се счита за престъпление, нали?

— Е, аз имам желание да направя всичко възможно, за да спася доброто ти име.

— За какво говориш?

— Искам данните в паспорта ти да са точни. Омъжи се за мен.

— Защо?

— По дяволите! Защо задаваш толкова много въпроси?

Той се изправи и започна да се разхожда. Това ѝ напомни деня, в който се срещнаха. Да, този Джордан Трент си спомняше тя. Лорън наведе глава, за да скрие усмивката си.

— Защо един мъж моли една жена да се омъжи за него? Защото искам да си ми съпруга, майка на децата ми. Искам да се събуждам всяка сутрин и да знам, че си до мен. Искам всяка вечер да те прегръщам и да заспивам така! — Той почти крещеше.

Лорън ухапа долната си устна, за да не се засмее на глас. Никога в живота си не бе чувала толкова неромантично предложение и затова повярва на неговата искреност. Ако Джордан Трент ѝ бе направил предложение с любезни и учтиви фрази, тя би се усъмнила в намеренията му.

Това бе мъжът, в който се бе влюбила — самонадеян, нетърпелив, избухлив...

— Джордан?

С кръстосани крака и ръце на хълбоците, той се обърна и я погледна.

— Какво? — Потръпна от остротата на тона си. Знаеше, че не се справя добре, но по дяволите, тя можеше да бъде най-упоритата... най-решителната... най-любимата жена. — Извинявай, Лорън — каза тихо. — Не исках да ти крещя.

— Може ли да го получа писмено, моля? — попита с усмивка тя. — Струва ми се, че това е първото извинение, което някога си направил.

Как можеше да ѝ устои? Той отново седна на дивана до нея и я издърпа в скута си.

— Ще се омъжиш за мен, нали? — попита меко той и я целуна, преди тя да има възможност да отговори.

В болницата сънищата му бяха изпълнени с нея. Трескавото му съзнание я викаше да го успокои. Сега можеше действително да я прегърне. Нито един сън не можеше да се сравни с действителността.

— О, мила, толкова ми липсваше. Моля те, не го прави отново!

— Какво съм направила?

— Изчезна. Много ще те пазя, докато повярвам на късмета си, че отново те открих. Няма да затварям очи от страх да не изчезнеш, докато спя.

— Не исках да те огорча с тръгването си.

— Но успя.

— Мислех, че така ще е по-добре.

— За кого?

— И за двамата. В крайна сметка, начинът ти на живот е толкова различен. Никога не знаеш къде ще си следващата седмица...

— О, да, знам. Зад бюрото на Малори.

Тя се отдръпна и го погледна изненадано.

— Какво е станало с Малори?

— Защо? — засмя се Джордан. — Да не смяташ, че съм му направил нещо?

— Не, сериозно.

— Съвсем сериозно, Малори е повишен. Аз също.

— Но ти искаш ли да работиш зад едно бюро?

— И да прекарвам вечерите си с теб? Ужасно си права. Няма да съм ти от полза в домакинството, но тъй като не съм използвал огромната си заплата през годините, можем да наемем някой, който да поддържа къщата, двора и...

Лорън прекъсна речта му. Наведе се и нежно го целуна по устата. Това завладя цялото му внимание. Когато накрая се отдръпна от него, тя каза:

— Само да не решиш да наемеш някой да те замества и в леглото.

— Значи ще се омъжиш за мен? — Страхуваше се да повярва, че въпреки всичко тя има желание да го вземе за съпруг.

— Малори спомена, че винаги получаваш това, което искаш. Струва ми се, че ако се опитам да ти се противопоставя, няма да имам никакъв шанс.

Усмивката му озари стаята. Беше впечатлена. Явно той нямаше никаква представа за чувствата ѝ. Тя, разбира се, не ги бе изразявала с думи. Не смяташе, че е необходимо, както не мислеше, че е нужно той да ѝ казва, че я обича.

Едва ли някога щеше да ѝ го каже, но това не я интересуваше. Той ѝ го показваше по всички възможни начини.

— Кога искаш да се оженим? — попита тя и обви ръце около врата му.

— Утре.

— Не съм сигурна, че ще се успея.

— Малори най-накрая ми даде отпуск и аз смятах, че островите Сантяго са страхотно място за меден месец. Можем да останем там, докато ни омръзне. После ще решим какво друго да правим.

— И освен това ще се възстановиш.

— Вече се чувствам отлично. — Той погледна през вратата. — Между другото, какво си казала на баща си за мен? Той спомена, че сме се срещнали в Калифорния.

— При положение, че трябваше да съм била там, къде другаде можех да те срещна?

— Той се държа с мен като с професионален прелъстител на невинни девизи.

Бузите на Лорън порозовяха.

— Такива са бащите — промърмори тя, — пазят дъщерите си.

Джордан отново си представи малкото червенокосо момиченце и разбра, че ще бъде същият, ако не и по-лош.

— Извинявай, ако съм ти причинил болка, Лорън. Никога не съм искал да те нараня.

— Не си. Наистина. Просто не виждах как ще можем да прекараме живота си заедно.

— Можем и ще го направим.

Реши да изчака тя да му каже за бременността си. Не искаше да разбере, че вече е научил. Страхуваше се Лорън да не помисли, че това е причината за предложението му. Баща ѝ бе разбрал. Джордан обяви намеренията си, преди да разбере за състоянието ѝ.

Погали я по врата и попита:

— Ще се връщаш ли на работа?

Тя замръзна в прегръдката му.

— Ти искаш ли?

— Искам да правиш това, което ти харесва.

Джордан затаи дъх.

— Е, още не знам какво точно искам да правя сега.

— Просто знай, че каквото и да решиш, аз съм съгласен.

Усети как тя се отпусна. Все още не бе готова да му каже. Нямахше значение. Джордан бе доволен от начина, по който се развиха нещата. Ако вече не беше бременна, можеше да настоява да изчакат и да се опознаят по-добре. Или пък можеше да реши, че изобщо не иска да се омъжи за него.

Първото нещо, което смяташе да направи при появата на детето си, бе да му благодари за помощта при решаването на най-важната задача в живота му.

ЕПИЛОГ

Под яркото слънце белият пясък блестеше като диамант. Небесносинята вода изглеждаше неестествена. Лорън бе убедена, че местните жители излизат през нощта, когато туристите спят, и изсипват оцветители в лагуната.

Бяха изкарали три прекрасни дни и вълнуващи нощи на острова. Джордан настояваше тя да се пази от силното слънце. Харесваше кожата ѝ с цвят на слонова кост и не искаше нищо да го измени. Затова плуваха само рано сутрин и късно вечер, когато слънчевите лъчи бяха слаби.

Сега лежаха един до друг на терасата с палми и лениво наблюдаваха лекия ритъм на вълните и люлеенето на дървета.

— Това е далечен спомен от Чехословакия — промърмори Лорън.

Лежаха в двоен шезлонг. Джордан отвори едно око и погледна почти голото ѝ тяло. Бе доволен, че успя да наеме малката кабана, далеч от всичко друго на острова. Преди, когато бе сам, искаше да си почива необезпокояван. Сега искаше никой да не се наслаждава на съпругата му, особено вечер, когато я караше да плува гола с него.

— О, не знам — каза той и мързеливо сложи ръка върху голия ѝ корем. — Забелязах някои основни прилики.

— Например?

— Прекарваме повечето от времето си в леглото.

— Е, това трябва да се промени.

— Радвам се, че смяташ така. В противен случай бих се притеснил за възможностите си.

Звукът, който издаде тя, можеше да се оприличи само на женска прозявка.

— Прекалено си самонадеян, за да се притесниш. Смяташ, че си свършен.

— Не точно.

— Е, трябва да отбележа, че понякога почти успяваш.

Той се обърна и я целуна по ръба на горнището на банския.

— Например?

— Трябва да си полудял, ако смяташ, че ще лежа тук, ще възхвалявам способностите ти и ще ти давам възможност да се държиш още по-самонадеяно.

— Това ти харесвам, скъпа, всички тези забележителни похвали, които се изсипват от устата ти.

Мушна ръката си в лекото горнище, обхвана пълната ѝ гръд и прекара пръст около зърното. Тя какво смяташе, че не е забелязал как гърдите ѝ са наедрили през последните няколко седмици?

Лорън въздъхна при докосването му, а той скри усмивката си, махна пречещата дреха и постави устни върху гърдата ѝ.

Лорън прекара пръсти през косата му и го притисна към себе си. Никога не си бе представяла, че животът ѝ ще стане толкова прекрасен. Джордан изглеждаше щастлив с нея. Напрегнатият професионалист бе изчезнал. На негово място се бе появил един весел, страстен млад мъж. Тя обичаше закачливото му настроение. Всъщност, обичаше всичко, свързано с него... прямотата му, откровеността... Затова ѝ бе трудно да му каже, че е бременна.

Това не бе нещо, което можеше да се подхвърли при обикновен разговор. Не смяташе да го пази в тайна, особено, след като той се появи в къщата на родителите ѝ.

Преди това бе провела мъчителен спор с майка си и баща си. Те смятаха, че Джордан има право да знае за бебето. Тя бе на друго мнение. Той ясно бе показал какво мисли за децата, а и професионалният му живот бе напълно несъвместим с един нормален семеен живот.

Неочакваното му появяване промени всичко. Той явно я потърси, за да я накара да се омъжи за него. Тя се усмихна при тази мисъл. Нито веднъж не я бе попитал дали иска да се омъжва. Беше точно като баща ѝ — смяташе го за гарантирано.

Мислите на Лорън се разбиха на парчета, когато Джордан успя да ѝ свали горнището и мушна ръка в долната част на банския костюм. Леко я погали и Лорън не можеше да си мисли за нищо друго, освен за Джордан и как я кара да се чувства.

Той непрекъснато искаше да я докосва, дори и когато не смяташе да я люби. Където и да бяха, каквото и да правеха, или държеше ръката

й, или рамото, или я прегръщаше през кръста.

Лорън също свикна да го докосва. Той бе станал златисто кафяв. И как иначе? Прекарваше повече от времето си на слънце, а настояваше тя да се пази. Банският костюм изобщо не прикриваше мъжествеността му. Ако изобщо правеше нещо, то бе да показва колко е надарен.

Устните му обсипваха корема ѝ с нежни целувки, надолу, надолу...

— Джордан! — въздъхна тя.

— Знам, скъпа. Просто се отпусни.

Той си позволяваше всякакви волности с нея, учеше я на различните видове любов и бе открил няколко начина да я подлудява. Наслаждаваше се на нейната реакция.

Лорън не можеше да лежи спокойно. Искаше да го докосне, да го любя, да му покаже всичко, за което не можеше да намери думи. Когато легна върху нея, тя трепереше от възбуда.

Той влезе в нея с едно силно движение. Вдигна я и краката ѝ се обвиха здраво около кръста му. Тя се бе притиснала към него, а тихите ѝ стонове го понесоха към върха на удоволствието. Той знаеше, че в замяна бе способен да ѝ достави същото удоволствие.

Не виждаха деня, блестящия пясък, небесносинята вода и люлеещите се палми. Не ги интересуваше, че пропускат прекрасната гледка.

Джордан продължи да се движи ритмично, докато Лорън извика. Гласът ѝ прозвуча като крясък на чайките, които посещаваха плажа им от време на време. Едва тогава той направи едно последно конвулсивно движение, прегърна я толкова силно, че тя едва дишаше.

Търкулна се заедно с нея, така че местата им върху широкия шезлонг се смениха. Тя лежеше върху него, с глава, положена върху гърдите му. Все още не му стигаше въздух.

— Джордан? — Той почувства как тя леко се притесни.

— Да? — отпуснато отвърна той.

— Знаеш ли, че не сме използвали противозачатъчни средства?

Той се опита да не помръдне, за да не издаде отношението си към този разговор.

— Така е — каза спокойно и прокара ръка през косата ѝ.

— Ти веднъж каза, че не искаш деца — започна предпазливо тя.

— Така ли? Трябва да не съм бил наред. Обичам децата. Трябва да имаме поне две, едно момиче и едно момче. — Можеше да усети как тялото ѝ отново започна да се успокоява.

— Това ми харесва — каза меко тя. След няколко секунди добави: — Разбира се, сигурно не очакваш да започваме веднага със семейството... — Постепенно замлъкна, защото не знаеше как да му каже, че независимо дали му харесва или не, той ще стане баща след малко повече от шест месеца.

Лорън никога досега не се бе смятала за страхлива. Но бе такава. Да, наистина. Потвърждаваше го с всяка изречена дума.

Джордан усети страха ѝ, но не знаеше как да ѝ помогне. На този етап от техните взаимоотношения не искаше да разбере, че е открил състоянието ѝ, когато тя припадна. Вероятно някога щеше да ѝ каже. Но за момента бе накарал Мат Макензи да запази тайната.

— Ами не знам — каза той. — Няма да стана по-млад. Смятам, че ще е добре, ако децата ни се родят по-рано. Така ще им дадем шанса да имат по-млади родители...

— О, Джордан, наистина ли смяташ така? — попита тя, вдигна глава и го погледна за първи път през последните няколко минути.

— Да, мила. Наистина смятам така. Обичам те и ще обичам децата ни. За мен ти си всичко на света.

Сълзи проблеснаха в очите ѝ.

— Това е първият път, в който ми казваш, че ме обичаш!

Той леко повдигна глава и я целуна.

— Казвам ти го с всичко, което правя от момента, в който те срещнах. Просто не съм го знаел.

Замълча в очакване тя да намери начин да му каже за бебето. Искеше да зададе толкова много въпроси относно целия процес на раждане.

Тя иска ли той да присъства на раждането? Ако не иска, през следващите няколко месеца ще трябва да я убеди, че е толкова незаменим при раждането, колкото и при планирането. Усмихна се, защото знаеше какво ще каже тя за неговата самонадеяност.

— Ъъ... Джордан, мисля, че има нещо, което трябва да знаеш — с колеблива усмивка започна Лорън.

Издание:

Автор: Анет Бродрик

Заглавие: Служебен брак

Преводач: Пламен Стефанов

Година на превод: 1992

Език, от който е преведено: Английски

Издание: Първо

Издател: Арлекин България ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 1992

Тип: Роман

Печатница: „Образование и наука“ ЕАД

ISBN: 954-11-0010-4

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/4576>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.